

Л. ДЖ. СМИТ

ТАЙНИЯТ КРЪГ

ПЛЕННИЦА

Л. ДЖ. СМИТ

ПЛЕННИЦА

Превод: Мария Бенчева

chitanka.info

Може ли тайният кръг да оцелее...

Привлечена в най-елитната компания в училище, Каси е опиянена от новооткритите си способности — сила, колкото завладяваща, толкова и опасна.

Раздвоена между гибелните амбиции на две от момичетата в кръга, тя се увлича по приятеля на едното от тях и става заложница на собствената си пагубна любов.

Запленена от обещанието за любов чрез магия, Каси спечелва сърцето на Адам и нарушава деликатния баланс на силата, отприщвайки такава буря от ярост, каквато никой не е очаквал.

Ще бъдат ли всички те погълнати от тъмната борба на доброто и злото и изтерзаната любов?

На баща ми, съвършения рицар

1

Огън, помисли си Каси. Всичко около нея бе потънало в есенни багри. Жълто-оранжевият захарен клен, яркочервеното лаврово дърво, аленият сумрак. Сякаш целият свят беше с цвета на стихията на Фей.

„И аз съм в капан наред всичко това.“

Гаденето в стомаха на Каси ставаше все по-силно с всяка крачка, която правеше по „Кроухейвън Роуд“.

Жълтата викторианска къща в края на улицата изглеждаше красива както винаги. Слънчевата светлина отскачаше в пъстроцветни искри от призмите, висящи на най-високия прозорец. Момиче с дълга светлокестенява коса извика от верандата:

— Побързай, Каси! Закъсняваш!

— Съжалявам — отговори Каси и се забърза, макар и всъщност да ѝ се искаше да се обърне и да побегне обратно. Внезапно я обзе чувството, че тайните ѝ мисли няма как да не са изписани на лицето ѝ. Лоръл трябваше само да я погледне и щеше да разбере за случилото с Адам миналата нощ и за сделката ѝ с Фей.

Лоръл обаче просто я прегърна през кръста и я избути нагоре по стълбите към стаята на Диана. Диана стоеше пред голям шкаф от орехово дърво. Мелани беше на леглото, а Шон се въртеше неспокойно на перваза на прозореца и потриваше коленете си.

Адам беше застанал до него.

Той вдигна поглед, когато Каси влезе.

Макар и Каси да срещна синьо-сивите му очи само за миг, това беше достатъчно. Те бяха с цвета на най-мистичната окраска на океана, когато под огряната от слънцето повърхност се крият непонятни дълбини. Иначе лицето му беше съвсем същото — пленително и интригуващо. Лицето му с високи скули и стиснати устни беше гордо, но в същото време чувствено и живо. След като снощи бе видяла как очите му потъмняват от страст и беше усетила устните му, сега той и изглеждаше различен.

„Нито с дума, поглед или дело“, каза си пламенно тя и заби поглед в пода, без да смее да вдигне очи. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че сякаш можеше да види пуловерът и отпред да потрепва. О, боже, как щеше да продължи напред и да удържи на клетвата си? Трябваше ѝ невероятно количество енергия да седне до Мелани, без да го погледне и да не се поддаде на обаянието му.

„По-добре свиквай — каза си тя. — *Защото отсега нататък ще ти се случва много често.*“

— Добре, вече всички сме тук — каза Диана и затвори вратата. — Нарочно не извиках останалите — продължи тя и се обърна към събралите се. — Не ги поканих, защото техните интереси са различни от нашите.

— Меко казано — промърмори Лоръл.

— Ще им стане неприятно, ако разберат — рече Шон. Черните му очи се местеха от Адам към Диана и обратно.

— Голяма работа — каза Мелани хладно. Студените и сиви очи се впиха в Шон и той се изчерви. — Това е много по-важно от пристъпите на ярост на Фей. Трябва да разберем какво стана с тъмната енергия... незабавно.

— Мисля, че знам как — промълви Диана. Тя извади от една бяла кадифена торбичка бледозелен камък, окачен на сребърна верижка.

— Махало — изрече Мелани.

— Да. Това е оливин — обясни Диана на Каси, — камък, който предизвиква видения. Нали, Мелани? По принцип използваме чист кварц за махало, но този път смятам, че оливинът е по-подходящ... По-добре ще улови следата на тъмната енергия. Ще го отнесем на мястото, където тя ни се изплъзна. Махалото ще се наклони в посоката, в която е тръгнала и ще започне да се люлее.

— Поне се надяваме да стане така — добави Лоръл.

— Е, това е на теория — вмъкна Мелани.

Диана погледна Адам, който беше нетипично мълчалив.

— Какво мислиш?

— Заслужава си да опитаме. Но ще ни трябва голяма психическа сила. Трябва всички да се съсредоточим, най-вече защото кръгът няма да е пълен — гласът му беше спокоен и равен и Каси му се възхити. Тя

стоеше с лице към Диана, но държеше очите си вперени в шкафа от орехово дърво.

Диана се обърна към Каси.

— А ти какво мислиш?

— Аз? — отвърна Каси учудено, откъсвайки поглед от вратата на шкафа. Не очакваше да я питат; тя не знаеше нищо нито за махалото, нито за оливина. За свой ужас усети как лицето ѝ почервенява.

— Да, ти. Може и да не познаваш методите, които използваме, но в повечето случаи имаш усещане за нещата.

— О! Ами... — Каси се опита да потисне вината и ужаса. — Мисля, че... идеята е добра — каза накрая, осъзнавайки колко нелепо прозвучаха думите ѝ. — Струва ми се уместно.

Мелани завъртя очи, но Диана кимна сериозно, както преди малко беше кимнала и на Адам.

— Добре тогава. Остава само да опитаме — рече тя, пусна оливина и сребърната верижка в дланта на лявата си ръка и ги стисна в юмрук. — Да вървим. — Каси не можеше да диша; главата ѝ се въртеше от контакта с ясните зелени очи на Диана. Бяха малко потъмни от оливина, но някак прозрачно нежни, сякаш осветени от вътрешна светлина.

„Не мога да го направя“, помисли си тя. Остана изненадана колко очевидно и просто се оказа всичко, веднъж щом успя да погледне Диана в очите.

„Не мога да го направя. Трябва да отрежа Фей и да кажа на Диана. Това е. Сама ще кажа на Диана, преди Фей да го направи и ще я убедя да ми повярва. Тя ще разбере. Тя е толкова добра, трябва да разбере.“

Всички се бяха изправили. Каси също стана и се обърна към вратата, за да прикрие вълнението си. „Сега ли да ѝ кажа? Може да я помоля да остане“, чудеше се тя, когато вратата се отвори със замах пред лицето ѝ.

В коридора стоеше Фей.

Сюзан и Дебора бяха зад нея. Момичето с ягодовочервената коса гледаше злобно, а лицето на рокерката беше по-мрачно от всякога. Зад тях бяха братята Хендерсън. Крис се беше навъсил, а на лицето на Дъг бе изписана дива и ужасно смущаваща усмивка.

— Отивате някъде без нас ли? — попита Фей. Тя говореше на Диана, но очите ѝ бяха втренчени в Каси.

— Не сега — промълви Лоръл.

Диана издиша бавно.

— Мислех, че няма да ви е интересно — каза тя. — Смятаме да проследим тъмната енергия.

— Мислеше, че няма да ни е интересно? Май напоследък сте доста заети. Разбира се, мога да говоря само от мое име, но ме интересува всичко, което кръгът прави. А теб, Дебора?

Гримасата на рокерката рязко премина в зла усмивка.

— Интересува ме — отговори тя.

— Теб, Сюзан?

— И мен — звънна гласът на Сюзан.

— Ами теб. Крис?

— Да...

— Добре — рече Диана и бузите ѝ поруменяха; Адам беше застанал до нея. — Разбрахме. Така или иначе ще е по-добре кръгът да е пълен... Но къде е Ник?

— Нямам представа — каза студено Фей. — Не си беше вкъщи.

Диана се поколеба, после сви рамене.

— Ще направим каквото можем, с каквото разполагаме — промълви тя. — Да вървим в гаража.

Тя махна на Мелани и Лоръл и те тръгнаха първи, разбутвайки с лакти шайката на Фей, които сякаш искаха спорът да продължи. Адам първо изпрати Шон през вратата, а после подбра братята Хендерсън. Дебора и Сюзан погледнаха към Фей и последваха момчетата.

Каси остана назад с надеждата да говори с Диана насаме. Диана обаче изглежда бе забравила за нея; беше впила поглед във Фей, подминавайки я с вдигната глава.

— Диана! — извика след нея Фей. Диана не се обърна, но раменете ѝ се напрегнаха и беше видимо, че я слуша. — Ще загубиш всички — продължи Фей и се подсмихна леко, когато Диана тръгна по стъпалата.

Хапейки устната си. Каси ядосано пристъпи напред. „Ще сръгам здраво Фей“, мислеше си тя. Фей обаче се завъртя с лице към нея и напълно блокира пътя ѝ.

— О, не. Ти никъде няма да ходиш. Трябва да поговорим — каза тя.

— Не искам да говоря с теб.

Фей не ѝ обърна внимание.

— Тук ли е? — тя бързо отиде до шкафа и дръпна дръжката на едно от чекмеджетата. То обаче беше заключено. Всички чекмеджета бяха заключени. — По дяволите. Но пък може да разбереш къде държи ключа. Искам го колкото може по-скоро, ясно?

— Фей, ти не ме слушаш! Промених решението си. Няма да го направя.

Фей, която кръстосваше стаята като пантера и се възползваше от възможността да разгледа нещата на Диана, се закова на място. Обърна се бавно към Каси и се усмихна.

— О, Каси — рече тя, — наистина ще ме убиеш.

— Говоря сериозно. Промених решението си. — Фей само и се усмихна, облегна се на стената и поклати глава. Присвитите ѝ златисти очи заблестяха развеселено, а катраненочерната ѝ грива падна на раменете. Никога досега не беше изглеждала толкова красива или толкова опасна.

— Каси, ела тук — в гласа на Фей се прокрадна нетърпение; звучеше като учител, който трябваше да изтърпи изоставащ с материала ученик. — Искам да ти покажа нещо. — Хвана Каси за лакътя и я завлече до прозореца. — Сега погледни долу. Какво виждаш?

Каси спря да се дърпа и погледна. Видя *клуба* — най-популярните ученици в гимназията на Ню Салем, децата, които омагьосваха и тормозеха и ученици, и учители. Видя ги събрани на алеята пред къщата на Диана, косите им блестяха на първите лъчи на залеза, светлочервената коса на Сюзан аленееше, тъмните къдрици на Дебора бяха станали рубинени, а дългата светлокестенява коса на Лоръл и късите кестеняви коси на Мелани и братята Хендерсън хвърляха жълти отблясъци на фона на яркото зарево в небето.

Тя видя и Адам и Диана — стояха един до друг и сребристата глава на Диана лежеше на рамото на Адам. Той я прегръщаше покровителствено. Неговата коса беше с цвят на вино.

Фей проговори зад гърба на Каси:

— Ако ѝ кажеш, ще я убиеш. Ще унищожиш вярата ѝ във всичко, което някога е означавало нещо за нея. Ще ѝ отнемеш единственото, на което се уповава и на което разчита. Това ли искаш?

— Фей... — кипна Каси.

— И между другото, ще бъдеш изгонена от **клуба**. Знаеш това, нали? Как мислиш ще се почувстват Мелани и Лоръл, когато разберат, че си играеш с гаджето на Диана? Никога няма да ти проговорят, нито дори заради *кръга*. Сборището ще бъде унищожено.

Каси стисна зъби. Искаше ѝ се да удари Фей, но така нищо нямаше да постигне. Защото Фей беше права. Каси щеше да понесе да я изгонят от *клуба* и да се примири с липсата на приятели в училище. Дори можеше да свикне с мисълта за ликвидирането на сборището. Но само като си представеше лицето на Диана...

Това *щеше* да я убие. Ако Фей ѝ разкажеше по нейния начин, точно това щеше да се случи. Идеята на Каси да признае на Диана и да я помоли за разбиране се спуска като сапунен балон.

— А и аз не искам нещо неразумно — продължи Фей някак напевно. — Искам само да погледна черепа. Знам какво правя. Ще ми го донесеш, нали. Каси? Нали? Днес?

Каси затвори очи. Под клепачите ѝ светлината беше червена като огън.

2

В един момент, докато слизаше по стълбите, Каси престана да се чувства виновна.

Не разбра как точно се случи. Но беше необходимо, ако искаше да оцелее. Правеше каквото може, за да защити Диана, а донякъде и Адам. Той не трябваше да научи за изнудването на Фей. Затова Каси щеше да направи каквото се налага, за да защити и двамата, но, за бога, тя нямаше да се чувства и виновна като капак на всичко.

„А и трябва да се справя с Фей по някакъв начин“ мислеше си тя, докато крачеше след високото момиче край кабинета на бащата на Диана. Трябваше да попречи на Фей да направи нещо прекалено опасно с черепа. Не знаеше как, щеше да помисли по-късно. Някак си обаче щеше да успее.

Ако Фей се беше обърнала да я погледне точно в този момент, може би щеше да се изненада от изражението ѝ. За пръв път в живота си Каси имаше чувството, че погледът ѝ е твърд като сиво-синята стомана на револвер, а не като бледосиния нюанс на дивите цветя.

Сега обаче тя трябваше да изглежда безразлична и сдържана. Групата на алеята вдигна очи към тях, когато двете с Фей излязоха през вратата.

— Защо се забавихте толкова? — попита Лоръл.

— Правехме заговор за убийството ти — подхвърли безгрижно Фей. — Отиваме ли? — и тя махна с ръка към гаража.

По пода имаше следи от начертания с тебешир кръг. Гаражът отново беше празен — имаха късмет, че бащата на Диана беше толкова зает в кантората си.

Лявата ръка на Диана все още беше стисната в юмрук; когато тя се приближи до стената, точно зад мястото, където беше стояла Каси по време на ритуала с черепа. Каси я последва и си пое рязко дъх.

— Обгоряло е. — Предишната вечер не го беше забелязала. Но, разбира се, тогава беше твърде тъмно.

Диана кимна.

— Надявам се, че вече никой няма да спори дали енергията е била черна или не — каза тя и погледна Дебора и Сюзан.

Дървените части и мазилката на стената на гаража бяха обгорени в кръг с диаметър около половин метър. Каси погледна към него и после към следите от тебеширения кръг на пода. Тя беше седяла там, но част от нея беше влязла в черепа. Диана беше казала на всички да се вгледат в него, да се съсредоточат и внезапно Каси се беше озовала вътре. Там по-скоро усети, отколкото видя тъмната сила. Беше се спуснала навън и беше нараснала, решена да избяга от кристала. И Каси беше видяла лице...

Изведнъж изпита благодарност, че чува спокойния глас на Адам.

— Е, знаем в каква посока е тръгнало. Да видим дали кристалът ще го потвърди.

Всички наобиколиха Диана. Тя ги погледна, протегна напред лявата си ръка с дланта нагоре и отвори пръстите си. Пое края на сребърната верижка с дясната си ръка и я вдигна нагоре, така че само оливинът остана допрян върху дланта ѝ.

— Съсредоточете се — каза тя. — Земя и Въздух, помогнете ни да видим онова, което искаме да видим.

Разкрийте ни следите на тъмната енергия. Всички, съсредоточете се върху кристала.

„Земя и въздух, вятър и дърво, кажете ни къде отиде търсеното зло“, помисли си Каси — съзнанието ѝ автоматично беше подредило искането им в рими. Дървото в стената, въздухът навън — това бяха нещата, от които трябваше да търсят помощ. Тя осъзна, че мълви думите и бързо спря, но зелените очи на Диана проблеснаха към нея.

— Продължавай — каза тихо и напрегнато Диана и Каси смутено започна отново. Диана отдръпна ръката, която крепеше кристала.

Той се завъртя на верижката, докато тя се усука стегнато и после се разви в другата посока. Каси гледаше бледозеления размазан образ и припяваше стихчето все по-бързо и по-бързо. Земя и въздух... не, нямаше смисъл. Оливинът се въртеше бясно като полудял пумпал.

Изведнъж кристалът се залюля напред-назад в широка дъга.

Някой от другата страна на *кръга* изсъска.

Оливинът беше изпънал верижката, вече не се въртеше, а се поклащаше ритмично и силно. Като махало, осъзна Каси. Не го

правеше Диана — ръката, с която държеше верижката, не помръдваше. Оливинът обаче се люлееше силно към центъра на тебеширения кръг на пода и после към обгорялото петно на стената.

— Бинго — каза Адам тихо.

— Това е — прошепна Мелани. — Добре, сега трябва да излезеш и да изнесеш кристала навън. Тръгни... внимателно... към вратата и се опитай да намериш линията на махалото от другата страна на стената.

Диана навлажни устни и кимна; после, държейки сребърната верижка пред тялото си, се обърна плавно и направи каквото и беше казала Мелани. Кръгът се разкъса, за да ѝ направят място да мине и отвън се събраха отново около нея. Не беше трудно да намерят точното място — на стената отвън също имаше прегорено петно, макар и малко по-бледо.

Когато Диана върна кристала на мислената линия, махалото се залюля отново. Право към прогореното петно и после надолу към „Кроухейвън Роуд“ и града.

Тръпка премина по гръбнака на Каси.

Всички се спогледаха.

Държейки кристала далеч от себе си, Диана тръгна в посоката, в която той се люлееше. Всички я последваха, но Каси забеляза как групата на Фей изостава. Самата Каси все така се бореше да не поглежда към Адам.

Над главите им дърветата зашумяха. Червен клен, бук, хлъзгав бряст. Каси вече познаваше повечето от тях, но се опитваше да следи с очи бясно люлеещото се махало.

Те вървяха и вървяха, и завиха по „Кроухейвън Роуд“ надолу към морето. Тук тревата и храстите растяха нарядко в песъчливата почва. Бледозеленият камък промени посоката си и Диана се завъртя, за да го последва.

Сега тръгнаха на запад, покрай дълбоките коловози на черен път. Каси не беше идвала насам досега, но другите членове на кръга очевидно го познаваха и се спогледаха несигурно. Приближаваха се към телена ограда, зад която се виждаше неравна линия надгробни камъни.

— О, страхотно — промърмори Лоръл до Каси и някъде отзад Сюзан добави:

— Не мога да повярвам. Първо вървим километри, а сега...

— Какъв е проблемът? Просто ще посетим някои от дедите ни, почиващи под земята — каза Дъг Хендерсън, а синьо-зелените му очи проблеснаха странно.

— Млъкни — намеси се Адам.

Каси не искаше да влиза вътре. Беше видяла много гробища в Нова Англия — в Масачузетс като че ли на всяка улица имаше по едно, а и беше отишла на погребението на Кори в града. Това гробище не изглеждаше по-различно от другите — малко, квадратно парче земя, отрупано със скромни надгробни плочи, почти идеално изгладени от времето. Но този път с усилие на волята се принуди да последва другите през рядката трева между гробовете.

Диана ги поведе право към центъра на гробището. Повечето от камъните бяха малки и не стигаха по-високо от коленете на Каси. Бяха овални отгоре и имаха по още една малка извивка от двете страни.

— Онзи, който е изработил плочите, е имал страховито чувство за хумор — каза тя с въздишка. На много от камъните имаше груби гравюри на черепи — някои бяха с крила, а други с кръстосани кости. На една от плочите беше изобразен цял скелет със слънце и луна в ръцете му.

— Смъртта е победа — прошепна Фей. Каси усети топлината на дъха ѝ върху тила си и се сепна, но не се обърна.

— *О, страхотно* — каза Лоръл, когато Диана забави крачка.

Светлината гаснеше. Те стояха в центъра на гробището и прохладният бриз донесе над прегорялата трева слаб мирис на сол. Косите на Каси настръхнаха.

„Ти си вещица — напомни си тя. — Би трябвало да обичаш гробищата. Може би това е най-естественото място за теб.“

Тази мисъл не я успокои особено, но сега заедно със страха усети и някакво странно вълнение. Тъмнината се спускаше към ъглите на гробището и сякаш ги приближаваше. Каси се почувства част от нея, част от един цял нов свят на сенки и сила.

Диана спря.

Сребърната верижка приличаше на тънка линия в мрака, а под нея висеше бледа топка. Каси забеляза, че оливинът вече не се люлееше в права линия, а се движеше хаотично и описваше кръгове. На няколко пъти се залюляваше в една посока, после бавно се завърташе в друга.

След малко Каси вдигна очи към лицето на Диана. Тя се беше намръщила. Цареше мъртва тишина и всички гледаха въртящия се камък.

Каси не можеше повече да издържа на напрежението.

— Какво значи това? — прошепна тя на Лоръл, която само поклати глава. Диана обаче вдигна поглед.

— Нещо не е наред. Доведе ни тук... и после спря. Ако обаче това е мястото, изобщо не трябва да се движи. Камъкът трябва да ни го посочи и да потрепери... нали, Мелани?

— Като една добро ловджийско куче — обади се Дъг с налудничава усмивка.

Мелани не му обърна внимание.

— Така е на теория — отвърна тя. — Досега не го бяхме правили. Може би означава... — тя замълча и започна да оглежда гробището. После сви рамене. — Не знам какво означава.

Косата на Каси отново настръхна. Тъмната енергия беше дошла тук... и беше направила какво? Беше изчезнала? Беше се изпарила? Или...

Лоръл дишаше бързо, елфическото и лице беше необичайно напрегнато. Каси инстинктивно се приближи към нея. Тя, Лоръл и Шон бяха в началните класове на гимназията и бяха най-младите членове на кръга. Вещица или не, но и кожата по ръцете на Каси настръхна.

— Ами ако все още е някъде тук... и чака? — попита тя.

— Съмнявам се — каза Мелани. Гласът и беше равен и спокоен както винаги. — Не може просто да се рее, без да влезе някъде, иначе ще се изпари. Или е дошъл тук и е *направил* нещо, или... — и тя отново замълча и само сви рамене.

— Но какво може да търси тук? Не виждам нищо нередно и чувствам... — все още мръщейки се, Диана хвана въртящия се оливин с лявата си ръка и го задържа. — Мястото е някак смуцаващо... странно... но не долавям тъмната енергия да е направила нещо лошо. Каси?

Каси се опита да разгадае собствените си усещания. Смут, както каза Диана. Усети още и страх, и гняв, и всякакви отрицателни емоции... но може би това бяха *нейните* чувства? Не беше в състояние да отсъди безпристрастно.

— Не зная — трябваше да отговори тя. — Тук не ми харесва.

— Сигурно, но не това е проблемът. Проблемът е, че няма обгорени петна, които тъмната енергия би оставила, и не откриваме следи от нещо унищожено или наранено — отвърна Диана.

Гласът на Дебора изразяваше нетърпение:

— Защо питате *нея*? — каза тя и рязко завъртя глава към Каси. — Тя не е напълно една от нас...

— Каси е част от *кръга*, също като теб — сръза я Адам. Каси забеляза вдигнатите вежди на Фей и развеселения поглед, който хвърли на Адам и ѝ се прииска да се намеси. Диана обаче я изпревари и пламенно изрази съгласието си с Адам, а Дебора настръхна и ги прониза с очи. Изглежда щеше да пламне спор.

— Тихо! — сопна се Лоръл. — Слушайте! — Още щом гласовете заглъхнаха. Каси чу тихо хрущане на чакъл по черния път. Звукът беше толкова слаб, че можеше да бъде доловен само при пълна тишина в есенния здрач.

„*Всички са нащрек*“, осъзна Каси. Сега шумът звучеше гръмовно сякаш горяха фишеци и стържеше по опънатите ѝ нерви. Край пътя забеляза неясна фигура. Адам пристъпи напред и застана пред нея и Диана. „*Трябва да говоря с него за това*“, помисли си несвързано Каси.

Стъпките спряха за миг и после неясната фигура тръгна към тях. Адам и братята Хендерсън изглеждаха готови да се нахвърлят върху нея. Кавгата вече беше забравена и Дебора също стоеше в готовност. Шон се свиваше зад Фей. Сърцето на Каси се разтуптя.

После забеляза червена, подобна на горящ въглен точка до фигурата и чу познат глас:

— Няма да е трудно да се справите с мен. Четирима срещу един? Ще бъде горе-долу честна борба.

Крис Хендерсън нададе вик и се втурна напред.

— Ник!

Дъг се усмихна, но сякаш все още искаше да се нахвърли върху приближаващата се фигура. Адам се отпусна и отстъпи назад.

— Сигурен ли си, Адам? Може да се разберем още сега — каза Ник, приближавайки се. Краят на цигарата му припламна, когато дръпна от нея. Адам присви очи и Каси забеляза същата дръзка усмивка, която беше видяла на лицето му на Кейп Код — тогава четири

момчета с пистолет го преследваха. Какво ставаше с него? Какво ставаше с всички тази вечер, зачуди се тя. Всички се държаха като луди.

Диана постави длан върху ръката на Адам.

— Не се карайте — каза тихо тя.

Ник я погледна, после сви рамене.

— Май сме леко изнервени — рече той и огледа групичката.

Шон се показва иззад гърба на Фей.

— Малко ми е напрегнато.

— Да, нормално. На теб кога не ти е напрегнато? — вмъкна презрително Фей.

Ник не се усмихна, но Ник никога не се усмихваше. Както винаги лицето му беше красиво, но студено.

— Е, може би имате причина да сте нервни... или поне някои от вас — добави той.

— Какво трябва да значи това? Дойдохме тук да търсим тъмната енергия, която избяга снощи — обясни Адам.

Ник замръзна, сякаш го осени нова идея, после цигарата му проблесна отново.

— Може би не търсите, където трябва — каза равнодушно той.

Гласът на Диана беше тих:

— Ник, моля те, обясни ни какво искаш да кажеш.

Ник огледа всички.

— Искам да кажа — започна той бавно, — че докато вие се лутате тук, изпратиха екип до Дяволския залив да разрине камъните от стария Фогъл.

Фогъл? Името не говореше нищо на Каси. После обаче тя внезапно го видя в съзнанието си — месингова табела в кабинет с дървена ламперия.

— Нашият директор? — каза тя задъхано.

— Точно. Казват, че бил затрупан от свлачище.

— Свлачище? — попита невярващо Лоръл. — Тук?

— Как иначе ще наречеш двата тона гранит върху него? Да не говорим за по-дребните неща.

Настъпи тишина, всички бяха в шок.

— Той... — Каси не успя да довърши.

— Не изглеждаше особено добре, когато махнаха онази канара — рече Ник и после не толкова саркастично добави: — Мъртъв е от снощи.

— О, господи — прошепна Лоръл. Всички отново замълчаха от изненада. Каси знаеше, че виждат едно и също — кристален череп, ограден със защитен пръстен от свещи... и как една от свещите угасва.

— Фей е виновна... — изхленчи Шон, но Фей го прекъсна без дори да го погледне.

— Той е виновен.

— Чакайте, чакайте — каза Диана. — Не сме сигурни, че тъмната енергия има нещо общо с това. Как би могла да има, след като е дошла тук и е изчезнала?

— Това не е кой знае какво успокоение — отвърна Мелани тихо. — Ако не го е направила тъмната енергия, кой тогава?

Всички се размърдаха неспокойно сякаш всеки се обърна да погледне останалите. Каси отново почувства празнина в стомаха си. Директорът е... беше... външен човек, който беше ненавиждал вещиците. А това означаваше, че всички в *клуба* имаха мотив — най-вече онези, които обвиняваха външните за смъртта на Кори Хендерсън. Каси погледна Дебора, после Крис и Дъг.

Почти всички направиха същото. Дъг се завъртя и се усмихна диво и предизвикателно.

— Може и ние да сме го направили — рече той с блеснали очи.

— Така ли? — попита объркано Крис.

Дебора просто гледаше хладно и пренебрежително.

Отново настъпи тишина, после Сюзан каза раздразнено:

— Вижте, съжалявам за Фогъл, но трябва ли да висим още дълго тук? Заболяха ме краката.

Адам сякаш се стресна.

— Тя е права, да се махаме от тук. Няма какво повече да правим — той прегърна Диана и махна на останалите да минат напред. Каси се поколеба. Имаше нещо, което искаше да сподели с Диана.

Диана обаче вече беше тръгнала и Каси нямаше тази възможност. Братята Хендерсън вървяха начело и сега минаха по друг път, не по онзи, по който бяха дошли. Отправиха се към североизточния край на гробището. Малко преди да излязат на пътя Каси забеляза, че теренът беше станал неравен — имаше странна, покрита с трева могила точно

до телената ограда. Тя едва не се спъна в нея. Още по-странно беше онова, което забеляза, когато прескочи оградата и погледна назад.

В предната част на могилата се издигаше някакъв каменен квадрат и желязна врата в него. Вратата имаше здрави панти и катинар, но не можеше да бъде отворена. Беше затисната с голям циментов блок с неправилна форма. Тревата около него сочеше, че е бил поставен отдавна.

Ръцете на Каси се вледениха, сърцето и заби лудо и ѝ се зави свят. Опита се да проясни ума си, отбелязвайки с част от съзнанието си, че минават покрай по-нови надгробни плочи. Те бяха от мрамор и надписите им не бяха избледнели от времето. Чудеше се какво става с нея — дали това беше реакция на събитията от последното денонощие? Затова ли трепереше така?

— Каси, добре ли си? — Диана и Адам се бяха обърнали. Каси беше благодарна на падащата тъмнина, докато крачеше към тях и се стараеше да прочисти съзнанието си. — Да. Просто... се почувствах странно. Диана, почакай. — Каси си спомни какво искаше да ѝ каже. — Сещаш ли се, когато преди малко ме попита какво чувствам? Ами, имам някакво особено усещане за господин Фогъл. Мисля, че тъмната енергия все пак има нещо общо. Но... — тя спря. — Не знам. Струва ми се, че става нещо странно.

— Това е ясно — отвърна Адам и протегна ръка, за да я подкани да продължи напред. Каси се отдръпна и го погледна предупредително, докато Диана гледаше в далечината. Той изненадано сведе очи към собствената си ръка.

„Наистина става нещо странно, нещо много по-странно, отколкото всички те си дават сметка“, помисли си Каси.

— Какво е онова нещо с желязната врата? — попита тя.

— Там е, откакто се помня — отговори Диана разсеяно. — Май беше някакво хранилище.

Каси погледна назад, но могилата вече беше изчезнала в тъмнината. Тя обви ръце около себе си и пхна длани под мишниците си, за да ги стопли. Сърцето ѝ все така биеше глухо.

„Ще питам баба Хауърд“, реши тя. Беше сигурна, че каквото и да бе това, не беше хранилище.

После забеляза, че докато върви замислено, Диана си играе с нещо около врата си. Беше изящна златна верижка, а на нея

подрънкваше ключ.

3

Мисля — каза тихо Мелани, — че е време да поговорим за черепа. Адам така и не ни каза как точно го е намерил...

— Да, беше много потаен — добави Фей.

— ... но може би сега се налага.

Диана и Адам се спогледаха, после Диана кимна леко. — Добре тогава, кажи им. Гледай да не пропуснеш нещо.

След като се върнаха от гробището, всички се бяха събрали в стаята на Диана. Каси се огледа и видя, че са се разделили на две групи. Сюзан, Дебора и братята Хендерсън седяха в едната част на стаята, близо до Фей, а Лоръл, Мелани, Адам и Шон бяха в другата част на стаята до Диана.

Поне за момента Шон беше на страната на Диана, помисли си Каси, взирайки се в неспокойните му очи. Можеше да промени мнението си по всяко време. Също и Ник — Ник можеше един ден да гласува за Диана, а на другия, без очевидна причина, да подкрепи Фей. Ник винаги беше непредвидим.

„Както и ти“ прошепна един глас в главата ѝ.

Но това беше абсурдно. Нищо, дори и Фей, не можеше да накара Каси да гласува срещу Диана. Не и ако нейният глас имаше някакво значение.

Адам заговори тихо и замислено, сякаш се опитваше да си припомни всичко точно.

— Не беше край Кейп Код, а на север, близо до Бостън. Всички знаят, че в Бостънския залив има седемнайсет острова, безлюдни и обрасли с бурени. Е, аз намерих осемнайсети остров. Не беше като другите — беше равен и покрит с пясък и нямаше следи някога там да са стъпвали хора. Имаше нещо странно в него. Бил съм на това място и друг път, но не си спомнях, преди да съм виждал острова. Сякаш изведнъж очите ми се отвориха, след като... — Той спря. Каси гледеше отражението на лампите в лъскавия чамов паркет на Диана и имаше чувството, че ще се задуши. Тя задържа дъх, докато Адам продължи:

— ... след като цяло лято работех на рибарските лодки. Когато обаче се опитах да насоча лодката към острова, кормилото се запъгна, сякаш да ми попречи или да ме накара да се забия в скалите. Трябваше да се боря с него, за да овладее лодката. И ако не бях повикал Земята и Водата, никога нямаше да успея. После се почувствах в безопасност и сред скалите забелязах останки от други лодки. Който и да беше стигнал дотам, така и не беше успял да се измъкне жив. — Той си пое дълбоко и бавно въздух. — Още щом стъпих на пясъка, изпитах усещането сякаш целият остров е наелектризиран. Разбрах, че това е мястото, още преди да видя *кръга* от камъни. Между тях имаше празно място и там започнах да копая. След около минута, лопатата удари нещо твърдо.

— И после? — попита Диана.

— И после го извадих. Почувствах се... Не знам. Замаян, когато го видях. Слънцето блестеше по пясъка и някак ме заслепяваше. Тогава увих черепа в блузата си и си тръгнах. Островът не ми попречи да го напусна, сякаш капанът вече беше щракнал и се беше отворил. Това беше... да видим... На двайсет и първи септември. Когато се върнах на сушата, исках да тръгна веднага за Ню Салем, но трябваше да се погрижа за някои неща. Не успях да свърша навреме и разбрах, че ще закъснея за посвещаването на Кори — той спря и хвърли извинителен поглед към Дъг и Крис.

Те не казаха нищо, но Каси усети, че и двамата погледнаха към нея. Посвещаването на Кори се беше превърнало в посвещаване на Каси, защото същата онази сутрин бяха намерили Кори мъртва в подножието на стъпалата на гимназията.

— И какъв беше смисълът от всички тези приказки? — попита Фей с дрезгав, отегчен глас. — Освен ако — и тя се изправи с малко по-заинтригувано изражение — не смяташ, че и другите инструменти може да са на острова.

— Казах ви вече — отвърна Адам. — Там няма нищо друго, Фей. Беше само черепът.

— Просто трябва да знаем повече за черепа — вметна Диана. — За добро или за зло, той вече е при нас. Според мен не е редно да го връщаме на острова...

— Да го връщаме?! — възкликна Фей.

— ... където всеки може да го намери. Защитното заклинание е било свалено. Там няма да е в безопасност. Не знам дали изобщо някъде би бил в безопасност.

— Ами добре — промърмори Фей сънливо. — Ако ти създава проблеми, аз с удоволствие ще се погрижа за него.

Диана я стрелна с поглед, сякаш казваше, че Фей е последният човек, когото би помолила да се грижи за черепа. Но кехлибарените, присвити очи на Фей не бяха вперени в лицето на Диана. Те гледаха златното ключе на гърлото ѝ, забеляза Каси ужасено.

На вратата се почука.

Каси подскочи толкова силно, че Лоръл се обърна и я погледна изненадано. Бащата на Диана се беше прибрал с издуто куфарче в ръка.

Господин Мийд огледа пълната с гости стая някак изненадано, сякаш не познаваше хората вътре. Каси изведнъж се зачуди какво знаеше той за *кръга*.

— Всички ли ще останат за вечеря? — попита той Диана.

— О... Не — отвърна Диана и погледна изящния часовник в бяло и златно на нощното шкафче. — Не бях забелязала, че минава седем, татко. Ще приготвя нещо набързо.

Той кимна, огледа още веднъж подозрително стаята и излезе.

Пружините на леглото заскърцаха и се чу шумолене на дрехи, когато всички започнаха да се изправят.

— Може да поговорим утре в училище — предложи Мелани. — Тази вечер обаче трябва да уча. Цяла седмица се случва нещо, а имам тест по биология.

— Аз също — добави Лоръл.

— А аз имам домашно по алгебра — вметна Сюзан, а Дебора промърмори:

— Искаш да кажеш, че имаш видеокасети на сапунки за цяла седмица напред.

— Добре, утре ще се видим — каза Диана. Тя слезе да ги изпрати. Фей успя да хване Каси за ръката, докато другите си тръгваха и прошепна в ухото ѝ:

— Вземи го тази вечер. Обади ми се и аз ще дойда да го прибера. Ще го върнем до сутринта и тя няма да разбере, че е липсвал.

Каси дръпна възмутено ръката си. На вратата обаче Фей ѝ хвърли многозначителен поглед и блясъкът в кехлибарените ѝ очи я стресна. Каси впери очи в нея за един дълъг миг и после кимна леко.

— Искаш ли да остана? — попита Адам Диана.

— Не — намеси се Каси, преди Диана да успее да отговори и те я погледнаха изненадано. — Аз ще остана да ѝ помогна с вечерята. Нали може, Диана? Казах на баба и мама, че ще закъснея и те сигурно вече са вечеряли.

Диана веднага демонстрира добрите си обноски.

— О... Разбира се, че можеш да останеш — отвърна тя. — Ще се оправим, Адам.

— Добре. — Адам хвърли на Каси изпълнен с копнеж поглед, но тя не трепна. Той последва Крис и Дъг в тъмнината. Пламък на кибритена клечка отбеляза мястото, където стоеше Ник. Каси погледна нощното небе, обсипано със звезди. От луната нямаше и следа. После отстъпи назад и Диана затвори вратата.

По време на вечерята почти не разговаряха заради господин Мийд. Бащата на Диана прелистваше вестника си и от време на време поглеждаше двете момичета над очилата. После се качиха в стаята на Диана. Каси осъзна, че ѝ трябва още време.

— Така и не ми разказа за картините — каза тя и ги посочи. Шест репродукции красяха стаята на Диана. Пет от тях много си приличаха — бяха черно-бели и изглеждаха леко старомодни. Диана и беше казала, че са изображения на древногръцки богини: Афродита — красива, но непостоянна покровителка на любовта; Артемида — жестока девица ловец; властната кралица Хера, спокойната сивоока богиня на мъдростта Атина и Персефона, която обичала всички растения и цветя.

Последната картина обаче беше различна. Беше цветна и стилът беше някак по-абстрактен, по-съвременен. На нея се виждаше млада жена под обсипано със звезди небе, разпуснатата и коса грееше като сребро под светлината на лунния сърп. Жената беше облечена в семпла бяла роба, която разкриваше жартуер на бедрото и. Над лакътя ѝ имаше сребърна гривна, а на главата си носеше тънка диадема с обърнат с върха нагоре полумесец. Така се обличаше и Диана за срещите на кръга.

— Коя е тя? — попита Каси, вперила поглед в красивото момиче на картината.

— Диана — отвърна иронично приятелката ѝ. Каси се обърна към нея и тя ѝ се усмихна. — Богинята Диана — добави тя. — Но не римската Диана. Тя е по-стара от всички гръцки божества и е била по-различна.

Била е Велика богиня, властвала е над всичко. Била е богиня на нощта, луната и звездите. Има предание, че веднъж превърнала всички звезди в мишки, за да впечатли вещиците на земята. Затова я направили кралица на вещиците.

Каси се усмихна.

— За да впечатли Фей, ще трябва повече да се потруди.

— Сигурно. Според някои, легендата разказва за действителна личност, която е учила хората на магия и е била защитничка на бедните жени. Според други е била първата богиня на слънцето, но после е била изместена от мъжките богове на слънцето и затова е станала богиня на нощта. Римляните я бъркали с гръцката богиня Артемида, богинята на лова, но Диана е много повече. Както и да е, тя винаги е била кралица на вещиците.

— Като теб — отбеляза Каси.

Диана се засмя и поклати глава.

— Аз няма винаги да бъда лидер — каза тя. — Зависи какво ще стане на десети ноември. Тогава ще гласуваме за лидер.

— Защо точно на десети ноември?

— Тогава имам рожден ден. Фей по една случайност също. Трябва да си на седемнайсет години, за да бъдеш постоянен водач, а тогава и двете ще станем на толкова.

Каси се изненада. Диана беше само на шестнайсет като нея? Изглеждаше много по-зряла, а и беше в по-горен клас. Още по-странно обаче беше, че Фей бе на същата възраст и че двете братовчедки бяха родени в един и същи ден.

Тя погледна към Диана, която седеше на леглото. Макар момичето на картината да беше прелестно, Диана беше по-красива. Цветът на косата ѝ беше неописуем — като преплетени нишки слънчева и лунна светлина; лицето ѝ беше нежно като цвете, а очите ѝ напомняха за зелени камъни. Диана по-скоро приличаше на същество от някоя приказка или легенда, а не на реален човек. Добротата и

чистотата, които струяха от очите ѝ обаче бяха съвсем реални, помисли си Каси. Тя беше горда, че е нейна приятелка.

После златният ключ на шията на Диана проблесна на светлината и Каси си спомни за какво беше останала.

„Не мога“, каза си тя и стомахът я присви. Усети бавното, болезнено туптене на сърцето си. На шията си носеше колието с полумесеца, което Диана ѝ беше дала на посвещаването. Как би могла да открадне от Диана? Как би могла да излъже Диана?

Вече беше мислила за това. Не можеше да се измъкне. Фей щеше да изпълни заплахата си — Каси беше сигурна в това. Единственият начин да спаси Диана беше да я измами.

„За нейно собствено добро — каза си Каси. — Не мисли повече за това. Направи каквото трябва и да приключваме.“

— Каси, изглеждаш умислена.

— Аз... — Каси понечи да отрече и да смени темата, както винаги когато я хващаха да мечтае. Сега обаче ѝ хрумна една идея. — Не ми се прибира вкъщи — каза тя и направи гримаса. — Не ме притеснява пътят дотам, а... самата къща. По цяла нощ нещо скърца и тропа и понякога изобщо не успявам да засия. Особено ако си мисля за... за...

— Това ли е проблемът? — попита Диана, усмихвайки се. — Е, лесно ще го решим. Може да спиш тук. — Каси се изненада колко непринудено Диана ѝ предложи да остане. — А ако се притесняваш за черепа — продължи Диана, — недей. Той ще остане тук и няма повече да наранява никого. Обещавам.

Лицето на Каси пламна и тя едва се въздържа да не погледне към шкафа. Тя самата досега не беше и споменавала черепа — не можеше дори да изрече думата.

— Добре — отвърна тя, опитвайки се да овладее гласа си. — Благодаря. Ще се обадя на мама да ѝ кажа, че ще спя тук.

— Сутринта може да отидем с колата до вас, за да се преоблечеш. Ще оправя стаята за гости.

Когато Диана излезе, в главата на Каси се надигнаха възмутени гласове. „Ти, долна подла твар — крещяха ѝ те. — Ти, отворителна невестулка, лъжкия, предателка...“

„Млъкнете!“, извика им Каси с такава сила, че те наистина утихнаха.

После се обади на майка си.

— Стаята за гости е готова — каза Диана. Беше се върнала, когато Каси затваряше телефона. — Ако през нощта се стреснеш, може да дойдеш тук.

— Благодаря — каза Каси, искрено благодарна.

— Нали съм по-голямата ти сестра?

Те поседяха и поговориха още малко, но и двете не бяха спали добре предната нощ и когато стрелките на часовника наближиха десет, и двете се прозяваха.

— Ще се изкъпя сега, за да ти освободя банята за сутринта — каза Диана. — Тук топлата вода свършва бързо.

— Това не може ли да се промени със заклинание?

Диана се засмя и ѝ хвърли една книга.

— Ето, опитай се да намериш.

Беше *Книгата на сенките*, която Диана беше донесла на посвещаването на Каси — онази, която се пазеше в семейството на Диана откакто първите вещици бяха дошли в Ню Салем. Крехките пожълтели страници миришеха на мухъл и Каси сбърчи нос, но се зарадва, че ще може да я разгледа. В началото на книгата почеркът беше дребен и почти нечетлив, но после ставаше стилизиран, почти калиграфски. „*Различни автори, различни поколения*“, помисли си Каси. Цветните листчета и маркерите на почти всяка страница бяха дело на сегашното поколение.

Книгата беше пълна със заклинания, записки от събрания на сборища, ритуали и предания. Каси се зачете, очите ѝ омагьосано се движеха от едно заглавие на друго. Някои от заклинанията ѝ се струваха странни и архаични, други бяха като извадени от съвременна книга по психология. Някои бяха актуални и днес.

„Заклинание за лечение на болно дете“, прочете тя. „Как да накараме кокошките да снасят“, „Защита срещу огън и вода“, „Как да се отървем от лош навик“, „Как да преодолеем страха и низките страсти“, „Как да намерим съкровище“, „Как да променим късмета си“, „Как да обезсилим злото“.

Очите ѝ се спряха на описание на талисман за сила.

Вземете гладък и добре оформен камък и от едната му страна нарисувайте изгряващо слънце и обърнат с върха нагоре полумесец. От другата му страна изпишете думите:

*Силата на камъка
в костите ми влей,
И по светлината блясъка
духа ми да огрей.*

„Това може да ми е от полза“ помисли си Каси. Продължи да прелиства страниците.

„Заклинание срещу заразни болести“, „Как да обезсилим злото“, „Как да изпратим сънища“.

И после, сякаш чувството ѝ за вина привлече погледа ѝ към друго заклинание. „За неверния любим“.

Заставаш под лунна светлина с кичур от косата на любимия и започваш да връзваш възли с думите:

*Мир да не намериш,
приятел да не срещнеш,
любим да не спечелиш,
успех да нямаш ти,
покой да търсиш вечно
и глад да те мори
и жажда да те гони,
тъга да те сломи,
пари да не свъртиш
и страхове да имаш
и да проклинаш деня,
в който ти ми измени.*

Пулсът на Каси запърха в китките ѝ. „Нима някой би искал да прокълне любим, независимо колко неверен е бил?“

Още гледаше страницата, когато долови движение край вратата. Диана влезе и Каси бързо затвори книгата. Косата на Диана беше увита с кърпа. Каси веднага забеляза как тя свали златната верижка от шията си и я пусна на нощното шкафче до кръгъл камък със спираловидна структура — вихър от сиво и бледосиньо и разпръснати кварцови кристали. Халцедоновата роза, която Диана беше дала на Адам и която Адам беше дал на Каси. „*Сега отново е там, където ѝ е мястото*“, помисли си Каси и нещо в сърцето ѝ изстина.

— Банята е твоя — каза Диана. — Ето ти нощница... или предпочиташ тениска?

— Може и нощница — отвърна Каси. Докато се миеше и преобличаше, тя постоянно виждаше ключа.

Само ако Диана го оставеше там...

Той още беше на нощното шкафче, когато подаде глава в стаята на Диана. Диана вече беше в леглото.

— Искаш ли да затворя вратата?

— Не — каза Диана и протегна ръка да угаси лампата. — Остави я открехната. Лека нощ.

— Лека нощ, Диана.

После Каси влезе в съседната стая, седна в леглото, облегна се на две възглавници и впери поглед в тавана. Странно, чувстваше се спокойна, че просто лежи и че засега не може да направи друго, освен да чака. Чувахе прибой на океана зад къщата на Диана — ту по-силен, ту по-нежен.

Чака дълго, вслушвайки се в тихите шумове. Беше спокойна, докато не реши, че е време да стане — тогава сърцето и заби лудо.

Беше уверена, че Диана трябва да е заспала. „*Сега — помисли си тя. — Ако не станеш сега, никога няма да го направиш.*“

Задържа дъха си, изправи се в леглото и спусна крака на пода. Дървеният паркет проскърцваше леко от време на време и тя застиваше при всеки звук.

Спря се пред вратата на Диана и напрегна слух. Не чу нищо. Постави ръка на вратата и леко я бутна.

Дробовете ѝ горяха, защото се боеше да не диша прекалено силно. Внимателно постави крак от вътрешната страна на прага и прехвърли тежестта си върху него. Погледна неясната фигура на Диана на леглото. „О, дано очите ѝ не са отворени“, каза си Каси. Тя си представи ужасено как Диана просто лежи и я гледа втренчено. Когато обаче направи още една бавна и внимателна стъпка в стаята и после още една, видя, че очите на Диана са затворени.

„О, господи — помисли си Каси — *трябва да дишам*.“ Тя отвори уста и издиша и вдиша безшумно. Сърцето ѝ прескачаше и се почувства замаяна.

„*Малки крачки*“, повтаряше си тя. Продължи навътре в стаята и накрая застана до леглото на Диана.

На нощното шкафче, само на няколко сантиметра от спящото лице на Диана, лежеше ключът.

Каси имаше чувството, че се движи на забавен каданс. Тя протегна ръка и постави длан върху ключа. Стараеше се да не издава никакъв звук, но когато плъзна верижката към себе си, тя изтрака. Каси затвори пръсти около нея и я стисна.

Сега към шкафа. Наложил си да не бърза и постоянно се обръщаше назад към леглото. „*Щеше ли Диана да се събуди?*“

Стигна до шкафа с малката месингова ключалка.

„*Сега пъхни ключа*“. Вдървените ѝ пръсти се движеха несръчно. За миг изпита паника, чудейки се какво щеше да стане, ако това не беше ключът за шкафа. Накрая обаче успя да го пъхне и да го завърти.

Ключалката изщрака.

Гореща вълна на облекчение заля Каси. Беше успяла. Сега трябваше да вземе черепа и да се обади на Фей... А ако Фей не вдигнеше? А ако бащата на Диана я хванеше да говори по телефона посред нощ или ако Диана се събудеше и разбереше, че черепът липсва...?

Когато обаче откряна вратичката, светът се разми и пред очите ѝ притъмня.

Светлината от коридора осветяваше шкафа. Беше слаба, но ясно се виждаше, че усилията на Каси са били напразни и че всичките ѝ страхове как ще занесе черепа на Фей са били безсмислени.

Шкафът беше празен.

Каси не знаеше колко време стоя там, неспособна да мисли или да помръдне. Накрая обаче затвори вратичката с треперещи ръце и я заключи.

„Щом не е там, къде е? Къде?“, питаше се панически тя.

„Не мисли за това сега. Върни ключа. Нали не искаш Диана да се събуди, докато стоиш тук и го държиш в ръка?“

Пътят до нощното шкафче изглеждаше безкраен и стомахът я заболя, сякаш някой я беше ритнал с ботуш. Ключът издрънча, когато го постави на шкафчето — верижката беше залепнала за потната ѝ ръка. Дишането на Диана обаче остана тихо и равномерно.

„Сега излез“ заповяда си тя. Трябваше да остане сама и да се опита да помисли. Бързайки да излезе, забрави да внимава къде стъпва. Една дъска изскърца.

„Просто продължи, няма значение“, помисли си тя. После чу нещо, което накара сърцето ѝ да спре. Шумолене от леглото. А след това и гласа на Диана. — Каси?

— Каси? Ти ли си?

Ужас пропълзя по опънатите нерви на Каси. После тя се обърна и чу собствения си глас да казва:

— Аз... уплаших се... Не исках да те притеснявам... — Стига глупости. Ела легни при мен — каза Диана сънено, потупа леглото до себе си и затвори отново очи.

Беше се получило. Каси се беше надявала Диана да се е събудила само за миг и се беше оказала права. Зави й се свят, когато отиде до другата страна на леглото и легна с гръб към Диана.

— Никакви кошмари повече — промърмори Диана.

— Добре — прошепна Каси. Вече не можеше да стане и да се обади на Фей, но и не я беше грижа. Беше прекалено изтощена от напрежението и страха. И дълбоко в себе си беше доволна, че не успя да изпълни задачата си тази вечер. Затвори очи и се заслуша в пищенето в ушите си, докато накрая заспа.

Сънуваше, че е на кораб. Палубата под нея се издигаше и спускаше, а вълните се извисяваха черни наоколо. Изгубен, изгубен... Какво беше изгубено? Корабът? Да, но имаше и нещо друго. Изгубен завинаги... не ще го намериш никога...

После сънят се промени. Тя седеше в светла слънчева стая на нисък стол с висока облегалка, толкова неудобна, че не можеше да се отпусне на нея. Дрехите също не й бяха удобни. Носеше боне, тясно като плувна шапка, и нещо, което така я стягаше около кръста, че почти не можеше да диша. На скута и лежеше книга.

Виж ти! Беше *Книгата на сенките* на Диана! Не, подвързията беше друга. Кожата беше червена, не кафява. Когато я разлисти, видя, че почеркът в началото беше подобен на този в книгата на Диана и че някои от заглавията на заклинанията бяха същите.

„Заклинание за лечение на болно дете“, „Как да накараме кокошките да снасят“, „Защита срещу огън и вода“, „Как да обезсилим злото“.

Как да обезсилим злото!
Очите ѝ пробягаха бързо по думите надолу.

Зарови злия предмет в добра глинеста или песъчлива почва и го покрий добре. Лековитата сила на земята ще се пребори с отровата и предметът ще бъде пречистен.

„Разбира се — помисли си Каси. — *Разбира се.*“

Сънят се разми. Тя усещаше леглото на Диана под себе си, но в същото време чуваше заглъхващ глас, който викаше някого:

— Джасинт? Вътре ли си? Джасинт!

Каси се събуди.

Сините завеси на Диана пламтяха от слънчевата светлина. В стаята се чуваше безгрижно трополене. Каси обаче можеше да мисли единствено за съня си.

Сигурно беше прочела заклинанието в *Книгата на сенките* на Диана и го беше запомнила несъзнателно, докато прелистваше страниците. Но защо си го спомни по такъв странен начин?

Нямаше значение. Проблемът бе решен и Каси се чувстваше толкова щастлива, че ѝ идеше да прегърне възглавницата. Разбира се! Разбира се!

Преди церемонията с черепа Диана беше казала, че за да бъде пречистен, черепът трябва да бъде заровен във влажна почва. Адам го беше намерил заровен в пясъка на острова. Зад къщата на Диана имаше цял плаж с пясък. Каси чуваше как океанът се разбиваше в него в същия този момент.

Въпросът беше как да намери точното място в пясъка, където бе заровен черепа.

Фей беше в часа по творческо писане. И беше бясна.

— Чаках те цяла нощ — изсъска тя и сграбчи Каси за ръката. — Какво се случи?

— Не можах да го взема. Не беше там.

Златистите очи на Фей се присвиха и червените ѝ дълги нокти се забиха в ръката на Каси.

— Лъжеш.

— Не — отвърна Каси. Тя се огледа отчаяно и после прошепна.

— Мисля, че знам къде е, но трябва да ми дадеш малко време.

Фей беше впила поглед в нея, очите ѝ я пронизваха. После тя леко се отпусна и се усмихна.

— Разбира се. Каси. Колкото ти е нужно. До събота.

— Може да не успея...

— Постарай се да успееш — каза провлечено Фей. — Защото иначе ще кажа на Диана — тя пусна ръката ѝ и отиде да седне на чина си. Каси нямаше какво друго да направи.

В началото на часа почетоха с минута мълчание паметта на господин Фогъл. През тази минута Каси гледеше преплетените си пръсти и си мислеше ту за тъмното бушуващо нещо в черепа, ту за присвитите синьо-зелени очи на Дъг Хендерсън.

На обяд на стъклената врата на задната стаичка в столовата беше залепена бележка. „Пред училището“, пишеше на нея. Каси се обърна и едва не се блъсна в Адам.

Той носеше пълен поднос и се наложи да го вдигне, иначе Каси щеше да го обърне върху него.

— Леле! — възкликна той.

Каси се изчерви. После обаче, докато стояха един срещу друг, тя откри, че имат по-сериозен проблем. Усмивката на Адам се беше стопила, руменината по бузите ѝ не избледняваше и явно и двамата не можеха да помръднат. Очите на всички в столовата бяха вперени в тях. „Ето това се казва дежа вю — помисли си Каси. — Всеки път, когато вляза тук, ставам център на внимание.“

Накрая Адам понечи непохватно да я хване за лакътя, после се отказа и учтиво и даде път. Каси не знаеше как успява, но Адам винаги беше много галантен. Не познаваше друг като него. Изглежда му беше вродено.

Момичетата в столовата ги проследиха с очи, а някои хвърлиха коси погледи към Адам. Те обаче бяха различни от погледите, които Каси беше видяла да отправят към него момичетата на плажа в Кейп Код. Там той беше облечен в мърляви рибарски дрехи и приятелките на Порша бяха извърнали очи с отвращение. Погледите сега бяха срамежливи, подканващи или изпълнени с надежда. Адам само отметна един непокорен кичур от челото си и се усмихна.

Членовете на *клуба* се бяха събрали на стъпалата отвън. Дори Ник беше там. Каси тръгна към тях и тогава нещо голямо скочи и сложи предните си крака на раменете ѝ.

— Радж, долу! Какво правиш? — извика Адам.

Мокър, топъл език ближеше лицето на Каси. Тя се опита да отблъсне кучето като го хвана за козината на гърба му, но накрая просто го прегърна.

— Мисля, че просто ме поздравява — каза тя задъхано.

— Обикновено чака извън района на училището, докато часовете свършат. Не знам защо... — Адам замълча. — Радж, долу — промърмори той с променен глас. — *Веднага* — добави той и щракна с пръсти.

Езикът изчезна, но немската овчарка тръгна с Каси към стъпалата. Тя потупа кучето по главата.

— Радж по принцип не обича нови хора — изтъкна Шон, когато Каси и Адам седнаха. — Защо теб те харесва толкова?

Каси усети насмешката в очите на Фей и неловко сви рамене, впервайки поглед в обяда си. После ѝ хрумна нещо — обикновено такава остроумна забележка измисляше чак на следващия ден.

— Може да е заради новия ми парфюм: о де бекон — каза тя и Лоръл и Диана се засмяха. Дори Сюзан се подсмихна.

— Добре, да се залавяме за работа — подкани ги Диана. — Събрах ви тук, за да не ни чуе никой. Да имате някоя нова идея?

— Всеки от нас би могъл да го стори — каза тихо Мелани.

— Но само някои от нас имат мотив — отвърна Адам.

— Защо? — попита Лоръл. — Искам да кажа, господин Фогъл беше неприятен, но това не е причина да го убием. Спри да се хилиш, Дъг, освен ако ти не си направил нещо.

— Може би Фогъл е знаел прекалено много — намеси се неочаквано Сюзан. Всички се обърнаха към нея, но тя продължи да отваря кексчето си, без да вдигне глава.

— И? — копита накрая Дебора. — Какво би трябвало да значи това?

— Ами... — Сюзан вдигна ясните си сини очи и огледа насъбралите се. — Фогъл винаги идваше на работа по изгрев-слънце, нали? А и кабинетът му е там горе — тя кимна и Каси проследи погледа ѝ към прозореца на втория етаж на червената тухлена сграда.

После Каси сведе очи надолу по хълма към мястото, където беше намерила Кори.

Настъпи тишина и Диана възкликна:

— Боже господи!

— Какво? — попита Крис и се огледа. Дебора се намръщи, а Лоръл примигна. Фей се подсмихна.

— Искаше да каже, че може да е видял убиеца на Кори — обясни Адам. — И който и да е той, после го е убил, за да не проговори. Сигурни ли сме обаче, че Фогъл е бил тук онази сутрин?

Сега Каси гледаше над прозореца на втория етаж, към издигация се над училището комин. Сутринта, когато намериха тялото на Кори, беше студено, а директорът имаше камина в кабинета си. Опита се да си спомни дали тогава от комина се беше издигал пушек.

— Знаете ли — каза тя тихо, — мисля, че беше тук.

— Значи това може да е причината — възкликна Лоръл. — Значи убиецът не е между нас... Защото, който е убил него, е убил и Кори. А никой не би направил *това*.

Диана изглеждаше облекчена, а някои членове на кръга закимаха. Едно слабо гласче в главата на Каси се опита да възрази, но тя не му позволи.

Ник обаче беше свил устни.

— И кой, освен някой от нас, може да затрупа човек с лавина от камъни?

— Някой с тояга или лост — озъби му се Дебора. — Винаги е имало камъни на скалата над Дяволския залив. И външен човек лесно би могъл да го направи. Да се върнем на въпроса кой е бил той... Ако изобщо още ще се чудим — лицето ѝ придоби зло изражение. Крис и Дъг изглеждаха по подобен начин.

— Няма да закачаш Сали, докато не разрешим случая — отсече Диана.

— И Джефри — добави Фей дрезгаво с многозначителен поглед. Дебора я погледна, после сведе очи.

— Вече приключихме с това и искам да поговорим за един истински проблем — каза Сюзан и изтръска трохите от пуловера си, което се оказа много интересно и Шон и братята Хендерсън я зяпнаха с жадни погледи. — Балът е след по-малко от две седмици, а още не съм решила кого да поканя. И нямам обувки...

Събранието бе приключило и малко след това се чу звънецът.

— Ти кого ще поканиш на бала? — попита Лоръл Каси същия следобед, докато заедно с Диана и Мелани се прибираха с колата от училище.

— О... — Каси се слиса. — Не съм мислила за това. Аз... Досега не съм канила момче на танци.

— Е, сега е моментът да го направиш — отвърна Мелани. — По принцип външните не ни канят... Малко се страхуват. Но ти можеш да избереш, когото си поискаш. Набележи си някого и му кажи.

— Просто така?

— Да — каза весело Лоръл. — Просто така. Разбира се, ние с Мелани не каним момчета, които вече имат връзка. Но Фей и Сюзан... — тя завъртя очи. — Те предпочитат заети момчета.

— Забелязах — отвърна Каси. Беше ясно Диана с кого щеше да отиде на танците. — Ами Дебора?

— О, Деб обикновено ходи сама — рече Лоръл. — Близка е с братята Хендерсън. Играят карти и така нататък в котелното. А Шон сменя момиче след момиче. Никой не го харесва, но всички са прекалено уплашени да му откажат. Ще видиш. Забавно е.

— Може и да не видя — каза Каси. Идеята да отиде при някое момче и да му нареди да я заведе на бала ѝ се струваше нелепа. Това беше абсурдно, нищо че беше вещица. Май трябваше да им каже още сега, та да свикнат с мисълта. — Вероятно няма да дойда. Не си падам много по танците.

— Трябва! — възкликна Лоръл изумена, а Диана добави:

— Ужасно забавно е, Каси. Искаш ли да отидем вкъщи и да обсъдим кои момчета можеш да поканиш?

— Не, трябва да се прибирам — отговори бързо Каси. Тя наистина трябваше да се прибере, за да потърси черепа. Думите на Фей звънтяха в главата ѝ през целия ден и сега заглушиха гласа на Диана. „Колкото ти е нужно. До събота.“ — Моля те, остави ме пред къщи.

Всички замълчаха объркани и малко обидени и Диана се съгласи.

Цяла седмица Каси издирваше черепа.

Търси го на плажа, където се беше състояло посвещаването ѝ. Там още имаше остатъци от свещи и парчета разтопен восък по пясъка. Огледа брега под къщата на Диана, сред морската трева и плавеите. Всеки следобед и всяка вечер обикаляше склоновете и дюните. Смяташе, че Диана би белязала мястото по някакъв начин, но как? Всяко изсъхнало дърво и всяка вещь можеше да свърши работа.

Дните отминаваха и тя ставаше все по-притеснена. Беше толкова уверена, че ще успее да го намери. Трябваше само да го потърси. Сега обаче ѝ се струваше, че беше огледала всеки сантиметър от плажа километри наред и беше намерила само изхвърлени от морето предмети и няколко стари бирени бутилки.

В събота сутринта излезе през вратата и видя яркочервена кола да обикаля безцелно зад къщата на баба ѝ. В най-горната част на острова, където пътят свършваше, нямаше никакви сгради, но колата беше там. Когато Каси застана на прага, колата направи обратен завой и бавно се насочи към нейната къща. Беше шевролетът на Фей и тя беше в него, отпуснала ръка на прозореца.

Когато стигна до Каси, Фей вдигна ръка и насочи към нея показалеца си, дългият ѝ нокът беше дори по-червен от колата. После се обърна и оформи с устни една-единствена дума:

„Залез“.

Каси разбра какво означава това. До залез-слънце или Каси трябваше да предаде черепа на Фей, или Фей щеше да каже на Диана.

„Трябва да го намеря — помисли си Каси. — Не ме е грижа дори да се наложи да претърся всеки сантиметър пясък от тук до континента. Трябва да го намеря.“

Но и този ден беше като другите. Тя пълзя по колене на плажа, близо до мястото, където беше посвещаването ѝ. Джинсите ѝ се напълниха с пясък, обувките също. Нищо не намери.

Океанът се плискаше и бучеше край нея, а миризмата на сол и разлагащи се водорасли изпълваше ноздрите ѝ. Слънцето започна да се плъзга все по-далеч и по-далеч на запад и полумесецът над океана засвети по-силно. Каси беше изтощена и ужасена и изгуби надежда.

После, докато небето притъмняваше, тя видя пръстен от камъни.

Беше минала покрай него десетина пъти. Камъните бяха подредени като за огън на открито и бяха обгорели. Защо обаче бяха

толкова близо до вълните? При прилив, помисли си Каси, водата щеше да ги покрие. Тя коленичи до тях и докосна пясъка в центъра.

Влага.

Започна да копае с разтреперани ръце. Все по-дълбоко и по-дълбоко, докато пръстите ѝ докоснаха нещо твърдо.

Тя продължи да рови около предмета, усещайки извивките му. Накрая изгреба достатъчно пясък и го извади. Беше изненадващо тежък, увит с тънък бял плат. Нямаше нужда да го разгъва, за да види какво има вътре.

Прииска ѝ се да го прегърне.

Беше успяла! Беше намерила черепа и сега трябваше да го занесе на Фей...

Чувството ѝ за триумф угасна. Фей. Можеше ли наистина да даде черепа на Фей?

Докато го търсеше, мисълта, че ще го намери, беше някак нереална. Не беше ѝ хрумвало какво ще направи, след като го откриеше.

Сега обаче го държеше и имаше избор, и... не можеше да реши.

Представи си как присвитите златисти очи го разглеждат, как дългите червени нокти го опипват и ѝ се повдигна. Един образ прелетя през съзнанието ѝ — златисти очи и завити нокти. Хищна птица.

Не можеше да го направи.

Какво обаче щеше да стане с Диана? Главата на Каси клюмна унило. Не знаеше как да постъпи. Не знаеше как да реши загадката. Знаеше само, че не можеше да даде черепа на Фей.

Зад нея някой се изкашля.

— Бях сигурна, че ще успееш — каза Фей с дрезгав глас, когато Каси, все още на колене, се извърна да я погледне. — Имах ти пълно доверие, Каси. И ти го оправда.

— Как разбра? — Каси се изправи на крака. — Как разбра къде съм?

Фей се усмихна.

— Казах ти, че имам приятели, които виждат много неща. Един от тях ми съобщи новината.

— Няма значение — каза Каси и си наложи да се успокои. — Не можеш да го вземеш, Фей.

— Точно тук грешиш. Мога. По-силна съм от теб Каси — отвърна Фей. Тя беше застанала на малката дюна над Каси и изглеждаше висока и зашеметяваща с черните си панталони и плетената си алена блуза. Каси осъзна, че казва истината. — Ще взема черепа.

Може да отидеш при Диана, ако искаш, но вече ще бъде късно.

Каси впери поглед в нея за една дълга минута, дишайки тежко. После каза:

— Не. Ще дойда с теб.

— Какво?

— Ще дойда с теб. — До Фей тя изглеждаше малка. Беше мръсна и раздърпана, с пясък във всяка гънка на дрехите и под ноктите си, но беше непреклонна. — Каза, че искаш само да „погледнеш“ черепа. Затова се съгласих да го намеря. Е, намерих го, но няма да те оставя сама с него. Ще дойда с теб. Искam да гледам.

Извитите като гарванови крила черни вежди на Фей се вдигнаха още по-високо.

— Така ли разпускаш, като воайорстваш?

— Не, това е твое хоби... или по-скоро на приятелите ти — каза Каси.

Фей се подсмихна.

— Май не си съвсем безгръбначна мишка — отвърна тя. — Добре, ела. Но може да ти се прииска да участваш, не само да гледаш.

Фей затвори вратата на спалнята зад гърба на Каси. После отиде до гардероба и извади нещо оттам. Беше завивка — не розова като онази на леглото, а червена и сатенена.

— Това ми е резервната завивка — каза Фей и вдигна вежди. — Пазя я за специални случаи.

Тя я разстла на леглото и започна да пали свещи из цялата стая. От тях се разнесе остра силна миризма. После отвори една общита с кадифе кутия.

Каси впери поглед в нея. Вътре имаше много и най-различни камъни — някои бяха полирани, други не. Имаше тъмнозелен, лилав, черен, яркожълт, бледорозов и матово оранжев.

— Извади червените — нареди ѝ Фей.

Така или иначе Каси умираше от желание да ги пипне. Започна да рови из разноцветната колекция.

— Онези гранати стават — каза Фей, когато тя извади няколко тъмночервени камъка. — И червените халцедони, но да не са прекалено оранжеви. Така, да видим: огнен опал за страст, червен яспис за постоянство. И един черен оникс, за да се предадеш на сенчестата си същност. — Тя я погледна със странна усмивка и Каси настръхна.

Все така спокойно Фей подреди камъните в кръг върху покривката. После угаси лампата и останаха само на светлината на свещите.

— Добре — добави Фей, — а сега нашият гост.

Каси си помисли, че това е странен подбор на думи.

Стомахът ѝ изстина, когато Фей отвори раницата. Тя си беше обещала да попречи на Фей да направи нещо ужасно с черепа, но как?

— Какво смяташ да правиш с него? — попита тя, опитвайки се да успокои гласа си.

— Ще гадая на кристал — промърмори Фей, но не ѝ обърна почти никакво внимание. Гледаше надолу, докато развиваше бавно влажния бял плат и откри блестящото теме на кристалния череп. Пред очите на Каси тя вдигна черепа до нивото на очите си и започна да го гали с лакираните си пръсти. Вътре в кристала проблясваха отраженията на пламъците на свещите.

— Хей — каза Фей. — Здравей. — Тя се взираше в празните очни кухни сякаш гледаше любовник. После се наведе напред и леко целуна ухилените кварцови зъби.

Фей постави кристала в центъра на *кръга* от камъни.

Каси преглътна. Усещането за студ ставаше все по-силно и по-силно и тя се чувстваше все по-зле и по-зле.

— Фей, не трябва ли да направиш и кръг от свещи? Ами ако...

— Не бъди глупава. Нищо няма да се случи. Искам само да разбера какво представлява това приятелче — измърмори Фей.

Каси не ѝ повярва.

— Фей... — Каси започна да се паникьосва. Това беше лоша идея. Беше лоша идея от самото начало. Тя не беше достатъчно силна, за да попречи на Фей да направи каквото и да е. Дори нямаше представа какво прави тя. — Фей, не трябва ли да подготвиш...

— Млъкни — срязва я Фей. Тя се беше надвесила над кристала и го гледаше втренчено, полуизтегната на леглото.

Всичко ставаше прекалено бързо. Това беше опасно. Каси вече беше сигурна. Усещаше как тъмнина изпълни вътрешността на черепа.

— Фей, какво правиш с него?

Тъмнина се надигна, подобно на вълна. Как беше възможно Фей да е толкова силна, че да я призове така бързо? При това съвсем сама, без съборище, което да я подкрепя?

Рубинът с форма на звезда на гърлото на Фей трепна и за пръв път Каси забеляза, че и на пръстите си Фей има подобни камъни. Нима всички тези червени камъни... засилваха енергията, необходима за ритуала? Нима увеличаваха силата на вещицата... или черепа?

— Фей!

— Млъкни! — извика Фей. Тя се наведе още по-ниско над черепа, устните ѝ се разделиха и започна да диша накъсано. Каси почти виждаше как тъмнината в черепа се вие и издига като пушек.

„*Не го гледай! Не ѝ давай повече сила*“, извика един глас в главата ѝ. Вместо в черепа Каси се втренчи настойчиво във Фей.

— Фей, каквото и да правиш... не е каквото си мислиш! Това е опасно!

— Остави ме на мира!

Тъмнината се извиваше и се издигаше все по-високо и по-високо. Отначало беше прозрачна като лека мъгла, сега обаче беше плътна и някак мазна. Каси не я гледаше, но я усещаше. Вече беше почти на върха на черепа, светеше се и се въртеше.

— Фей, внимавай!

Чернокосото момиче беше точно над черепа, точно на пътя на надигания се мрак. Каси я сграбчи и я дръпна.

Фей обаче беше силна. Изръмжа нещо нечленоразделно и се опита да се отскубне. Каси хвърли поглед на черепа. Той сякаш и се хилеше зловещо, а пушекът се виеше във вътрешността му.

— Фей! — изкрещя тя и я дръпна силно за раменете.

И двете паднаха назад. В същия миг с ъгълчето на окото си Каси видя как мракът се освободи.

Тъпачка такава! — изпищя Фей и се откъсна от Каси. — Това беше само началото. Ти съсипа всичко.

Каси лежеше по гръб и дишаше тежко. После разтреперано посочи нещо и седна.

— Съсипах ето това — каза тя, гласът ѝ беше слаб от усилието и уплахата. Фей погледна към тавана и тъмния овъглен кръг върху бялата мазилка.

— Идваше право към теб — каза Каси, прекалено разстроена да се разкрещи или дори да се ядоса. — Не го ли видя?

Фей само я погледна, черните ѝ мигли се склопиха над замислените ѝ златисти очи. После погледна черепа. Каси се наведе и го покри с плата.

— Какво правиш?

— Ще го върна обратно — каза Каси, все още задъхано. — Диана беше права. Аз бях права, трябваше да се вслушам в собствените си думи. Това нещо е прекалено опасно.

Тя очакваше Фей да избухне, може би дори да се бие с нея. Фей обаче погледна нагоре към петното на тавана и каза замислено:

— Просто трябва да вземем повече предпазни мерки. Ако успеем да уловим тази енергия... да я канализираме...

— Ти си луда — каза ѝ Каси без заобикалки. — И сделката ни беше дотук. Направих каквото поиска — донесох ти черепа. Ти го използва и едва не загина. Сега всичко свърши.

Отпуснатото лице на Фей се промени.

— О, не, Каси — каза тя. Намек за усмивка заигра по извитите и устни, но очите и горяха безмилостно. — Това е само началото. Не разбираш ли? — тя започна да се смее. — Сега си моя пленница дори повече от преди. Вече не става въпрос само за Адам... Мога да кажа на Диана и за *това*. Как мислиш ще се почувства благочестивата принцеса, когато разбере, че „малката и сестричка“ е откраднала

черепа? И го е дала на мен, за да го използвам? — Фей се засмя по-силно, очевидно доволна. — О, Каси, трябва да си видиш лицето.

Каси имаше чувството, че се задушава. Фей казваше истината. Ако Диана разбереше, че е изровила черепа... че я беше излъгала... че цялата сцена, как уж се беше страхувала да се прибере — е била номер...

Също като миналия път, когато беше в тази стая. Каси усети духът ѝ и волята ѝ да се сломяват. Беше с вързани ръце. Не знаеше какво да прави.

— Сега ще върнеш черепа — каза Фей, сякаш идеята беше нейна. — А по-късно... е, все ще измисля какво да ти поискам. Междувременно гледай винаги да си на разположение.

„Мразя те“, помисли си Каси с безсилен гняв. Но Фей изобщо не я забелязваше, беше се навела да вземе настръхналите котета (едното сиво, другото рижо), които бяха изпълзели изпод прашното легло. „Котетата вампири“, спомни си разсеяно Каси — онези, които обичаха човешка кръв. Очевидно дори и те не харесваха черепа.

— Ами това? — попита Каси и посочи тъмното петно на тавана на Фей. — Не се ли чувстваш отговорна, че го пусна на свобода? Може да убие някого...

— Съмнявам се — каза Фей и сви нехайно рамене. — Но предполагам, че ще имаме време да разберем — тя погали рижото коте и козината му залепна за гърба.

Каси не можеше да направи нищо, освен да я гледа. Сълзи напиреха в очите ѝ. Беше си мислила, че може да контролира Фей, но бе сгрешила. Сега никой не знаеше какво прави новата тъмна енергия и тя не можеше да я спре.

„Трябваше да кажеш на Диана“, прошепна един глас в съзнанието ѝ, но Каси дори не се престори, че го чува. Вече не можеше да каже на Диана, шансът ѝ отмина. Нещата с Фей бяха отишли твърде далеч.

— Каси, притеснява ли те нещо? — попита я Лоръл, държейки нож с бяла дръжка в ръка.

— Мен? Не. Защо? — отвърна Каси. Имаше чувството, че подскача постоянно.

— Струваш ми се малко нервна — Лоръл нежно прокара ножа през основата на малък храст вещерски лешник^[1] и прошепна успокояващо: — Така, изобщо няма да боли... имаш много корени под земята и отново ще пораснеш... — После вдигна поглед. — Не е заради бала, нали?

— Не, не — отвърна Каси. Изобщо не се беше сещала за бала тази седмица. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за тъмната енергия. Всеки ден очакваше да чуе, че е станала нова трагедия.

Днес обаче беше четвъртък и все още нищо не се беше случило. Нямаше свлачища, нямаше мъртви тела, дори никой не беше изчезнал. О, само да можеше да повярва, че страховете ѝ са били напразни.

Енергията, която бяха освободили с Фей, беше малка — тя беше уверена в това — и може би просто се беше изпарила. Каси усети как я завладя блажено спокойствие при тази мисъл.

Лоръл се беше преместила до една туфа мащерка.

— Още не е късно да размислиш за бала — каза тя. — Искан ми се да дойдеш. Вещиците обичат танците, те са част от тяхната същност. Както се казва в едно от нашите заклинания:

Мъж за жената, жена за мъжа, откакто съществува света.

Сърце до сърце и ръка до ръка, откакто съществува света.

После добави, гледайки замислено Каси:

— През лятото не беше ли си харесала някакво момче? Можем да го призовем да дойде тук...

— Не! — прекъсна я Каси. — Наистина не ми се ходи на танците, Лоръл. Аз просто... Ще се чувствам неловко.

— Благодаря — прошепна Лоръл и за миг Каси си помисли, че го казва на нея, но тя говореше на мащерката. — Съжалявам, но ми трябва част от корена. Донесох това. То ще ти помогне да пораснеш отново — продължи тя и пъхна един розов кристал в почвата. — Това ме подсеща да те попитам намери ли вече своя кристал?

— Не — отвърна ѝ Каси. Замисли се за различните кристали в кутията на Фей. Беше и харесало да ги държи, но сякаш нито един от

тях не беше *неин*, а като вещица тя трябваше да има кристал.

— Спокойно, ще го намериш — увери я Лоръл. — Един ден ще попаднеш на него и ще *разбереш* — тя се изправи с мащерката в ръка. — Добре, да влезем вътре и ще ти покажа как се прави отвара. Хората не трябва да си играят с билките, освен ако не знаят точно какво да правят. Ако си промениш мнението за танците, малко супа с мащерка ще ти помогне да преодолееш срамежливостта си.

Каси се огледа (напоследък го правеше постоянно) и потърси тъмната енергия с очи. После последва Лоръл.

На следващия ден в часа по американска история Диана кихна.

Госпожа Ланинг спря да говори и каза разсеяно:

— Наздраве.

Каси почти не обърна внимание на този случай. В края на часа обаче Диана отново кихна и продължи да киха. Каси я погледна. Очите ѝ бяха почервенели и насълзени. Носът ѝ също беше червен от търкането със сухи кърпички.

Същата вечер, вместо да отиде на футболния мач, Диана си остана в леглото. Каси не разбираше от футбол и викаше, когато и другите викаха. В някакво забутано кътче на съзнанието си тя се тревожеше да не би болестта на Диана да е свързана по някакъв начин с тъмната енергия.

— Аплодисменти — каза Лоръл и я бутна с лакът. — За Кралицата на красотата. Сали изглежда почти красива, нали?

— Сигурно — каза Каси, ръкопляскайки механично. — Лоръл, защо никой от нас не е Кралица на красотата. Защо външен човек?

— Диана не поиска да стане — отвърна Лоръл кратко. — А Деб и другите мислят, че това е една голяма превземка. Като виждам как Джефри Лавджой гледа Сали обаче, бих казала, че Фей направи грешка. Тя каза на Джеф, че ще ходи на танците с него, но той вече беше поканил Сали. Освен това той е боец. Интересно коя от двете ще спечели.

— Ще ми разкажеш всичко — рече Каси. — Бях свидетел на последната кавга между Фей и Сали, не искам да изпусна следващата.

Нещата обаче се развиха по друг начин.

* * *

Каси беше в градината с билките, когато телефонът иззвъня. Трябваше да мине през кухнята и да влезе в новото крило на къщата, за да го вдигне.

— Ало? Каси? — каза някой толкова заглъхнало и тихо, че Каси едва я позна. — Диана е.

Страх плъзна по гръбнака на Каси. Тъмната енергия...

— О, Диана, добре ли си?

Чу се неясен смях.

— Не се паникьосвай. Не умирам. Просто имам лоша настинка.

— Звучиш ужасно.

— Знам. Чувствам се отвратително и не мога да отида на танците довечера. Затова те моля за една услуга.

Каси замръзна, интуитивно усещайки за какво става въпрос. Отвори уста и я затвори, без да каже нищо. Диана продължи:

— Джефри се обади на Фей да й каже, че все пак ще бъде със Сали и Фей полудя. Като чула, че съм болна, се обади да каже, че ще ходи с Адам. Тя знае, че ще го накарам да отиде й без мен. И наистина е така. Не искам да изпусне бала. Аз обаче и отвърнах, че вече съм те помолила да го придружиш вместо мен.

— *Защо?* — изрече Каси и после се замисли. Това беше глупав въпрос...

— Защото Фей си търси гадже — обясни търпеливо Диана. — Тя харесва Адам, а и предвид настроението, в което е тази вечер, от нея може да се очаква всичко. Единственото, което не бих понесла, е тя да се вкопчи в Адам. Просто не мога.

Каси се огледа къде да седне.

— Но, Диана... Аз дори нямам рокля. Цялата съм в кал...

— Можеш да отидеш у Сюзан. Момичетата са там и ще се погрижат за теб.

— Но... — Каси затвори очи. — Диана, ти не разбираш. *Не мога.* Аз...

— О, Каси, знам, че искам много. Нямам обаче към кого друго да се обърна. Ако Фей си набележи Адам...

За пръв път Каси чуваше такова отчаяние в гласа на Диана. Беше на ръба да се разплаче. Каси притисна ръка към челото си.

— Добре. Добре, ще отида. Но...

— Благодаря ти. Каси! Сега върви у Сюзан... Вече говорих с нея. Заедно с Лоръл и Мелани ще ти помогнат да се приготвиш. Аз ще се обадя на Адам да му кажа.

„Само това липсваше“, каза си безпомощно Каси.

Може би Адам щеше да намери начин да ги измъкне от тази ситуация, мислеше си тя, докато караше фолксвагена към дома на Сюзан. Това обаче беше малко вероятно. Когато Диана си наумеше нещо, ставаше непреклонна.

Къщата на Сюзан имаше колони. Майката на Каси беше казала, че е лоша имитация на древногръцката архитектура, но Каси тайно смяташе, че е внушителна. Вътре също беше впечатляваща, а спалнята на Сюзан беше много стилна.

Цялата стая беше в цветовете на морето — пясък, миди, перли, морски охлюви. Таблата на леглото на Сюзан имаше формата на раковина. Онова, което най-много впечатли Каси, бяха огледалата — не беше виждала толкова огледала в една стая.

— Каси! — възкликна Лоръл зад нея и Каси изненадано се обърна. — Намерих я! — извика Лоръл триумфално към другите и вдигна закачалка, покрита с найлонова торба. През найлона се виждаше някаква светла блестяща материя.

— Баба Куинси ми купи роклята това лято... Но не съм я носила и никога няма да я облека. Не е мой стил, но на теб ще ти стои чудесно.

— О, господи — успя да изрече само Каси. После отново си помисли, че не може да го направи. — Лоръл, благодаря... но може да я повредя...

— Нея слушайте — нареди Мелани от другата част на стаята. — Накиснете я във ваната, има нужда от баня.

— Насам — каза Сюзан и махна с ръка. — Не мога да правя нищо, докато лакът ми не изсъхне, но всичко е там.

— Разхубавяваща смес за вани! — засмя се Лоръл, разглеждайки множеството флакони по позлатените рафтове в банята на Сюзан. Имаше всякакви шишенца, някои с широки гърла, други — с издължени и тесни, имаше зелени бутилки, имаше и искрящо сини. — Ето, това е страхотно. Мащерка, мента, розмарин и лавандула. Мирише прекрасно и действа успокояващо — тя пръсна шепа ярки сухи листа във вдигащата пара вода. — Влизай и се измий. О, това е

хубаво — продължи тя и подуши друго шише. — Вода от лайка за изплакване на коса. Освежава цвета и прави косата по-лъскава. Използвай я!

Каси се подчини автоматично. Имаше чувството, че се намира в армията.

Когато излезе от банята, Мелани я накара да седне с гореща кърпа на лицето.

— Напоена е с екстракт от ароматни смоли. Ще усетиш мистериозната сила на тропическите балсами — каза Мелани, четейки от една Книга на сенките. — Изчиства кожата и я прави великолепна. Наистина. Дръж кърпата на лицето си, докато ти направя прическата.

— Мелани прави чудеса с косата — обади се Лоръл без никой да я пита, когато Каси смело зарови лице в кърпата.

— Да, но нейната няма да я пипам — каза Мелани критично. — Просто ще я оставя леко и естествено да се вие около лицето ѝ. Прибери машата, Сюзан.

Докато Мелани работеше. Каси чуваше как Лоръл и Дебора спорят от дълбините на огромния гардероб на Сюзан.

— Сюзан — извика Лоръл, — не съм виждала толкова обувки през целия си живот. За какво са ти толкова много?

— Не знам. Просто ги купувам. Кое то е хубаво, ако някой ми поиска обувки назаем — извика в отговор Сюзан.

— Така, сега да облечем роклята — каза Мелани малко по-късно. — Не, не гледай. Не още. Ела при тоалетката, Сюзан ще те гримира.

Каси се опита да протестира, когато Мелани уви кърпа около врата ѝ.

— Няма проблеми. Мога и сама...

— Не, ти искаш Сюзан да те гримира — каза Лоръл и излезе от гардероба. — Повярвай ми, Каси. Почакай и ще видиш.

— Но аз не нося много грим... Няма да приличам на себе си...

— Напротив. Ще приличаш дори още повече на себе си.

— Е, хайде, решавайте, за бога — каза Сюзан. Тя беше облечена с кимоно и нетърпеливо размахваше пухче за пудра. — Все пак трябва и себе си да гримирам.

Каси изстена и седна на табуретката с лице към Сюзан.

— Хм — започна Сюзан, въртейки лицето на Каси на едната и на другата страна. — Хмм.

През следващия половин час ѝ даваше подлудяващи инструкции.

— Гледай нагоре — нареди Сюзан и ловко очерта очите ѝ с кафява очна линия. — Гледай надолу. Виждаш ли? Така ще приличаш на кошута — продължи тя — и никой дори няма да разбере, че имаш грим. Сега малко светлокафяво... — Тя взе пудра с малка четка и издуха излишното количество. — После една идея тъмносиньо в гънката, да изглеждаш мистериозно...

Докато стоеше със затворени очи. Каси се отпусна.

Беше забавно. Почувства се дори още по-декадентски, когато Лоръл каза; „Аз ще се погрижа за ноктите ти“.

— Какъв лак използваш? — попита Каси наивно.

— Отвара от вещерски лешник и бледорозов лак на Шанел — отвърна Лоръл и двете се засмяха.

— Не мърдай — сопна и се Сюзан. — Сега всмукни бузи, сякаш имитираш риба. Не се смей. Имаш хубави скули и само леко ще ги подчертая. Ето какво ще направим. Ще ти сложа бледорозов гланц на устните.

Накрая отстъпи назад да огледа работата си и момичетата се събраха около Каси, дори Дебора се приближи.

— И последно — каза Сюзан — само по една капка омаен парфюм тук, тук и тук — тя докосна вдлъбнатината на гърлото на Каси, меката част на ушите и китките ѝ с нещо, което миришеше диво, екзотично и прекрасно.

— Какво е това? — попита Каси.

— Резеда, тубероза и иланг-иланг — отвърна Сюзан. — Ще те направи неустоима. Аз разбирам от тези неща.

Изведнъж тревожно чувство премина през Каси, но преди да има време да помисли, Лоръл я завъртя и махна кърпата, която бе омотала около врата ѝ.

— Чакай. Не поглеждай, докато не obuеш и обувките... Сега! — каза Лоръл триумфално. — Погледни се!

Каси отвори очи и пое дъх. После, без да осъзнава съвсем какво прави, се приближи към голямото огледало и отражението на прекрасната непозната. Едва се въздържа да не докосне огледалото с пръсти.

Момичето в огледалото имаше нежна, светлокестенява коса, която се виеше нежно около лицето ѝ. Кичурите ѝ проблеснаха, когато

Каси раздвижи глава, така че очевидно това беше тя... „Не е възможно“, помисли си Каси. Очите ѝ нямаха такова замечтано, загадъчно излъчване. Кожата ѝ не беше толкова свежа и дори и да се изчервеше, скулите и не изглеждаха така. И устните ѝ определено не те подканваха да ги целунеш както сега.

— Имаш червило — обясни Сюзан. — Да не го размажеш.

— Май малко прекали, Сюзан — вметна Мелани.

— Роклята харесва ли ти? — попита Лоръл. — Дължината е идеална. Къса е, но в същото време изглежда някак романтично.

Момичето в огледалото — онова с нежните черти и лебедовата шия — се завъртя наляво и надясно. Роклята беше сребриста и проблясваше, сякаш беше направена от звездна светлина. Каси се почувства като принцеса. А обувките на Сюзан много приличаха на стъклени пантофки.

— О, благодаря — рече Каси и се обърна към момичетата. — Наистина... Просто не знам какво да кажа. Аз... най-накрая приличам на вещица!

Те избухнаха в смях, освен Дебора, която вдигна отвратен поглед към тавана. Каси прегърна Лоръл, а после импулсивно прегърна и Сюзан.

— Е, ти си вещица — изтъкна Сюзан. — Ще те науча да се гримираш сама, ако искаш.

Каси се засрами. Беше си мислила, че Сюзан е вятърничава, но това не беше вярно. Тя обичаше красотата и с радост споделяше знанията си с другите. Каси се усмихна на ясносините ѝ очи и усети, че най-неочаквано е спечелила нов приятел.

— Чакайте! За малко да забравим! — каза Мелани. — Не може да отидеш на танците без нито един кристал — тя започна да рови в чантата си и после каза; — Ето, този е идеален. Бил е на прапрабаба ми. — Подаде на Каси тънка верижка, на която имаше чист кварц във формата на капка. Каси я пое внимателно и я закопча на врата си. Хареса ѝ как кристалът падна в ямката на гърлото ѝ. После прегърна и Мелани.

На входната врата се позвъни и някъде от къщата се чу мъжки глас:

— За бога! Сюзан, ще отвориш ли?

— Сигурно е някое от момчетата — отвърна Сюзан и изпадна в паника. — А ние не сме готови. Само ти си облечена, Каси. Върви и отвори преди татко да побеснее.

— Добър ден, господин Уитиър. Съжалявам, господин Уитиър — заекна Каси, докато бързаше надолу по стълбите. Едва пред вратата си помисли: „О, моля те, моля те, моля те, дано да е някой друг. Дано не е той. Моля те!“

Тя отвори, а на прага стоеше Адам.

Усмихваше се изкуствено, както подобава на някой, който в последната минута е бил принуден да бъде кавалер на най-добрата приятелка на гаджето си. Но усмивката му се стопи в мига, в който видя Каси.

За една дълга секунда просто я гледаше. Собствената ѝ възторжена усмивка избледня и двамата стояха, вперили поглед един в друг.

Адам преглътна, опита се да каже нещо, но се отказа и замълча.

Каси си спомни думите на Сюзан: „Ще те направим неустоима“. О, какво беше направила?

— Да се откажем — рече тя. Гласът и прозвуча така безсилно, както когато каза на Фей за тъмната енергия. — Ще обясним на Диана, че и аз съм се разболяла.

— Не можем — отвърна той тихо и напрегнато. — Никой няма да ни повярва, а и... — той се опита отново да се усмихне. — Би било срамota да изпуснеш бала. Изглеждаш... — запъна се той — добре.

— Ти също — вметна Каси и също се насили да се усмихне. Имаше чувството, че устните ѝ треперят.

Пое си отново дъх, но в същия този момент от втория етаж се чу глас.

— Дръж! — извика Лоръл, навеждайки се над перилата и хвърляйки на Каси малка, общита с мъниста чантичка. — Заведи я на танците, Адам. Там ще може да се пробва с някое от свободните момчета.

От спалнята Сюзан извика:

— Не бъди алчна, Каси! Остави няколко и за нас.

— Ще се опитам да подплаша някои от кандидатите — отвърна Адам и Каси усети как полуделият ѝ пулс малко се успокои. Те просто си казваха репликите. Все едно изнасяха пиеса. Само не трябваше да

забравя каква беше собствената ѝ роля. Изпита увереност, че Адам ще успее да се справи... Е, беше почти сигурна. Нещо в морскосините му очи я накара да потрепери.

— Да вървим — каза Адам. Каси си пое дълбоко въздух и излезе с него в нощта.

---

[1] Вещерски лешник — северноамерикански храст, известен още като хамамелис. — Бел.прев. ↑

До училището отидоха с колата на Адам. Въпреки напрежението помежду им, нощта изглеждаше ясна, прохладна и изпълнена с магия. Салонът беше напълно променен. Беше толкова голям, че изглеждаше като част от нощта, а проблясващите светлини около тръбите и гредите над главите им бяха като звезди.

Каси се огледа за други членове на *кръга*. Нямаше никого. Видя как външните гледаха изненадано нея и Адам. В очите на момчетата се четеше и нещо друго, освен изненада, а Каси изобщо не беше свикнала с това. Така втренчено и с отворена уста гледаха Диана, когато изглеждаше особено красива.

Внезапно прилив на топлина и руменина, нямаща нищо общо с майсторството на Сюзан, заляха Каси. Беше сигурна, че се е изчервила. Чувстваше се изложена на показ, но същевременно беше въодушевена и развълнувана. През водовъртежа от емоции обаче едно нещо беше кристално ясно — тя беше тук да играе роля и да спази клетвата си към Диана. Само това имаше значение.

Каси обаче не можеше да остане тук — всички я зяпаха и се чувстваше неудобно. Обърна се към Адам.

Настъпи неловък момент. Не можеха просто да седнат в някой тъмен ъгъл — това нямаше да реши проблема. После Адам се усмихна малко накриво и каза:

— Искаш ли да танцуваме?

Каси кимна облекчено и двамата се запътиха към дансинга. За секунди бяха заобиколени от хора.

И после започна музиката — нежна и сладостна.

Те се спогледаха безпомощно. Бяха наред дансинга и за да се дръпнат настрана, трябваше да минат през много хора. Каси погледна Адам в очите и забеляза, че и той е объркан като нея.

После Адам каза тихо:

— По-добре да не будим подозрение — и я обгърна с ръце.

Каси затвори очи. Трепереше и не знаеше какво да прави.

Бавно, сякаш с нежелание, Адам положи буза върху косата ѝ.

„*Няма да мисля за нищо. Изобщо няма да мисля* — каза си Каси. — *Няма да чувствам...*“ Това обаче беше невъзможно. Не можеше да спре чувствата си. Наоколо цареше полумрак, Адам я прегръщаше и тя долавяше миризмата му на есенни листа и морски бриз.

Танците са част от същността на вещиците. Лоръл беше права. Каси си представяше как през вековете вещиците бяха танцували под звездите на дивна и омайна музика и как после бяха полягали на меката зелена трева.

Може би в рода на Каси някога е имало млада вещица, която е танцувала на огряна от луната поляна. Може би е била сама, докато не е забелязала сянка сред дърветата и не е чула звук на флейта. И после може би тя и горският бог са танцували заедно, докато луната над тях хвърляла сребриста светлина...

Каси чувстваше топлината и пулса на живота в ръцете на Адам. Сребърната нишка, помисли си тя. Тайнствената, невидима връзка, която ги свързваше от самото начало... В този миг я усети отново. Нишката обвързваше сърцата им и ги привличаше неудържимо един към друг.

Музиката спря. Адам се отдръпна леко и тя го погледна. Бузата ѝ и врата и изтръпнаха, лишени от топлината му. Очите му изглеждаха странно — бяха като обградени със сребро тъмни кръгове. Той бавно се наведе и устните му леко докоснаха нейните... И останаха така. Стояха сякаш цяла вечност, после Каси извърна глава.

„*Не беше целувка*“ помисли си тя, докато се промъкваша между танцуващите. Не се броеше за целувка. Беше обаче невъзможно да танцуват отново и двамата го знаеха. Коленете на Каси трепереха.

„*Намери, някого, при когото да отидете. Бързо*“, помисли си тя. Огледа се отчаяно. За нейно огромно облекчение забеляза лъскава тъмна коса и дълги светлокафяви кичури с вплетени в тях цветчета. Бяха Мелани и Лоръл. Те говореха оживено с две външни момчета. Ако бяха видели какво се беше случило на дансинга преди минута...

Лоръл обаче се залюля в отговор на поздрава на Адам и възкликна; „А, ето къде сте“. Мелани се усмихна по обичайния си начин. Каси облекчено се включи в разговора им, а момчетата заговориха за футбол. Безгрижието, породено от магията на танца, започна да се завръща.

— Дебора е там. Винаги танцува, преди да тръгне към котелното с братята Хендерсън — прошепна Лоръл и се усмихна палаво.

— И какво правят там? — попита Каси, проследявайки погледа на Лоръл. Дебора беше с черна, изключително къса пола и кожен рокерски каскет, украсен със златна верижка. Косата ѝ падаше в очите. Изглеждаше страхотно.

— Играят карти, пият. Не, не е каквото си мислиш. Никой не смее да се закача с Деб, тя е по-силна от тях. Просто ѝ се възхищават.

Каси се усмихна, после забеляза една фигура и лицето ѝ застина.

— Като стана въпрос за възхищение... — каза тя тихо.

Фей беше с огненочервена рокля, сексапилна и елегантна, в типичния за нея зашеметяващ стил. Косата ѝ беше черна и лъскава и се спускаше непокорно по гърба ѝ. Приличаше на някакво екзотично създание, случайно попаднало в училището.

Фей не видя как трите момичета я оглеждаха. Цялото ѝ внимание беше насочено към Ник.

Каси се изненада, че Ник изобщо бе дошъл — не беше от момчетата, които ходят на танци. Той стоеше до русокосо външно момиче, което изглеждаше искрено уплашено. Каси видя как Фей си проправи път към него и постави длан с яркочервени нокти върху ръката му.

Ник погледна ръката и замръзна. После хвърли студен поглед през рамо към Фей. Хладнокръвно бутна дланта ѝ и се наведе към дребната блондинка, която стоеше с ококорени очи. През цялото време лицето му остана студено и безизразно, както винаги.

— О-о — прошепна Лоръл. — Фей му дава още един шанс, но Ник не отстъпва.

— Сама си е виновна — отвърна Мелани. — Не остави Джефри на мира до последната минута.

— Тя и сега го тормози — каза Каси.

Джефри се беше отправил към дансинга със Сали. Изобщо не изглеждаше изтормозен — беше весел и хвърляше ослепителни усмивки във всички посоки. *„Горд е, че държи ръката на Кралицата на красотата“*, помисли си Каси. *„Странно, всички много бързо спират да се усмихват, щом срещнат Фей“*, хрумна ѝ малко по-късно. Джефри се опита да отведе Сали на дансинга, но Фей беше бърза като дебнеща пантера и препречи пътя им. После тя и Сали се озоваха от

двете страни на Джеф — сякаш голямо куче с лъскава козина и червеникавокафяв териер се бореха за голям кокал.

— Това е глупаво — каза Лоръл. — Фей може да има почти всеки, но иска само онези, които представляват някакво предизвикателство.

— Е, това не е наш проблем — изрече Мелани благоразумно. Тя се обърна към външното момче до нея, усмихна се и двамата заедно тръгнаха към дансинга. Лоръл изглеждаше раздразнена за миг, после се усмихна, сви рамене към Каси и дръпна кавалера си.

Каси се загледа след тях със свито сърце.

Беше успяла да забрави присъствието на Адам за няколко минути, но ето че отново бяха сами. Тя решително се огледа за нещо, което да отклони вниманието и от него. Забеляза, че Джефри вече беше сериозно загазил. Музиката беше започнала, Фей се усмихваше лениво и заплашително, а Сали беше настръхнала и гледаше с пронизващ поглед. Тримата бяха оформили идеален триъгълник, никой не помръдваше. Каси нямаше представа как Джефри щеше да се измъкне от тази ситуация.

После той направи нещо крайно неочаквано. Ококори очи. Примигна. И се втренчи в Каси, сякаш досега не беше виждал момиче. Отстъпи от Фей и Сали, внезапно забравил, че съществуват.

Каси остана поразена, объркана... но и поласкана. Поне това разреши настоящия ѝ проблем с Адам. Обърна се, погледна Адам в очите и видя, че той разбира какво се случва, макар и да не даде никакъв знак.

Джефри протегна ръка към ней. Тя я пое и му позволи да я заведе на дансинга. Хвърли още един поглед към Адам — изражението му беше странно. Излъчваше примирение и заедно с това нещо потъмно, по-смущаващо.

Музиката пак беше бавна. Каси застана на прилично разстояние от Джефри и втренчи несигурен поглед в обувките му. Бяха тъмнокафяви мокасини с пискюлчета — онова на лявата обувка беше леко разрошено. Когато накрая вдига очи към лицето му, престана да се чувства неловко. Усмивката му беше поразителна и изразяваше открито възхищение.

Когато го бе видяла за пръв път, той се беше опитал да я впечатли, спомни си замаяно Каси. Сега той беше впечатлен.

Виждаше това в очите му, усещаше го от начина, по който я прегръщаше.

— Хубава двойка сме — каза той. Тя се засмя. Кой друг, ако не Джефри, ще направи комплимент на себе си, докато уж прави комплимент на нея.

— Благодаря. Дано Сали не се ядоса.

— Не за Сали се притеснявам. А за нея.

— За Фей. Знам. — Искаше и се да му даде съвет, но никой не знаеше как да се държи с Фей.

— Може би и ти имаш повод за притеснение. Какво ще каже Диана като разбере, че си дошла с Адам?

— Диана ме помоли да го придружа, защото е болна — кипна Каси. — Не исках да идвам, но...

— Хей, хей. Само се закачам. Всички знаят, че Ди и принцът са на практика женени. Но сигурно нямаше да те помоли да дойдеш с него, ако знаеше колко красива ще бъдеш.

Той само се шегуваше, но на Каси не и хареса. Огледа дансинга и видя Лоръл, която ѝ намигна над рамото на кавалера си. Сюзан също танцуваше, притисната до мускулесто момче. Златисточервената ѝ коса блестеше в полумрака.

После песента свърши. Каси погледна Джефри и каза:

— Късмет с Фей. — Не можа да измисли нищо по-добро. Той отново се усмихна ослепително.

— Ще се справя — отвърна уверено. — Искаш ли да продължим да танцуваме? Не? Сигурна ли си?

— Благодаря, но трябва да се връщам — промърмори Каси, притеснена от погледа му. Успя да избегне протегнатата му ръка и тръгна към края на дансинга. Преди да успее да се измъкне обаче, друго момче я покани на танц.

Не успя да намери Адам с поглед. „Може би се забавлява някъде“, помисли си с надежда и се съгласи да танцува с момчето.

Танците не приключиха с него. Всякакви момчета — от погорни, от по-долни класове, спортисти, отговорници на класа, идваха при нея. Забеляза, че повечето не гледаха дамите си, а как тя танцува.

„Не знаех, че балът ще е такъв. Не знаех, че така ще се получи“, помисли си тя. За момент беше погълната от магията на нощта и

загърби притесненията. Позволи на музиката да я води и се пусна по течението. После видя лицето на Сали, която стоеше край дансинга.

Джефри не беше с нея. От известно време не го беше виждала. Сали обаче беше вперила зъл поглед в Каси.

Когато танцът свърши. Каси се изплъзна от поредното момче, което се опита да я спре, и тръгна към Лоръл. Лоръл я посрещна с усмивка.

— Ти си красавицата на бала — каза радостно тя, хвана я за ръката и я потупа по китката. — Сали е бясна. Фей е бясна. Всички са бесни.

— Това е заради парфюма. Май Сюзан прекали.

— Стига глупости. Заради теб е. Приличаш на съвършена малка газела. Не, на уникален малък еднорог. Май дори Адам го забеляза.

Каси замръзна.

— О, съмнявам се — каза небрежно тя. — Просто е учтив. Познаваш Адам.

— Да — потвърди Лоръл. — Сър Адам Галантния. След като ти отиде да танцуваш с Джефри, той покани Сали и тя едва не го удари.

Каси се усмихна, но сърцето ѝ още биеше лудо. С Адам бяха обещали да не издават чувствата си един КЪМ друг, нито с дума, поглед или дело... но тази вечер бяха забъркали голяма каша на всички фронтове. Вече се страхуваше да погледне Адам, а не ѝ се танцуваше повече. Не искаше и да е красавицата на бала, не искаше всяко момиче тук да ѝ е бясно. Искаше да отиде у Диана. Сюзан пристигна, изключителният ѝ бюст изскачаше леко от дълбокото деколте на роклята ѝ. Тя се усмихна на Каси и вдигна вежди.

— Нали ти казах, че знам какво правя? — попита. — Забавляваш ли се?

— Да — отвърна Каси и заби нокти в дланите си. Отвори уста да каже още нещо, но после видя Шон да си проправя път към нея. Лицето му гореше жадно и иначе нехайната му походка сега беше целенасочена.

— Трябваше да те предупредя — промълви Лоръл. — Шон те дебне цяла вечер, но все някой го изпреварваше.

— Ако те докопа, ще те награби като грозна маймуна — добави Сюзан закачливо и затърси нещо в чантата си. — По дяволите! Дадох червилото си на Дебора. Къде е тя?

— Здравейте — поздрави Шон, когато стигна до тях. Малките му черни очи се плъзнаха към Каси. — Значи най-сетне си свободна.

— Не съвсем — избъбри Каси. — Сюзан ме помоли да намеря Дебора. — Трябваше да се махне поне за малко. — Знам къде е. Сега се връщам — обърна се тя към изненаданите Сюзан и Лоръл.

— Ще дойда с теб — каза веднага Шон и Лоръл отвори уста, но Каси махна с ръка.

— Не, не... ще отида сама. Изобщо няма да се бавя. — После се отдалечи към двойните врати, проправяйки си път през тълпата.

Знаеше къде е котелното или поне къде беше вратата към него. Всъщност досега не беше ходила там. Когато стигна крило „С“, музиката и танците бяха останали далеч зад нея.

Вратата с табелката на домакина на училището водеше към дълго тясно помещение, пълно с непознати за нея машини. Генераторите бучаха и заглушаваха всички други шумове. Беше прохладно, тъмно и... „*Страшно*“ помисли си Каси. По стените имаше табели „Пушенето забранено“ и миришеше на машинно масло и бензин.

Стълбите водеха към мазето на училището. Каси бавно тръгна надолу, като се държеше за металния парапет. „*Боже, все едно слизам в гробница* — каза си тя. — *Кой би предпочел да стои тук, вместо при светлините и музиката в салона горе?*“

В самото котелно долови и миризмата на бира. Не беше прохладно, а направо студено. И беше тихо, с изключение на ритмичния звук от капеща някъде вода.

„*Отвратително място*“ помисли си Каси и потръпна. Навсякъде около нея имаше машини с гигантски екрани, а над главата ѝ минаваха най-различни огромни тръби. Сякаш се намираше в трюма на кораб. И вътре нямаше никого.

— Ехо? Дебора?

Никакъв отговор.

— Деби? Крис? Каси е.

Може би не я чуваха. Зад котелното имаше още едно помещение — съзря го през свода зад машините.

Тръгна натам, притеснена да не изцапа с масло роклята на Лоръл. Погледна напред и се поколеба, обзета от странно предчувствие.

Кап. Кап.

— Има ли някого?

Масивна машина блокираше пътя ѝ. Непокойно прокара пръсти по нея.

Отначало си помисли, че помещението е празно, но после, на нивото на очите, забеляза нещо.

Това не беше нормално. В този миг гърлото ѝ се стегна и съзнанието ѝ блокира — разпокъсани мисли проблеснаха в главата ѝ като избухващи светкавици.

Люлеещи се крака.

Люлеещи се крака, където не би трябвало да има крака. Някой вървеше във въздуха. Някой летеше като вещица. Само че краката не летяха. Те се люлееха напред-назад, обути в две тъмнокафяви мокасини. Две тъмнокафяви мокасини с пискюлчета.

Каси вдигна поглед към лицето.

Неумолимото капене продължаваше. От миризмата на масло и изветрял алкохол ѝ се повдигна.

Не можеше да извика. Не можеше да направи нищо, освен да спре да диша.

Кап кап, люш люш.

Лицето... Какво ужасяващо посиняло лице... Вече никакви заслепяващи усмивки. Трябва да му помогна по някакъв начин, но как? Ако вратът ти е така изкривен, няма начин да си жив.

Всяка отвратителна подробност беше толкова ясна. Орфаното въже. Люлеещата се сянка до почернялата от сажди стена. Машината с всички нейни екрани и копчета. И ужасяващият покой.

Кап. Кап.

Люлееше се като махало.

Каси притисна ръце към устата си и изхлипа.

Тръгна назад, мъчейки се да откъсне поглед от къдравите кафяви коси по отпусната встрани глава. Не беше възможно да е мъртъв, тя беше танцувала с него. Беше я обгърнал с ръце, беше ѝ се усмихвал самоуверено. А сега...

Тя направи крачка назад и усети на раменете си нечий ръце.

— Спокойно. Спокойно. Не мърдай.

Беше Ник.

— Дишай бавно. Наведи глава.

— 911 — задъха се тя и после повтори, този път ясно и отчетливо, за да я разбере. — Обади се на 911, Ник. Джефри...

Тя хвърли измъчен поглед към люлеещите се крака.

— Той няма нужда от лекар. А ти?

— Аз... — тя висеше на ръката му. — Дойдох да извикам Дебора.

— Тя е в старата сграда по естествени науки. Изгониха ги оттук.

— Аз го видях... Джефри...

Ръката на Ник ѝ вдъхваше спокойствие, сигурност.

— Схванах картинката — отвърна той. — Искаш ли да седнеш?

— Не мога. Роклята е на Лоръл. — Даде си сметка, че говори безсмислици. Опита се отчаяно да се овладее. — Ник, моля те, пусни ме. Трябва да извикам линейка.

— Каси, линейката няма да му помогне. — Не си спомняше друг път да беше изричал името ѝ, но сега я държеше за раменете и я гледаше в очите. — Разбираш ли? А сега се успокой.

Каси се вгледа в блестящите му махагонови очи и после бавно кимна. Дишането ѝ започна да се успокоява. Беше благодарна на ръката, която я обгръщаше, въпреки че част от съзнанието ѝ не можеше да повярва — *Ник* успокояваше нея? Ник, който мразеше момичетата и в най-добрия случай беше студено учтив с тях?

— Какво става тук?

Каси се извърна и видя Адам в коридора между машините. Когато се опита да проговори обаче, гърлото ѝ се стегна и горещи сълзи изпълниха очите ѝ.

Ник каза:

— Малко е разстроена. Току-що намери Джефри Лавджой да виси от една тръба.

— *Какво?* — Адам бързо заобиколи машината и погледна. Върна се мрачен и притеснен, очите му хвърляха сребристи отблясъци, както винаги, когато възникнеше проблем.

— Знаеш ли какво е станало? — попита той Ник сухо.

— Дойдох да взема нещо, което бях забравил — отвърна Ник също толкова рязко. — Намерих я на ръба на припадъка. Това е.

Изражението на Адам малко омекна.

— Добре ли си? — обърна се той към Каси. — Търсих те навсякъде. Знаех, че нещо не е наред, но нямах представа какво става.

После Сюзан каза, че си отишла да търсиш Дебора, но не там, където трябва. — И сякаш беше най-естественото нещо на света, той протегна ръка да я вземе от Ник... но Ник не я пусна. За миг между двете момчета се появи напрежение, Каси местеше поглед от единия към другия, изненадано и притеснено, осъзнавайки истината.

Тя се отдръпна и от двамата.

— Добре съм — каза. И колкото и да беше странно, когато изрече думите на глас, се почувства по-добре. Отчасти това беше необходимо, но имаше и нещо друго — сетивата ѝ на вещица доловиха проблем. Усети някаква злонамереност, омраза. И тъмнина. — Тъмната енергия — прошепна тя.

Лицето на Адам стана дори още по-мрачно.

— Мислиш, че...?

— Да — отвърна тя. — Така мисля. Само ако можехме да се сме сигурни... — съзнанието ѝ препускаше бясно. Джефри. Тялото на Джефри се люлееше като махало. *„Обикновено за махало използваме чист кварц...“*

Тя откопча верижката на Мелани от врата си и я вдигна, вглеждайки се в капката кварцов кристал. Озари я идея.

— Ако тъмната енергия е била тук, може би ще успеем да я проследим. — Ще разберем откъде е дошла... или къде е отишла. Ще ми помогнете ли?

Ник я погледна скептично, но Адам го изпревари:

— Разбира се, че ще ти помогнем. Това обаче е опасно, трябва да внимаваме — пръстите му стиснаха ръката ѝ насърчително.

— Тогава... Трябва да се върнем там — рече Каси и тръгна, преди да е променила решението си, към дъното на помещението и люлеещите се крака. Ник и Адам бяха точно зад нея. Без да си позволи да разсъждава, тя вдигна кристала високо и се загледа в отблясъците, които хвърляше.

Отначало той се завъртя в кръг. После обаче започна силно да се люлее в една посока.

Каси проследи движението на кристала. „Сочи към стълбите“, реши тя. В другата посока имаше стена.

— Трябва да излезем навън — каза Адам. — Иначе може да изгубим следата.

Каси кимна. Тя и Адам говореха бързо и напрегнато, но... спокойно. Задържаха в себе си потреса само със силата на волята си. „Помага ни усещането, че вършим нещо“, помисли си Каси, докато изкачваха стълбите. Не можеше да си позволи да изпадне в истерия, трябваше да прочисти съзнанието си и да проследи убиеца на Джефри.

В коридора пред стаята на пазача попаднаха на Дебора и братята Хендерсън.

— Адам, братле, какво става? — попита Крис. Каси забеляза, че беше пил. — Ще слезем долу да заредим малко. Сещаш се...

— Не — отсече Адам. Той погледна Дъг, който не изглеждаше толкова пиян. — Намери Мелани — рече той — и й кажи да се обади в полицията. Джефри Лавджой е бил убит.

— Ти сериозно ли!? — възкликна Дебора. Лицето и излъчваше нещо свирепо. — Супер!

— Престани! — Каси не можа да се въздържи. — Ти не си го видяла. Ужасно е... Не се шегувай с това. Адам протегна ръка, когато Дебора тръгна към нея.

— По-добре ни помогнете, вместо да се карате. Опитваме се да проследим тъмната енергия, която го е убила.

— Тъмната енергия — повтори пренебрежително Дебора.

Каси си пое бързо въздух, но Ник я изпревари.

— И аз мисля, че това са глупости — каза спокойно той, — но ако не е била тъмната енергия, значи човек го е направил... Може би някой, който има зъб на Джефри.

Той впи очи в Дебора, която му отвърна с арогантен поглед. Стоеше там с късата си черна рокля, която всъщност приличаше повече на блуза без ръкави, отколкото на рокля и велурените си

ботуши — войнствена, враждебна... и силна. За пръв път Каси забеляза татуировката на полумесец на ключицата и.

— Защо не ни помогнеш, Дебора? — попита тя. — Този кристал улови нещо... или поне така изглеждаше, преди да ви срещнем. Помогни ни да намерим следата. — После добави, вдъхновена от някакъв подсъзнателен инстинкт: — Разбира се, сигурно е опасно...

— И какво? Мислиш, че ме е страх ли? — отвърна Дебора. — Добре, ще дойда. Махайте се оттук — каза тя на братята Хендерсън.

Изненадващо Крис и Дъг се подчиниха. Може би отидоха да потърсят Мелани.

— Добре — рече Каси и отново вдигна кристала. Страхуваше се, че няма да се случи нищо, защото беше загубила концентрация. В началото кристалът просто висеше на края на верижката и съвсем леко се полюшваше. После обаче, когато и четиримата впериха поглед в него, люлеенето се засили. Каси задържа дъх и се опита да успокои ръката си. Не искаше да влияе на кристала с треперенето си.

Сега той категорично се движеше от котелното към предната част на училището.

— Право на изток — каза Адам тихо.

Държейки кристала високо с лявата си ръка, Каси тръгна по коридора, в посоката, към която сочеше махалото. Луната отвън беше почти пълна и беше високо в небето. Тя остана на запад зад гърбовете им.

— Кървава луна — промълви Адам. Каси си спомни думите на Диана, че вещиците броят годините по луната, а не по месеците. Името на този лунен период беше стряскащо подходящо, но тя не погледна отново нагоре. Беше се съсредоточила върху кристала.

Първо минаха през града покрай затворените магазини и празните сгради. В Ню Салем нищо не работеше след полунощ. После магазините се срещаха по-рядко, появили се къщи и накрая излязоха на тесен път. С всяка крачка той ставаше все по-безлюден и скоро ги обграждаха само звуците на нощта.

Тук нямаше жилищни сгради, но луната беше достатъчно ярка и осветяваше пътя им. Докато вървяха, сенките им се издължиха пред тях. Беше студено и Каси потрепери, но не откъсна поглед от кристала.

Усети нещо на раменете си. Якето на Адам. Тя го погледна с благодарност, после бързо се съсредоточи отново върху кристала —

ако отклонеше вниманието си, движението на кристала се променяше, отслабваше и той започваше да се върти хаотично. Той не се люлееше силно като махалото на Диана, но Каси не беше Диана, а и сборището не беше пълно като преди.

Зад гърба си чу как Адам каза рязко:

— Ник?

После Дебора подсмръкна с насмешка:

— Нямаше да го взема така или иначе. На мен никога не ми е студено.

Сега вървяха по тесен черен път, все така на изток. Изведнъж през главата на Каси мина смразяваща мисъл.

„Боже мой, къщата на Фей. Там освободихме енергията и точно там отиваме. Ще проследим онова нещо до стаята на Фей... и после какво?“

Студът, който премина през нея, беше по-дълбок и повледенияващ от нощния вятър. Ако тъмната енергия беше минала през тавана на Фей и беше убила Джефри, Каси щеше да бъде точно толкова виновна, колкото Фей. Тя беше убиец.

„Тогава недей да вървиш по следата — прошепна тънък гласец в главата и. — Ти контролираш кристала, завърти го в друга посока.“

Но тя не можеше да го направи. Не откъсваше очи от кварцовата капка, която сякаш излъчваше бледа светлина в тъмнината, и я остави да се люлее, накъдето си поиска.

„Ако истината излезе наяве, ще се примиря“, каза си тя хладно. Ако беше убиец, заслужаваше да я заловят. Щеше да проследи дирята, където и да я отведеше кристалът.

Той обаче не сочеше към „Кроухейвън Роуд“. Продължаваха да вървят на изток, а не на североизток. И изведнъж тесният, разбит път ѝ се стори познат.

В далечината пред себе си видя телена ограда.

— Гробището — промълви Адам.

— Чакайте — каза Дебора. — Виждате ли... Ето, там!

— Какво? Гробището? — попита Адам.

— Не! Онова нещо... Ето го пак! Горе, на пътя!

— Нищо не виждам — отвърна Ник.

— Погледни. Движи се...

— Това е някаква сянка — каза Адам. — Може да е опосум или нещо такова...

— Не, голямо е — настоя Дебора. — Там! Не го ли виждате?

Накрая Каси не можа да се въздържи и вдигна поглед. Отначало безлюдният път ѝ се стори тъмен и спокоен, но после видя... нещо. „Сянка“, помисли си тя...

Но сянка на какво? Тя не лежеше на пътя както подобава на една сянка. Стоеше изправена и се движеше.

— Нищо не виждам — повтори грубо Ник.

— Значи си спял — сопна му се Дебора. — Прилича на човек.

Кожата на Каси настръхна под якето на Адам. *Наистина* приличаше на човек, но сякаш се променяше с всяка минута — веднъж беше висок, после нисък, веднъж дебел, после слаб. На моменти съвсем изчезваше.

— Отива към гробището — каза Дебора.

— Не... вижте! Зави към бараката — извика Адам. — Ник, ела!

Край пътя имаше изоставена барака. И на лунната светлина се виждаше, че е почти напълно разрушена. Неясната форма се спусна и се сля с тъмнината зад съборетината.

Адам и Ник се затичаха. Ник ръмжеше:

— Преследваме нищото!

Дебора се беше спряла с наострени сетива и оглеждаше пътя отстрани. Каси отчаяно впи поглед във верижката. Концентрацията им беше нарушена и кристалът се въртеше хаотично. Тя вдигна очи да каже нещо... и бързо си пое въздух:

— Там е!

Сянката беше изскочила иззад бараката. После се стрелна и мина *през* телената ограда. Дебора веднага се спусна след нея, подобно на сърна. Каси я последва, без да осъзнава какво прави.

— Адам! — извика тя — Ник, насам!

Дебора стигна до високата до кръста ѝ ограда и я прескочи — тясната рокля изобщо не ѝ попречи. Каси беше там секунда по-късно. Поколеба се, после стъпи на оградата и отметна полите на роклята си, за да се прехвърли от другата страна. Приземи се тежко и навехна глезена си, но нямаше време да се тревожи за това. Дебора беше далеч напред.

— Пипнах го — извика Дебора и спря рязко. — Пипнах го!

Каси виждаше сянката точно пред Дебора. Тя вече не се носеше в права посока, а се спускаше ту насам, ту натам, сякаш се опитваше да избяга. Дебора също се мятеше и блокираше пътя му като защитник на баскетболна среща.

„Трябва да сме луди“, помисли си Каси, когато стигна до нея. Не можеше да остави Дебора сама срещу това нещо... Но какво щяха да правят с него?

— Има ли заклинание, с което можем да го уловим? — задъха се тя.

Дебора я погледна изненадано. „Явно не е разбрала, че съм я последвала“ помисли си Каси.

— Какво?

— Трябва да го уловим някак. Има ли заклинание...

— Долу! — извика Дебора.

Каси се хвърли на земята. Сянката изведнъж беше станала двойно по-голяма, беше заприличала на побесняла котка и се беше хвърлила към тях. Право към тях. Каси усети как прелетя над главата ѝ — беше по-студена от лед и по-черна от нощното небе.

И после изчезна.

Дебора и Каси седнаха и се спогледаха.

Адам и Ник дойдоха тичешком.

— Добре ли сте? — попита Адам.

— Да — отговори разтреперано Каси.

— Вие двете какво правехте? — зачуди се Ник и ги огледа невярващо. Дори и Адам попита:

— Как прескочихте оградата?

Дебора го погледна презрително.

— Момичетата могат да се катерят — отвърна тя. Двете се изправиха и започнаха да изтупват дрехите си, разменяйки си съзаклятнически погледи.

— Няма я — изтъкна Адам и мъдро смени темата за оградите. — Поне знаем как изглежда.

Ник се подсмихна подигравателно:

— Кое как изглежда?

— Още ли твърдиш, че нищо не си видял? — попита нетърпеливо Дебора. — Беше тук. Хвърли се към мен и Каси.

— Видях нещо... но какво ви кара да мислите, че е била така наречената „тъмна енергия“?

— Ние вървахме по следите ѝ — отвърна Адам.

— Откъде знаем по чии следи вървахме? — озъби му се Ник. — Имаше нещо на мястото, където беше убит Лавджой, това е. Може да е била „тъмната енергия“... Или някакъв вид градински дух.

— Дух? — учуди се Каси.

— Разбира се. Ако вярваш в духове. Някои обичат да се навъртат на местата, където са били извършени убийства.

Дебора добави разпалено:

— Да, като Ридаещата жена от Бевърли. Тя е облечена в черно и се появява, когато някой скоро ще умре от насилствена смърт.

— Или корабът фантом в Кенибанк. Исидор. Той идва и ти показва ковчега ти, ако ще умреш в морето — каза замислено Адам.

Каси се обърка. Беше решила, че преследват тъмната енергия... но нима можеха да бъдат сигурни?

— Накрая се озовахме в гробището — заключи бавно тя. — Нормално място за един дух. Ако не тъмната енергия е убила Джефри обаче, кой тогава? Кой би искал смъртта му?

Докато задаваше въпроса, сама се досети за отговора. В съзнанието си ясно видя Джефри между двете момичета — едното високо, тъмнокосо и отчайващо красиво; другото дребно и жилаво, с рижа коса и предизвикателно изражение.

— Фей или Сали — прошепна тя. — И двете го ревнуваха тази вечер. Но... но, дори да са били дотолкова бесни, че да им се прииска да го убият, не биха могли да го направят. Джефри беше спортист.

— Вещица може да го направи — изтъкна Дебора. — Фей може да го накара да се самоубие.

— А Сали има приятели във футболния отбор — добави сухо Ник. — Така я избрах за Кралица на красотата. Ако първо са го удушили и после са го вдигнали...

Адам изглеждаше разстроен от този хладнокръвен разговор.

— Не е възможно да вярвате в това.

— Хей, и двете бяха отблъснати от него — изтъкна Ник. — Не твърдя, че някоя от тях го е направила. Просто казвам, че и двете биха могли да го убият.

— Е, няма да разберем истината, ако стоим тук — каза Каси треперейки. Якето на Адам беше паднало, когато беше прескочила оградата. — Може да се опитам да я проследя отново...

И тогава осъзна, че кристалът не е у нея.

— Няма го — рече тя. — Кристалът на Мелани. Сигурно е паднал, когато онова нещо се спусна към нас. Трябва да е някъде тук, на земята. Трябва — повтори тя.

Но го нямаше. Всички се наведоха да го търсят, а Каси прекара пръсти през рядката суха трева. Никой обаче не го намери.

Неочаквано този последен инцидент, незначителен в сравнение с всичко останало, което се беше случило тази вечер, накара Каси да се разплаче.

— Бил е в семейството на Мелани от поколения — каза тя и примигна.

— Мелани ще разбере — успокои я Адам. Той загрижено сложи ръка на рамото ѝ, без да забравя, че не са сами. — Но повече нямаме работа тук — обърна се той към другите. — Да се връщаме в училище. Може да са открили нещо за Джефри.

Докато вървеше — обувките на Пепеляшка ѝ убиваха ужасно, а сребристата рокля на Лоръл беше изцапана с пръст — Каси осъзна, че гледа право в *кървавата луна*. „*Надвиснала е над Ню Салем като ангел на смъртта*“, помисли си тя.

Обичайно *кръгът* се събираше да празнува при пълнолуние. В деня след убийството на Джефри обаче Диана все още беше болна, Фей отказваше да разговаря с когото и да било и на никого сърце не му даваше да организира празненството.

Каси през целия ден се чувстваше нещастна. Предната нощ в училище полицията не беше открила никакви следи от убиеца на Джефри. Не можаха да кажат дали е бил удушен и после повесен, или направо обесен. Не искаха много да говорят и не им харесваше някой да ги разпитва.

Мелани прояви разбиране за колието, но Каси все още изпитваше вина. Беше го използвала, за да се впусне в безсмислено преследване и го беше загубила. Най-потискащо обаче беше чувството ѝ за вина за смъртта на Джефри.

Ако не беше танцувала с него, може би Фей и Сали нямаше да се разгневят толкова. Ако не беше дала черепа на Фей, тъмната енергия нямаше да избяга. Както и да въртеше нещата, все се чувстваше виновна. Цяла нощ не можа да спи и размишлява над това.

— Искаш ли да поговорим? — попита баба й, вдигайки поглед от масата, на която режеше корен от джинджифил. Старомодната кухня, която беше озадачила Каси при пристигането й в Ню Салем, сега й се струваше като рай. Тук винаги имаше какво да се прави — можеше да реже, да суши или да консервира билки от градината на баба си, а в огнището често гореше огън. Беше приятно и уютно.

— О, бабо... — каза Каси и после замълча. Искаше да поговорят, да, но как би могла да й разкаже всичко.

— Знаеш ли, Каси, винаги съм на твоє разположение... Майка ти също — продължи баба и. Тя неочаквано хвърли остър поглед към вратата на кухнята и Каси видя, че там стои майка й.

Големите тъмни очи на госпожа Блейк бяха вперени в Каси и тя си помисли, че изглеждат тъжни. Откакто отпътуваха за тази „ваканция“ в Масачузетс, майка й постоянно изглеждаше притеснена, а напоследък бе обзета от някаква уморена печал, която объркваше Каси. Майка й винаги изглеждаше красива и млада, а необичайната безпомощност в изражението й я подмладяваше дори още повече.

— Знаеш ли, Каси, ако наистина не ти харесва тук... — започна майка й и погледът й стана някак предизвикателен.

Бабата на Каси замръзна и ръцете й спряха да режат корена.

— ... не е нужно да оставаме — довърши майка й.

Каси беше изумена. След всичко, което преживя през първите няколко седмици в Ню Салем, след всички нощи, през които искаше да умре от тъга по стария им дом... майка й казваше, че могат да заминат сега. Но още по-странен беше погледът на баба й.

— Бягството не е решение — каза старата жена. — Не се ли убеди досега? Не сме ли всички ние...

— Две деца са мъртви — прекъсна я майката на Каси. — И ако Каси иска да си тръгнем, ще си тръгнем.

Каси объркано местеше поглед от едната към другата. За какво говореха?

— Мамо — каза тя внезапно, — защо ме доведе тук?

Майка ѝ и баба ѝ все още се гледаха. „Сблъсък на волите“ помисли си Каси. После майка ѝ отмести поглед.

— Ще се видим на вечеря — промълви тя и излезе от стаята също така неочаквано, както се беше появила.

Бабата на Каси въздъхна дълбоко. Старите ѝ ръце трепереха леко, когато взе друг корен.

— Има неща, които още не можеш да разбереш — обясни тя на Каси малко по-късно. — Имай ни доверие, Каси.

— Това има ли нещо общо с причината, поради която с мама бяхте отчуждени толкова дълго? Има ли?

Мълчание. После баба ѝ повтори тихо:

— Трябва да ни се довериш...

Каси отвори уста и после я затвори. Нямаше смисъл да настоява. Вече се беше убедила, че семейството ѝ много добре пазеше тайните си.

Реши, че ще отиде на гробището. Добре щеше да ѝ дойде една разходка на открито, а ако намереше кристала на Мелани, може би щеше да се почувства по-добре.

Когато стигна там обаче, ѝ се прииска да беше помолила Лоръл да я придружи. Макар и октомврийското слънце да грееше ярко, беше мразовито и мрачното гробище я изпълни с безпокойство.

„Чудя се дали духовете се появяват и през деня“, каза си тя, когато намери мястото, на което с Дебора се бяха хвърлили на земята. Духове обаче не се появиха. Всичко беше неподвижно, освен връхчетата на тревата, които се люлееха от лекия бриз.

Очите на Каси изследваха земята за някакъв отблясък — или от сребърната верижка, или от кварцовия кристал. Огледа мястото сантиметър по сантиметър. Верижката трябваше да е тук, но не беше. Накрая се отказа и седна на пети.

Точно тогава забеляза отново могилата.

Беше забравила да попита баба си за нея. Трябваше да го направи тази вечер. Стана и тръгна към нея, оглеждайки я с любопитство.

На дневната светлина се виждаше, че желязната врата беше ръждясала. Ключалката също, но изглеждаше относително

съвременна. Циментовият блок пред вратата беше масивен и за нея беше необяснимо как е бил поставен там.

И защо изобщо някой би искал да го сложи пред вратата?

Каси обърна гръб на могилата. Гробовете в тази част на гробището също бяха по-нови; беше ги виждала и преди. Надписите на надгробните плочи се четяха съвсем ясно. Ив Далъни, 1955–1976, прочете тя. Далъни беше фамилията на Шон — сигурно беше гробът на майка му.

На следващия камък имаше две имена: *Дейвид Куинси, 1955–1976 и Мелиса Б. Куинси 1955–1976*. Родителите на Лоръл, помисли си Каси. Боже, сигурно беше ужасно да загубиш и двамата си родители. Лоръл обаче не беше единственото дете на „Кроухейвън Роуд“ без родители. Точно до надгробната плоча на семейство Куинси имаше още една: *Никълъс Армстронг, 1951–1976; Шарън Армстронг 1953–1976*. Майката и бащата на Ник.

Те трябваше да са.

Когато видя третия надгробен камък, косъмчетата на ръцете и настръхнаха.

Линда Уитиър, прочете тя. Родена през 1954 година, починала през 1976 година. Майката на Сюзан.

Починала през 1976 година.

Каси рязко се обърна към надгробната плоча на семейство Армстронг. Беше права — и двамата родители на Ник бяха починали през 1976 година. И семейство Куинси... Тя тръгна по-бързо. Да. Отново 1976 година. И Ив Далъни: починала през 1976 година.

Тръпка премина по гръбнака на Каси и тя почти побягна към надгробните плочи от другата страна на могилата. Мери Мийд. Майката на Диана. Починала през 1976 година. Маршъл Глейзър и София Бърк Глейзър. Родителите на Мелани. Починали през 1976 година. Грант Чембърлейн. Бащата на Фей. Починал през 1976 година. Ейдриан и Елизабет Конант. Родителите на Адам. Починали през 1976 година.

„Хиляда деветстотин седемдесет и шеста година. Хиляда деветстотин седемдесет и шеста година!“ Стомахът на Каси се сви от ужас и косите на тила ѝ настръхнаха.

Какво се беше случило в Ню Салем през 1976 година, за бога?

Имало е ураган — отговори Диана.

Беше понеделник и Диана отново беше на училище. Още подсмърчаше, но иначе беше добре. Бяха в междучасието преди часа по американска история — едва тогава пред Каси се откри възможност да говори с Диана насаме. Не искаше да повдига въпроса пред другите.

— Ураган? — повтори тя.

Диана кимна.

— Тук често се случва. Онази година се извил без предупреждение и мостът към сушата бил наводнен. Много хора останали като в капан на острова и мнозина загинали.

— Много съжалявам — отвърна Каси. *„Ето, видя ли? Все пак има съвсем логично обяснение“* мислеше си тя. Как може да е толкова глупава и да ѝ хрумне подобна идиотска идея? Едно природно бедствие обясняваше всичко. А когато предишната нощ Каси беше попитала баба си за могилата на гробището, старата жена я беше погледнала, беше примигнала и накрая беше попитала: „Има могила на старото гробище? Ако има, сигурно е бункер за муниции, останал от някоя война“. Отново логично обяснение.

Лоръл и Мелани влязоха и заеха местата си пред Каси и Диана. Каси си пое дълбоко въздух.

— Мелани, вчера ходих на гробището да търся кристала... но не го намерих. Съжалявам. Май е загубен завинаги — каза тя.

Сивите очи на Мелани бяха замислени и сериозни.

— Каси, още онази нощ ти казах, че няма значение. Искане ми се само ти, Адам, Ник и Дебора да не бяхте хукнали без нас. Било е опасно.

— Знам — отвърна Каси тихо. — Тогава обаче не ни се струваше опасно... или поне нямах време да се замисля колко опасно е в действителност. Искане само да открия какво е убило Джефри. — Тя видя Мелани и Диана да се споглеждат. Мелани беше изненадана, Диана — по-скоро доволна.

Каси се почувства неловко.

— Адам каза ли ти какво говорихме на гробището? — обърна се тя към Диана. — За Фей и Сали?

Диана стана сериозна.

— Да, но това е абсурдно, знаеш. Сали никога не би направила такова нещо, а колкото до Фей... Е, на моменти може да има труден характер, но определено не е способна на убийство.

Каси отвори уста и осъзна, че гледа Мелани, чиито сиви очи изразяваха категорично несъгласие. Тя бързо погледна Диана и добави:

— Да, сигурно си права. — Но не мислеше така. Мелани беше права. Диана беше прекалено доверчива, прекалено наивна. Никой не знаеше по-добре от Каси на какво бе способна Фей.

Госпожа Ланинг започна урока. Лоръл и Мелани се обърнаха, а Каси отвори учебника си и се опита да се съсредоточи.

Цялата седмица беше някак странна. Смъртта на Джефри се беше отразила на всички ученици, дори на външните. Този инцидент беше по-различен от другите. Кори беше член на *клуба*, или поне до голяма степен, а директорът не беше много популярен. Но Джефри беше футболна звезда, един от тях, момче, което почти всички харесваха и на което се възхищаваха. Смъртта му разстрои хората по различен начин.

В началото слуховете плъзнаха съвсем тихо, но в сряда Сали вече открито заявяваше, че Фей и членовете на *клуба* са убили Джефри. Появи се напрежение между *клуба* и останалите ученици. Само Диана сякаш не забелязваше нищо и беше шокирана, когато Мелани и каза, че едва ли ще са добре дошли на погребението на Джефри.

— Трябва да отидем — каза тя и те отидоха, с изключение на Фей.

Колкото до Фей, тя прекара цяла седмица в състояние на тих бяс. Не беше простила на Сюзан и Дебора, че бяха помогнали на Каси да се пригответи за бала, не беше простила и на Ник за пренебрежителното му отношение, не беше простила и на останалите, които бяха станали свидетели на унижението ѝ. Единствените хора, на които не се сърдеше, бяха братята Хендерсън. Когато някой споменеше смъртта на Джефри, ставаше мълчалива и потайна.

Всеки ден Каси очакваше да ѝ се обади по телефона с някое ново странно искане, с нов повод за изнудване. За момента обаче Фей явно я беше оставила на мира.

В петък следобед, докато се прибираха с колата от училище, Лоръл спомена за танците за Хелоуин.

— Разбира се, че ще дойдеш — каза тя на Каси, която слизаше от колата пред дома си на номер 12. — Трябва. А и имаш достатъчно време. За две седмици все ще измислиш кого да поканиш.

Каси влезе в къщата с отмалели крака. Пак танци? Не можеше да повярва.

В едно беше сигурна — тези танци нямаше да са като предишните. Тя нямаше да го допусне. Щеше да направи каквото Лоръл я беше посъветвала, щеше да намери с кого да отиде и щеше да остане с него през цялото време. Някой, който и да е. Може би Шон. Каси потръпна. Е, може би не точно който и да е. Шон, който постоянно търсеше вниманието ѝ, накрая можеше да се превърне в проблем. Можеше да се окаже трудно да се отърве от него.

Не, на Каси и трябваше кавалер само за танците, нищо друго. Някой, който със сигурност няма да прояви интерес към нея при никакви обстоятелства. Някой, напълно безразличен...

Един образ премина през съзнанието ѝ — махагонови очи, блестящи, дълбоки и напълно безстрастни. Ник. Ник дори не харесваше момичетата. А и на Фей щеше да ѝ е все едно; Фей вече не говореше с Ник. С Ник щеше да е в безопасност, но щеше ли той да се съгласи да я придружи на танците?

„Има само един начин да разбера“, помисли си тя. Ник беше братовчед на Дебора и живееше с родителите ѝ на „Кроухейвън Роуд“, номер две. Бледооранжевата къща беше занемарена и вратата на гаража обикновено беше отворена. През нея се виждаше колата, по която Ник почти постоянно работеше нещо.

Адам беше казал, че това е форд „Мустанг“ от 1969 година и че е нещо изключително. В момента обаче автомобилът беше просто метален скелет върху подпори.

Когато отиде дотам по-късно същия следобед, Ник се беше навел над работната маса и тъмната му коса блестеше меко на светлината от голата крушка, висяща от покривната греда. Завиваше с отвертка някакъв детайл.

— Здравсти — каза Каси.

Ник се изправи. Не изглеждаше изненадан да я види, но Ник никога не се изненадваше. Не ѝ се и зарадва особено. Беше с тениска, толкова оцапана с масло, че надписът на нея почти не се виждаше. Каси с усилие успя да разчете странните думи: „Приятелите не позволяват на приятелите си да карат шевита“.

Каси прочисти гърлото си. „Просто влез и го попитай“ каза си тя. Сега обаче това ѝ се струваше невъзможно. Ник продължи да я гледа една-две секунди и се върна към работата си.

— Отивам към Диана — каза Каси весело. — И реших да намина да те видя.

— Добре — каза Ник, без да вдига глава.

Устата на Каси пресъхна. Нима си беше въобразявала, че може да покани някого на танците?! Какво като миналия път толкова много момчета искаха да танцуват с нея? Вероятно беше чиста случайност. А Ник определено не се интересуваше от Каси.

Тя се постара да прозвучи небрежно.

— Та, какво ще правиш... — тя смяташе да каже „на танците за Хелоуин“, но гърлото ѝ се стегна, тя изпадна в паника и довърши пискливо: — ... тази вечер?

— Ще поправам карбуратора — отговори кратко Ник.

— О — рече Каси. Отчаяно затърси някаква тема за разговор. — Хм... — вдигна някаква малка метална топка от работната маса. — А... какво е това?

— Карбураторът.

— О — Каси погледна малката топка. — Тъъ, Ник, питах се... — тя понечи да върне топката на масата — дали не искаш да... хм... Оппа!

Топката се изплъзна от потните ѝ пръсти като динена семка, падна със звън някъде под масата и изчезна. Каси вдигна глава ужасено, а Ник тресна отвертката и изруга.

— Съжалявам... Наистина, Ник, съжалявам...

— За какво ти трябваше да го пипаш? Какво всъщност правиш тук?

— Аз... — Каси погледна гневното му лице и малкото ѝ останала смелост се изпари. — Съжалявам, Ник — повтори тя задъхано и избяга, през вратата на гаража и по алеята. Когато стигна до улицата,

без да мисли зави надясно към собствената си къща. Така или иначе не ѝ се ходеше у Диана... Вероятно Адам беше там. Тръгна нагоре по „Кроухейвън Роуд“, бузите ѝ още горяха и сърцето и биеше лудо.

Идеята беше глупава от самото начало. Сюзан беше права, Ник беше игуана. Нямаше нормални човешки емоции. Така или иначе Каси не вярваше, че би приел да отиде с нея на танците. Просто мислеше, че нямаше да има нищо против — онази нощ, в котелното, се беше държал много мило. Сега обаче беше показал истинската си същност. Беше доволна, че не го бе поканила, преди да изпусне топката... щеше да се почувства още по-неловко.

Дори и сега обаче чувстваше стягане и топлина в гърдите си и очите ѝ пареха. Внимаваше да държи главата си изправена, докато минаваше покрай къщата на Мелани, а после и покрай къщата на Лоръл. Не искаше да ги вижда.

Слънцето току-що беше залязло и всички цветове бяха започнали да избледняват. „Напоследък се мръква рано“ помисли си тя. Точно тогава шум от двигател привлече вниманието ѝ.

Беше черно сузуки „Самурай“, на табелата за регистрационния номер пишеше „FLIP ME“^[1]. В колата бяха братята Хендерсън и Дъг караше прекалено бързо. Когато я забелязаха, спряха, подадоха глави от прозорците и започнаха да крещят един през друг:

— Хей, какво прави такова добро момиче в такъв квартал?

— Искаш ли да купонясваме Каси?

— Хайде, скъпа, ще ти покажем какво значи забавление!

Те само я дразнеха, но нещо накара Каси да погледне Дъг в синьо-зелените очи и да каже нахакано:

— Защо пък не.

Те се втренчиха в нея объркани. После Крис избухна в смях.

— Супер. Качвай се — каза той и отвори вратата на задната седалка.

— Чакай малко — започна Дъг и се намръщи, но Каси вече се качваше. Крис ѝ помогна. Тя нямаше представа какво я беше прихванало. Чувстваше се обаче щура и безотговорна, а това беше най-подходящото поведение в компанията на братята Хендерсън.

— Къде ще ходим? — попита тя, когато тръгнаха. Крис и Дъг се спогледаха предпазливо.

— Трябва да купим тикви за Хелюин — отвърна Крис.

— Тикви?

— Е, всъщност няма да ги купуваме — промърмори Крис.

Поради някаква причина на Каси това й се стори ужасно забавно. Тя се разсмя. Крис се усмихна.

— Отиваме до Салем — обясни той. — Там са най-хубавите градини за набези. Ако приключим рано, може да се скрием в Тъмницата на вещиците и да плашим туристите.

„Кулата на вещицата“, помисли си Каси, но на глас каза само:

— Добре.

Подът на джипа беше осеян с бутилки, парчета тръби, парцали, пликове от Дънкин Донатс, ленти от аудиокасети и порно списания.

— Така. Сега тихо — каза Дъг. — Ще пообиколим малко. — Той загаси фаровете и двигателя и продължи по инерция.

Градината беше огромно оградено пространство, пълно с тикви; някои бяха струпани на купчина, други бяха пръснати по земята. Дъг спря сузукито зад една голяма камара, близо до навеса, където се плащаха тиквите. Вече беше съвсем тъмно, а светлината от навеса не стигаше до тях.

— През оградата — рече Дъг само с устни и се обърна към Каси. — Ти стой тук. — Тя остана доволна, че не поискаха да се прехвърли заедно с тях през оградата, защото в горната й част имаше бодлива тел. Крис хвърли якето си върху телта и момчетата прескочиха.

После спокойно започнаха да изнасят тикви. Крис ги подаваше на Дъг, който стоеше до купчината, а Дъг ги прехвърляше на Каси от другата страна на оградата. С жест й обясни да ги слага на задната седалка на джипа.

„Какво ще правят с толкова тикви, за бога“ зачуди се Каси замаяно, докато се клатушкаше напред-назад с тикви в ръцете. Можеше ли да се направи бомба от тиква?

— Добре. Достатъчно — изсъска Дъг най-накрая и прескочи оградата. Крис също понечи да го направи, но точно тогава се чу див лай и се появи голям черен доберман с жилави крака.

— Помощ! — изкрещя Крис. Кучето го беше докопало, преди да успее да се прехвърли. Доберманът беше ухапал ботуша му и го ръфаше яростно, ръмжейки.

От навеса изхвърча мъж, започна да крещи и да размахва юмруци.

— Помощ! Помощ! — викаше Крис. После се разкикоти глуповато и изскимтя — О! Събува ми ботуша! О! Помощ!

Странните дръпнати очи на Дъг блестяха диво, когато се спусна към джипа.

— Трябва да убием кучето — каза той задъхано. — Къде ми е пистолетът?

— Дръж го, Макс! Дръж го, докато намеря пушката — крещеше мъжът.

— О! Дъвче крака ми! Боли ме, човече! — изскимтя Крис.

— Не го убивай — замоли се Каси отчаяно и хвана Дъг за ръката.

Само това оставаше — двамата с мъжа от навеса да започнат да стрелят един срещу друг. Дъг продължи да рови из боклуците по пода на джипа.

— Не убивай кучето! Може да му хвърлим това — рече Каси в пристъп на вдъхновение.

Грабна торбата от Дънкин Донатс, в която имаше няколко стари понички. Дъг още търсеше пистолета, когато тя изтича до оградата.

— Ето, кученце. Добро куче — говореше Каси. Кучето изръмжа.

Крис продължаваше да хленчи, а мъжът все още крещеше.

— Добро куче — повтори отчаяно Каси на добермана. — Добро момче. Ето, виж, тук има понички. Искаш ли поничка? — и после, изненадана от самата себе си, извика; — *Ела тук! Веднага!*

Същевременно тя направи... И тя не знаеше какво. Направи... нещо... със съзнанието си. Усети как от нея се изля гореща вълна и удари кучето. То пусна крака на Крис и задните му крака се огънаха. С корем почти прилепнал до земята, то се замъкна до оградата и легна там.

Каси се почувства висока и страховита.

— Добро куче — каза тя и хвърли торбата с поничките през оградата. Крис се преметна от другата страна и почти падна на главата си. Кучето лежеше и скимтеше жаловито, но не обърна внимание на поничките.

— Да вървим — изкрещя Крис. — Хайде, Дъг! Няма нужда да убиваме никого.

Той и Каси подхванаха протестиращия Дъг, замъкнаха го в джипа и Крис подкара колата. Продавачът на тикви ги подгони с пушка в ръка, но се отказа от преследването, когато излязоха на пътя.

— Ох — каза Крис, разтърсвайки крака си. От движението джипът се залюля на пътя.

Дъг си мърмореше нещо под нос.

Каси се облегна назад и въздъхна.

— Така — рече весело Крис, — да вървим в Тъмницата на вещиците.

Отвън салемикият музей „Тъмницата на вещиците“ приличаше на обикновена къща. Крис и Дъг изглежда познаваха добре сградата и Каси ги последва, когато влязоха през задния вход.

През една врата Каси видя нещо като малка сцена.

— Тук се провеждат процеси срещу вещиците — обясни Крис. — Изнасят представление за туристите. После ги водят ето там.

Тясна стълба се губеше в тъмнината.

— Защо? — попита Каси.

— Долу има килии и правят обиколка. Ние се крием в ъглите, изскачаме и крещим, когато приближат. Някои буквално получават сърдечен удар — каза Дъг с дива усмивка.

Каси сама се убеди, че това бе възможно. Докато слизаха по стълбата, ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Удари я миризма на влага и мухъл, беше много студено.

Тесен коридор се простираше напред в тъмнината. На равно разстояние една от друга светеха малки лампи. От двете страни на коридора се редяха тесни килии. Мястото й вдъхваше някакво тежко мрачно чувство.

„*Като котелното*“, помисли си Каси. Краката й спряха да се движат.

— Хайде, какво има? — прошепна Дъг и се обърна. Тя едва го виждаше.

Крис се върна до основата на стълбището и я погледна.

— Не е нужно да слизаме веднага — каза той. — Можем да изчакаме тук, докато започнат да слизат.

Каси кимна с благодарност. Достатъчно зле се чувстваше и без да слиза в този ужасен коридор. Не искаше да ходи там, докато не станеше абсолютно наложително.

— Или... — рече Крис, очевидно обзет от някакво чудовищно хрумване. — Или... можем просто да си тръгнем, знаеш.

— Да си тръгнем? Защо? — попита Дъг, дотичвайки обратно.

— Защото... — втренчи се Крис в него. — Защото... аз казвам така.

— Ти? На кого му пука ти какво казваш? — изсъска му Дик и двамата започнаха да се борят.

„Те изобщо не са страшни“ помисли си Каси замаяно. Приличаха на изгубените момчета от „Питър Пан“. Бяха странни, но някак очарователни.

— Няма проблеми — каза тя, за да спрат да се бият. — Може да останем. Ще поседна на стълбите.

И двамата бяха останали без дъх и също седнаха. Крис масажираше пръста на крака си.

Каси се облегна на стената и затвори очи. От горе дочу гласове. Някой разказваше за съдебните процеси срещу вещиците в Салем, но до нея достигаха само откъслечни части от лекцията. Чувстваше се изтощена от всичко, което се беше случило днес, а в това кошмарно място и се повдигаше и ѝ се виеше свят. Сякаш мозъкът и беше обвит в паяжина.

Един женски глас каза:

— ... кралският губернатор сър Уилям Фирс създаде специален съд за тези процеси. По това време много жени били обвинени във вещерство...

„Толкова набедени вещици“ помисли си замаяно Каси, едва долавяйки думите. Ако жената само знаеше, че истински вещици се криеха в тъмницата.

— ... на десети юни били екзекутирани първите осъдени вещици. Бриджит Бишъп е увиснала на въжето на Хълма на бесилките край Салем...

„Горката Бриджит Бишъп“ помисли си Каси. Изведнъж си представи люлеещите се крака на Джефри и ѝ се повдигна. *„Вероятно краката на Бриджит също се са люлеели, когато са я обесили.“*

— ... до края на септември били обесени още осемнадесет души. Последните думи на Сара Гуд...

„Осемнайсет. Много люлеещи се крака. Боже, зле ми е“ помисли си Каси.

— ... а деветнайсетата жертва е била премазана до смърт. Премазването е било форма на мъчение, прилагано от пуританите, при

което върху гърдите на жертвата слагали дъска и отгоре трупали все по-тежки и по-тежки камъни...

„Ох. Вече наистина ми е лошо. Как ли се чувства човек, докато трупат камъни отгоре му и чака да умре? Сигурно никога няма да разбере, такива неща вече не се случват днес. Освен ако не те затрупа лавина от камъни или нещо такова...“

Каси се стресна и се изправи. Паяжините в ума ѝ бяха разкъсани сякаш от порив леден вятър.

Скално свлачище. Лавина. Господин Фогъл, директорът на гимназията, беше разбрал какво е да те затрупат с камъни.

Фатално съвпадение. Нямаше какво друго да бъде. Но...

„О, господи“, помисли си Каси внезапно.

Имаше чувството, че през тялото ѝ премина електричество. Мислите ѝ се мятаха хаотично.

„Скално свлачище. Премазан до смърт. Почти същото беше. И обесването. Вещиците са били обесени... като Джефри Лавджой. О, боже! О, боже! Трябваше да има някаква връзка.“

— ... не се знае колко души са починали в тъмницата. Като се има предвид какви са били условията там, бързото прекършване на врата е било проява на милост. Обиколката ще ни отведе...

„Счупен врат. Счупен врат.“

Вратът на Кори беше счупен.

На Каси ѝ се струваше, че ще припадне.

---

[1] Удари ме (англ.). — Бел.прев. ↑

Гласовете се приближаваха. Каси не можеше да помръдне. Сякаш сиво одеяло беше обвило всичките ѝ сетива. Крис я дърпаше за ръката.

— Хайде, Каси! Идват!

Каси дочу тих глас отгоре.

— Наредете се в редица, ще слизаме по тясно стълбище...

Крис дърпаше Каси по стълбите.

— Хей, Дъг! Помогни ми малко!

Каси положи върховно усилие.

— Трябва да вървим — обърна се тя настоятелно към Крис. Изправи се и се опита да прозвучи авторитетно. — Трябва да кажа на Диана... нещо... Веднага.

Братята се спогледаха объркано, но бяха и някак впечатлени.

— Добре — каза Крис и Каси се отпусна. Сивотата я обгърна отново.

Дъг тръгна напред. Крис я подкрепяше отзад и двамата бързо я преведоха през мрака и виещите се коридори на тъмницата. Изглежда се чувстваха сигурни в тъмнината като плъхове и я водеха уверено по тунелите към неоновата табела с надпис „Изход“.

По пътя обратно на север, тиквите се блъскаха и търкаляха на задната седалка. Приличаха на отрязани глави. Каси стоеше със затворени очи и се опитваше да успокои дишането си. В никой случай не можеше да сподели с братята Хендерсън мислите си. Ако научеха за подозренията ѝ за Кори, всичко можеше да са случи.

— Оставете ме пред дома на Диана — каза тя, когато излязоха на „Кроухейвън Роуд“. — Не... няма нужда да идвате с мен. Благодаря.

— Добре — каза Крис и спря. После подаде глава през прозореца. — Хей... Благодаря, че ме отърва от кучето — промърмори той.

— Моля — отвърна Каси безгрижно. — Заповядай пак, когато се наложи. — Когато колата потегли, тя осъзна, че така и не я попитаха за

какво иска да говори с Диана. Може би бяха свикнали самите те да правят необясними неща и подобно поведение у другите хора не ги учудваше.

Господин Мийд отвори вратата и Каси се сети, че след като баща ѝ се беше прибрал от офиса, сигурно вече беше доста късно. Той извика Диана, докато Каси се качваше по стълбите.

— Каси! — възкликна Диана и скочи, когато видя лицето ѝ. — Какво има?

Адам седеше на леглото. Той също стана притеснено.

— Знам, че е късно... Съжалявам... Но трябва да поговорим. Бях в Тъмницата на вещиците...

— Била си къде? Ето, вземи, ръцете ти са ледени. Започни отначало. По-бавно — каза Диана, накара я да седне и я уви с един пуловер.

Бавно, на места със запъване, Каси им разказа всичко — как Крис и Дъг я бяха взели с колата и я бяха завели в Салем. Изпусна случката в градината с тиквите, но им разказа за Тъмницата на вещиците и как, слушайки лекцията, изведнъж беше видяла връзката. Премазване — скално свлачище, обесване — счупени вратове.

— Но какво значи това? — попита Диана, когато Каси спря да разказва.

— Не знам точно — призна Каси. — Но сякаш има връзка между трите смъртни случая и начините, по които пуританите са наказвали вещиците.

— Тъмната енергия е връзката — промълви Адам. — Черепът е бил използван от първото сборище по времето на съдебните процеси.

— Но това няма връзка с Кори — изтъкна Диана. — Активирахме черепа едва след смъртта на Кори.

Адам беше блед.

— Да, но намерих черепа в деня преди Кори да умре. Извадих го от пясъка... — очите му срещнаха погледа на Каси и тя изпита ужасяващ страх.

— Пясък. Как да обезсилим злото — прошепна. Погледна Диана. — Пишеше го в твоята Книга на сенките. Трябва да заровиш предмета в пясък или пръст, за да обезсилиш злото. Също както... — тя рязко спря и прехапа езика си. Господи, за малко да каже; „Също както ти зарови черепа на плажа, за да го опазиш“.

— Също както го намерих — довърши Адам. — Да. И мислиш, че е достатъчно да бъде изровен, за да бъде активиран? Това обаче значи, че черепът е невероятно силен... — Гласът му заглъхна. Каси виждаше, че идеята не му харесва, че не иска да повярва. — Усетих нещо, когато го извадих от онази дупка — добави той тихо. — Почувствах се някак странно замаян. Може би съм почувствал как тъмната енергия е избягала — той погледна Каси. — Мислиш, че енергията е дошла в Ню Салем и е убила Кори?

— Не знам какво да мисля — отвърна Каси печално. — Не знам защо би го направила. Не може обаче да е съвпадение. Всеки път, когато имаме контакт с черепа, някой умира по начина, по който са умирали вещиците.

— Не е точно така — каза Диана въодушевено. — Не е всеки път. Никой не е ползвал черепа преди смъртта на Джефри. Той е на безопасно място... — тя се поколеба и после бързо добави. — Е, разбира се, на вас двамата мога да кажа къде е... Той е на плажа. Все още е заровен там. Проверявам го на всеки няколко дни. Така че не е всеки път.

Каси остана без думи. Първият ѝ импулс беше да каже: „Но някой все пак ползва черепа!“ Щеше да бъде лудост. Не можеше да каже на Диана... А сега нямаше представа какво да прави. Започна да трепери вътрешно. О, господи, всичко съвпаднаше.

Спомни си за онази поговорка: *„Който с пистолет гърми, зад решетки ще стои“*. *„Хайде, черепа вземи и убиец ставаш ти.“* И тя Каси, беше отговорна за последния път, когато черепът беше използван. Беше отговорна за смъртта на Джефри.

През тялото и премина още една ужасяваща тръпка. Забеляза, че горящите синьо-сиви очи на Адам са вперени в нея.

— Знам какво си мислите — каза той.

Каси преглътна и замръзна.

— Опитвате се да измислите как да ме предпазите — продължи той. — И на двете не ви харесва идеята, че изваждането на черепа от пясъка може да има нещо общо със смъртта на Кори. Опитвате се да опровергавате теорията. Това обаче е невъзможно. Очевидно има връзка между черепа и трите смъртни случая. Дори със смъртта на Кори.

Каси все още не можеше да помръдне. Диана докосна ръката му.

— Дори да е истина — каза тя и зелените и очи заблестяха, — вината не е твоя. Откъде би могъл да знаеш, че изваждането на черепа от пясъка ще навреди на някого? Откъде?

„Аз обаче знаех — помисли си Каси. — Или поне трябваше да се досетя. Знаех, че черепът е лош, усещах, че е способен да убие. И въпреки всичко позволих на Фей да го вземе. Трябваше да ѝ се противопоставя по-категорично. Трябваше да направя всичко възможно да я спра.“

— Ако някой има вина — продължи Диана, — това съм аз. Аз съм водач на сборището, аз реших да използваме черепа в церемонията. Ако тъмната енергия, която събори Фей, е избягала и убила господин Фогъл и Джефри, значи аз съм виновна.

— Не е вярно — каза Каси. Не издържаше вече. — Аз съм виновна... или поне всички сме еднакво виновни...

Адам гледаше ту едното момиче, ту другото, после избухна в смях и отпусна глава върху ръката си.

— Вижте ни само — рече той. — Опитваме се да се оневиним един друг и поемаме вината върху себе си. Пълна комедия.

— Направо сме жалки — съгласи се Диана и се опита да се усмихне.

Каси преглътна сълзите си.

— По-добре да спрем да се чудим чия е вината и да се опитаме да решим проблема — продължи Адам. — Ако тъмната енергия, която избяга по време на церемонията, е убила господин Фогъл и Джефри, може още да е някъде там. Може да направи нещо друго. Трябва да измислим как да я спрем.

После говориха с часове. Адам смяташе, че трябва да издирят тъмната енергия с помощта на кристала, като обърнат особено внимание на района на гробището. Според Диана трябваше да продължат да изучават Книгите на сенките, дори и онези, които най-трудно се четяха, за да видят дали там няма съвет как да се справят с такова зло, и да научат повече за черепа.

— И за Черния Джон — подхвърли Каси и Диана и Адам се съгласиха. Черния Джон пръв беше използвал черепа, той го беше „програмирал“. Може би неговото влияние още тегнеше над него.

През цялото време обаче Каси се чувстваше като... външен човек. Отчуждена. „Адам и Диана са наистина добри“ мислеше си тя,

докато гледаше как спорят разгорещено, въодушевени от разговора. Намеренията им бяха най-искрени. Тя, Каси, беше различна. Тя беше... лоша.

Знаеше неща, за които те и не подозираха. Неща, които не можеше да сподели.

Когато стана време Каси да си върви, Диана предложи мило:

— Нека Адам да те закара — каза тя.

И Адам я закара. Не проговориха, докато не стигнаха до къщата на Каси.

— Държиш ли се? — прошепна той.

Каси не можеше да го погледне. Никога досега не беше изпитвала такава нужда от утеха, никога досега не беше желала така силно да се хвърли в прегръдките му. Копнееше да му признае всичко за Фей и за черепа и да чуе как ѝ казва, че всичко е наред и не е нужно да преминава през това сама. Нуждаеше се от подкрепата му.

Усещаше, че и той се нуждае от нея. Беше само на сантиметри на шофьорската седалка.

— Трябва да вървя — каза Каси разтреперана.

Адам така стискаше кормилото, че сякаш щеше да го счупи.

— Лека нощ — рече тя тихо, без да го поглежда.

Последва дълга пауза. Каси знаеше, че той се бори със себе си. После отвърна:

— Лека нощ Каси — гласът му беше безжизнен.

Тя влезе в къщата. Не можеше да говори нито с майка си, нито с баба си, разбира се.

Представяше си какво би им казала: „Здрасти, мамо. Помниш ли Джефри Лавджой? Е, аз помогнах да го убият“. Не, благодаря.

Беше странно усещане — да знаеш, че си лош. Тази мисъл кръжеше в съзнанието ѝ, докато лежеше в леглото си през нощта, и точно преди да заспи видя очите на Фей с цвят на мед.

Зла — тя почти чуваше гърления смях на Фей. — Ти не си лоша, ти си зла... Като мен.

Отначало сънят беше красив. Намираше се в градината на баба си. Беше лято и всичко цъфтеше. Лимоновите цветчета се бяха посипали като злато по земята. Лавандулата, момината сълза и жасминът хвърляха толкова сладък аромат, че чак ѝ се зави свят.

Наведе се да откъсне едно стръкче орлови нокти с нежни кремави цветчета. Слънцето блестеше и топлеше раменете ѝ. Небето бе ясно и сякаш бездънно. Странно — макар това да беше къщата на баба ѝ, наоколо нямаше други къщи. Тя беше сама под слънчевите лъчи.

После видя розите.

Бяха огромни, кадифени и червени като рубини. Нямаше начин тези рози да са диворастващи. Каси пристъпи към тях, после още веднъж. Цветчетата на една от розите бяха покрити с роса, която потрепваше леко. Каси се наведе да я помирише, но усети пристъп на страх.

Чу гърлен смях зад гърба си.

— Фей!

Фей бавно се усмихна.

— Хайде, помириши ги — каза тя. — Няма да те ухапят. — Каси обаче поклати глава. Сърцето ѝ биеше лудо. — О, хайде Каси — опитваше се да я придума Фей. — Погледни. Не е ли интересно?

Каси се обърна. Отвъд розите се беше случило нещо невъзможно. Беше паднала нощ, макар и на мястото, където тя стоеше, да беше още ден. Беше ясна черно лилава нощ с много звезди, но без следа от луната.

— Ела с мен Каси — продължи Фей. — Трябва да направиш само няколко крачки. Ще ти покажа, лесно е — тя мина зад розовия храст и Каси впери поглед в нея. Сега Фей стоеше сред тъмнината, лицето ѝ беше в сянка, а прекрасната ѝ коса се сля с блестящия полумрак. — Можеш да дойдеш — рече тихо, но неумолимо Фей. — Все пак вече си като мен... Или забрави? Ти направи своя избор.

Каси пусна орловите нокти на земята. Бавно се протегна и откъсна една от розите. Беше толкова яркочервена и толкова нежна.

Каси се втренчи в нея.

— Красива е, нали? — прошепна Фей. — Сега я донеси тук.

Омагьосана Каси пристъпи напред. Потрепвайки сенчеста линия делеше деня и нощта. Каси направи още една стъпка и изведнъж остра болка в пръста я накара да ахне.

Розата я беше убола. Кръв потече по китката ѝ. Всички бодли на розата бяха яркочервени, сякаш облени с кръв.

Отвратена, тя вдигна поглед към Фей, но видя само тъмнина и чу подигравателен смях.

— Може би следващия път — долетя гласът на Фей от сенките.

Каси се събуди с разтуптяно сърце и впери поглед в тъмнината на стаята. Когато запали лампата, като че ли очакваше да види кръв по ръката си. Кръв обаче нямаше, нито следа от убождане на пръста и.

„Слава богу“, помисли си тя. Било е само сън. Само сън. Все пак и отне много време да заспи отново.

Събуди се от звъненето на телефона.

По нахлуващата през източния прозорец светлина разбра, че се е успала.

— Ало?

— Здравей, Каси — каза познат глас в ухото ѝ.

Сърцето на Каси подскочи. Сънят изплува пред очите ѝ. Тя изпадна в паника и сякаш очакваше Фей да заговори приглушено за рози и мрак.

Гласът на Фей обаче беше съвсем нормален.

— Събота е Каси. Имаш ли планове за довечера?

— Тъм... Не. Но...

— Защото с Дебора и Сюзан ще се събираме. Решихме, че и ти може да дойдеш.

— Фей... Мислех, че си ми сърдита.

Фей се засмя.

— Малко се ядосах, да. Това обаче е минало. Гордея се с успехи сред момчетата. А и ти се убеди какво може една вещица, нали?

Каси не ѝ обърна внимание. Изведнъж една мисъл мина през главата ѝ.

— Фей, ако смяташ пак да използваш черепа, забрави. Знаеш ли колко е опасно? — И тя започна да разказва какво беше открила в Тъмницата на вещите, но Фей я прекъсна.

— О, на кого му пука за черепи? — каза тя. — Правим купон. Ще те чакаме към осем, става ли? Ще дойдеш, нали Каси? Защото може да има... неприятни последствия, ако не се появиш. Чао!

„Дебора и Сюзан ще бъдат там — каза си Каси, докато вървеше към къщата на Фей същата вечер. — Те няма да позволят на Фей да ме убие.“ Тази мисъл я поуспокои донякъде.

А когато отвори вратата, Фей изглеждаше по-малко зла от обикновено. Златистите ѝ очи блестяха пакостливо, а усмивката ѝ беше закачлива.

— Влизай, Каси. Всички вече са тук — каза тя.

Каси дочу музика, докато вървяха към една стая на първия етаж. Помещението беше обзаведено в същия пищен и разточителен стил като останалата част на къщата. Звукът от огромен телевизор се смесваше с някаква песен на Мадона, гърмяща от великолепно стерео уредба. Сред цялата тази техника имаше десетки свещи в най-различни свещници, които изобщо не подхождаха на стаята.

— Изгасете всичко — нареди Фей. Сюзан се намръщи и взе дистанционното на стереото, а Дебора изключи звука на телевизора. Очевидно Фей беше простила и на тях. — Така — каза тя и се усмихна лукаво на Каси. Сега ще ти обясня. Домашният ни помощник има почивен ден, а майка ми е на легло...

— Както обикновено — прекъсна я Дебора. — Майка ѝ прекарва деветдесет и пет процента от живота си в леглото. Нерви.

Фей изви вежди и изтъкна:

— Да. Е, това е много удобно, нали? Особено в подобни случаи. — После се обърна към Каси и продължи: — Ще си направим купон с пица. Ще помогнеш да приготвим всичко, нали?

На Каси и прималя от облекчение. Купон с пица. А тя си беше представляла... О, всякакви странни неща.

— Ще ви помогна — отвърна тя.

— Да започваме тогава. Сюзан ще ти покаже какво да правиш.

Каси изпълни съветите на Сюзан. Запалиха червените и розовите свещи и накладоха малък, праящ огън в камината. Запалиха и благовония, които Сюзан сама беше приготвила — корен от джинджифил, кардамон и нероли^[1]. Ароматът беше тежък, но много приятен.

Междувременно Фей постави кристали из цялата стая. Каси ги позна — гранати и халцедони, огнени опали и розови турмалини. Сюзан също носеше огърлица от халцедони в тон с ягодовия оттенък на косата ѝ, а Фей имаше по себе си дори повече звездни рубини от обикновено.

Дебора угаси лампите и отиде да включи уредбата. Досега Каси не беше чувала такава музика. Ниски, пулсиращи тонове звучаха в

някакъв първичен ритъм и той сякаш се просмука в кръвта ѝ. Отначало музиката звучеше тихо, но неусетно стана все по-силна.

— Добре — каза Фей, изправи се и огледа стаята. — Изглежда супер. Ще донеса нещо за пиене.

Каси също хвърли поглед наоколо. Топлина. Стаята излъчваше топлина и уют, особено на фона на мразовитото октомврийско време навън. Свещите и огънят хвърляха розови отблясъци, а тихият постоянен ритъм изпълваше въздуха. Ароматът беше тежък, опияняващ и някак чувствен; из стаята леко се виеше пушек.

„Сякаш пушим опиум“ помисли си Каси, едновременно очарована и ужасена. Точно тогава Фей се върна със сребърен поднос в ръцете.

Каси се ококори. Доколкото познаваше Дебора, беше очаквала кутийки със сода или някакво друго безалкохолно. Трябваше обаче да се досети, че Фей нямаше да се задоволи с нещо толкова обикновено. На подноса имаше кристална гарафа и осем малки чаши. Гарафата беше наполовина пълна с някаква прозрачна рубинена течност.

— Седни — каза Фей и напълни четири чаши. После, като видя несигурния поглед на Каси, се усмихна. — Това не е алкохол. Опитай и ще видиш. О, хайде!

Каси отпи внимателно. Имаше мек, леко сладък вкус и по тялото ѝ се разля топлина.

— Какво има вътре? — попита тя, надниквайки в чашата си.

— Това-онова. Много е... стимулиращо, нали?

— Ммм. — Каси отпи отново.

— А сега — усмихна се Фей — да поиграем на „Доставчика на пици“.

Настъпи мълчание и Каси попита:

— Доставчика на пици?

— Доставчика на пици — повтори Сюзан и се разкикоти.

— Или „Да накараме момчетата да се държат като глупаци“ — обясни Дебора с дива усмивка. Сигурно щеше да продължи, но Фей я прекъсна.

— Нека не казваме всичко на Каси. Да ѝ покажем — рече тя. — Къде е телефонът? — Дебора ѝ подаде безжичен телефон.

Сюзан извади телефонен указател и след няколко секунди ровене издиктува един номер.

Фей го набра.

— Ало? — каза тя любезно. — Искам да поръчам голяма пица с чушки, маслини и гъби — после остави адреса и телефона си. — Точно така, Ню Салем — потвърди тя. — След колко време? Добре, благодаря. Довиждане, Тя затвори, погледна Сюзан и каза:

— Следващият.

После за изненада на Каси поръча отново.

И така още шест пъти.

Фей беше поръчала седем еднакви, големи пици. Каси се почувства леко замаяна от ароматните треви и се зачуди колко ли души смяташе да храни Фей.

— Кой ще идва? Целия църковен хор на мормоните? — прошепна тя на Сюзан, която се усмихна и трапчинките ѝ се появиха.

— Не, надявам се. Не си падаме по хористи.

— Достатъчно — отсече Фей. — Само почакай, Каси, и ще видиш.

Когато на вратата се позвъни, Фей, Сюзан и Дебора излязоха във фойето и погледнаха през прозореца. Каси ги последва и също надникна. На верандата стоеше младо момче с мазна картонена кутия в ръце.

— Хмм — каза Фей. — Не е зле. Не е страхотно, но не е и зле.

— На мен ми харесва — промълви Сюзан. — Вижте какви рамене. Да го пуснем вътре.

Каси ги последва в коридора.

— Здравей — каза Фей, когато отвори вратата. — Имаш ли нещо против да влезеш и да я сложиш там? Забравих чантата си в другата стая. — Каси гледеше с ококорени очи как придружиха момчето до уютната, силно ароматизирана стая. Забеляза как той примигна и на лицето му се изписа изумление.

Дебора взе пицата от ръцете му.

— Знаеш ли — каза Фей и задъвка химикалката, с която уж щеше да подпише чека, — изглеждаш уморен. Защо не седнеш? Жаден ли си?

Сюзан вече му наливаше от бистрата рубинена течност. Подаде му чашата с усмивка. Доставчикът смаяно облиза устни.

Каси го разбираше прекрасно. Според нея на този свят нямаше мъж, който би могъл да устои на светлата коса с ягодов оттенък на

Сюзан, на дълбокото ѝ деколте и на грацията, с която държеше кристалната чаша. Сюзан се наведе още малко напред, за да му подаде чашата и той я пое.

— Казвам се Сюзан — рече тя и потъна в мекото кресло до него.
— А ти?

Дебора и Фей си размениха красноречиви погледи.

— Ще преместя колата му — прошепна Дебора и излезе.

Малко след като се върна, на вратата се позвъни отново.

---

[1] Нероли е ароматно етерично масло, добито от благоуханните цветове на портокаловите дървета. — Бел.ред. ↑

— Гадост — каза Дебора, когато отново погледнаха през прозореца. Доставчикът беше кльощав и имаше тънка коса и акне.

Фей вече беше на входната врата.

— Пица? Не сме поръчвали пица. Не ме е грижа на кого ще се обадиш, не я искаме. — И тя затвори вратата в лицето му.

Момчето се помота няколко минути пред къщата и си тръгна.

Докато единия пикап за доставка на пици тръгваше, пристигна друг. Високо русо момче с картонена кутия в ръце се приближи до вратата, гледайки назад към отдалечаващата се кола на конкурентна фирма.

— Ето това вече е друго — отбеляза Фей.

Когато въведоха русокосия в стаята, Сюзан и мускулестият доставчик вече бяха един върху друг на канапето. Те се поизправиха, но момчето все още изглеждаше замаяно. Фей наля на новия питие.

През следващия един час звънецът прозвуча още четири пъти и поканиха още двама доставчици. Сюзан разделяше вниманието си между мускулестия доставчик и един друг нов с високи скули, който твърдеше, че у него има индианска кръв. Последното момче изглеждаше по-младо от другите, имаше светло кафяви очи и седна притеснено до Каси.

— Това е странно — каза той, оглеждайки стаята и отпивайки от чашата си. — Толкова е странно... Не знам какво правя. Имам доставки... — после се вгледа в нея и добави — Леле, красива си.

„Леле? — помисли си Каси. — *Боже господи! Ами сега!*“

— Благодаря — отвърна тихо и се огледа за помощ.

Никой не и обръщаше внимание. Фей гледаше чувствено русото момче и прокарваше пръста си с дълъг червен нокът по ръката му. Сюзан се беше излегнала на канапето с по един обожател от всяка страна. Дебора седеше на облегалката на един фотьойл с присвити, изразяващи презрение очи.

— Може ли да те прегърна? — попита несигурно момчето с кафявите очи.

„Момчетата не са играчки“, помисли си Каси. Макар нейният да приличаше на плюшено мече. Фей ги беше подмамила, за да си поиграе с тях и това не беше хубаво... Нали? Момчетата не осъзнаваха какво правят. Те нямаха никакъв избор.

— Преместих се тук миналото лято от Южна Каролина — говореше момчето. — Там имах приятелка... Сега съм много самотен...

Каси знаеше какво е усещането. Той беше добро момче, беше на нейната възраст и кафявите му очи, макар и малко безжизнени, бяха привлекателни. Тя не извика, когато той постави ръка около раменете ѝ и я прегърна топло и малко несръчно.

Почувства се замаяна. „Сигурно е от аромата... или от кристалите“, помисли си тя. Музиката сякаш пулсираше в нея. Може би трябваше да се чувства неловко... и тя беше малко смутена... но и беше и много приятно.

Някои от свещите бяха изгаснали и в стаята беше станало потъмно.

Ръката около раменете ѝ беше приятно топла. Тя си спомни как предишната нощ ѝ се искаше някой да я утеши, да я прегърне. Да ѝ помогне да не се чувства сама.

— Не знам защо, но наистина те харесвам — каза момчето с кафявите очи. — Никога не съм се чувствал така.

Защо не? Тя вече беше... лоша. А и искаше да се притисне до някого...

Момчето с кафявите очи се наведе да я целуне.

Тогава Каси осъзна, че това не беше редно. Да целува Адам също не беше редно, но беше различно. Тя не искаше да целува момчето. Всяка клетка на тялото ѝ се противеше отчаяно. Тя се изплъзна от него, подобно на змиорка, и скочи.

Фей и русото момче също бяха станали и излизаха от стаята. Както и Сюзан и двамата ѝ кавалери.

— Ние отиваме горе — каза Фей с дрезгав глас. — Там има и други стаи. Всъщност има повече от достатъчно стаи.

— Не — каза Каси.

Челото на Фей леко се набръчка, после тя се усмихна, отиде до Каси и прошепна:

— Каси, много ме разочарова — рече тя. — След представлението, което изнесе на танците, наистина си мислех, че си една от нас. А в това дори няма нищо лошо, за разлика от други неща, които си вършила. Можеш да правиш с момчетата каквото поискаш, на тях им харесва.

— Не — повтори Каси. — Ти ми каза да дойда и аз дойдох. Но не искам да оставам — очите я смъдяха и ѝ беше трудно да запази гласа си спокоен.

Фей изгуби търпение.

— О, добре. Не искаш да се забавляваш, не мога да те насилвам. Върви си.

Облекчение заля Каси. Хвърли един последен поглед към момчето с кафявите очи и забърза към вратата. След съня си от предишната нощ беше много уплашена... Не знаеше какво ще поиска от нея Фей. Този път обаче се беше измъкнала.

Гласът на Фей я застигна на вратата, изчака да завладее напълно вниманието на Каси и каза:

— Може би следващия път.

Каси цялата бе настръхнала, докато се отдалечаваше от къщата на Фей. Искаше само да се прибере на безопасно място.

— Хей, почакай малко — извика Дебора след нея.

Каси неохотно спря и се обърна. Напрегна се, сякаш очаквайки удар.

Дебора вървеше с типичните си леки и уверени стъпки. Тъмните ѝ кичури се виеха около дребното ѝ лице и падаха в очите ѝ. Беше вирнала брадичката си, както обикновено, но лицето ѝ не излъчваше неодобрение.

— И аз си тръгвам. Искаш ли да те закарам? — попита.

На мига през съзнанието на Каси премина споменът от последната покана, която бе приела. Но не искаше да отказва на Дебора. След прощалните думи на Фей се чувстваше някак малка, незначителна и уязвима — като нещо, което лесно би могло да бъде премазано. А и Дебора рядко правеше подобни жестове.

— Да, благодаря — каза Каси след миг колебание. Не попита дали не трябва да си сложат каски. На Дебора нямаше да ѝ хареса

въпросът.

Досега Каси не се беше возила на мотор. Когато се опита да се качи на него, ѝ се стори по-голям, отколкото докато го гледаше от страни. Щом го възседна обаче, се почувства изненадващо стабилно. Не се страхуваше, че ще падне.

— Дръж се за мен — каза Дебора. И после, с невероятно силен шум, те потеглиха.

Беше спиращо дъха усещане — сякаш летяха във въздуха. „*Като вещици на метли*“ помисли си Каси. Вятърът свистеше около лицето на Каси и разпиляваше косите ѝ. Косата на Дебора също се вееше назад и закриваше очите на Каси.

Когато Дебора ускори, ѝ стана страшно. Каси беше сигурна, че за пръв път се вози толкова бързо. Леденият вятър я пронизваше. Летяха в тъмнината с прекалено висока скорост за селския път. Къщите на „Кроу хейвън Роуд“ останаха далеч назад. Каси не можеше да диша, не можеше да говори. Усещаше само вятъра, пътя и скоростта.

„*Ще умра*“, помисли си Каси. Но вече ѝ беше все едно. Заслужаваше си да умре за нещо толкова наелектризиращо. Беше сигурна, че Дебора няма да успее да вземе следващия завой.

— Отпусни се! — изкрещя Дебора и гласът ѝ се загуби във вятъра. — Отпусни се и не се напрягай, когато наведе мотора.

„*Как да се отпусна, когато летим със скорост от поне 150 километра в час в мрака*“, помисли си Каси. После обаче разбра как — трябваше да се отдаде изцяло на усещането. Остави се в ръцете на съдбата и позволи на скоростта и вятъра да я обгърнат. И като по магия, всичко беше наред.

Накрая осъзна, че се връщат обратно по „Кроухейвън Роуд“ покрай дома на Диана и останалите къщи. Подминаха дома на Каси и се понесоха право към ръба на скалата в края на носа.

От двете страни на мотора се вдигаше прах. Каси видя как бездната приближава и зарови глава в рамото на Дебора. Те се наклониха, скоростта намаля и спряха, описвайки полукръг.

— Е — каза Дебора, когато светът отново застана на място, — какво мислиш?

Каси вдигна глава и отпусна пръстите си. Всяка частица от нея беше замръзнала, сякаш беше стояла във фризер. Косата ѝ беше разрошена, а устните и ушите ѝ бяха безчувствени.

— Беше прекрасно — отвърна тя задъхано. — Сякаш летяхме.

Дебора избухна в смях, скочи и тупна Каси по гърба. После ѝ помогна да слезе. Каси не можеше да спре да трепери.

— Виж там — каза Дебора и пристъпи към ръба на скалата.

Каси погледна. Далече долу тъмната вода се разбиваше и пенеше над скалите. Беше много високо.

Но беше и много красиво. Над широката сива ивица вода висеше почти наполовина пълната луна. Тя хвърляше дълго, трептящо отражение във водата — чисто сребро в тъмнината.

— Прилича на път — каза тихо Каси през тракащите си зъби, — по който можеш да минеш.

Тя бързо погледна Дебора — не беше сигурна как рокерката ще приеме думите ѝ. Дебора обаче кимна и изсумтя. Присвитите и очи бяха вперени в сребърната пътека.

— Би било върховно. Да подкараш мотора право към ръба. Едно време вещиците сигурно са мечтали за това — отвърна тя.

Макар да трепереше, Каси почувства топлина. Явно Дебора чувстваше същото, което и тя. Сега Каси знаеше защо Дебора караше мотор.

— По-добре да вървим — каза Дебора рязко.

Каси тръгна към мотора, но се спъна и падна на едното си коляно. Погледна назад и видя, че се е спънала в парче тухла или камък.

— Забравих да ти кажа, че преди тук имаше къща — обясни Дебора. — Беше разрушена преди много време, но още стоят части от основата.

— Да, виждам — рече Каси.

Тя потри коляното си и се надигна, за да се изправи, когато забеляза нещо до тухлата. Беше по-тъмно от пръстта, върху която лежеше и въпреки това блестеше слабо на лунната светлина.

Вдигна го и откри, че предметът беше гладък и изненадващо тежък. Наистина блестеше и отразяваше светлината на луната като черно огледало.

— Казва се хематит — промълви Дебора. Беше се върнала, за да види какво бе намерила Каси. — Мелани казва, че е мощен камък за желязна сила — тя внезапно коленичи до нея и отметна косата от очите си. — Каси! Това е твоят кристал!

Трепет, който сякаш идваше от кристала, премина през Каси. Гладкият къс хематит беше като леден куб, но Мелани беше права и всичко, което ѝ беше казала, че ще се случи, щом намери личния си кристал, сега беше истина. Пасваше на ръката ѝ, сякаш мястото му беше там. Допадаше ѝ тежестта му. Той беше неин.

Тя въодушевено вдигна глава и се усмихна на Дебора, която отвърна на усмивката ѝ под мразовитата лунна светлина.

Когато остави Каси на номер дванайсет, каза:

— Чух, че си ходила при Ник вчера.

— О — отвърна Каси. Срещата ѝ с Ник в гаража сякаш се беше случила преди цяла вечност, а не вчера. — Хм, не отидох да го видя — заекна тя, — просто минавах оттам...

Дебора сви рамене.

— Няма значение. Трябва да знаеш, че понякога изпада в лошо настроение. Но ти не се отказвай. Има дни, в които се държи нормално.

Каси залитна, съвсем удивена.

— Тъъ... ами... аз не... Благодаря, но всъщност...

Тя не можа да намери думи, а Дебора вече беше изгубила търпение.

— Както и да е. До скоро. И гледай да не загубиш камъка! — тъмната ѝ коса се развя зад нея, когато потегли.

Когато се качи в стаята си, краката на Каси бяха омекнали от напрежение. Чувстваше се много уморена, но дълго лежа в леглото, държейки хематита в ръка, въртеше го на всички страни и гледаше как светлината се плъзга по повърхността му. „За желязна сила“, мислеше си тя.

Не беше като халцедоновата роза — тя не ѝ беше вдъхнала усещане за топлина и спокойствие, но ѝ бе напомнила за Адам и синьо-сивите му очи. Сега розата беше у Диана и Адам беше неин.

Каси също вече си имаше камък и той ѝ носеше странно успокоение, което сякаш се простираше до сърцето ѝ. „За желязна сила“, каза си тя отново. Това ѝ харесваше.

— Така смята Каси. Според нея всички смъртни случаи, дори смъртта на Кори, са свързани с черепа и с наказанията, които

пуританите са налагали на вещиците — обясняваше Диана. Тя огледа кръга от лица. — Сега ние трябва да се погрижим за този проблем.

Каси гледаше Фей. Искаше да види израза на присвитите ѝ златисти очи, докато Диана обясняваше как тъмната енергия, избягала по време на церемонията, беше убила Джефри. Разбира се, когато Диана стигна до тази част, Фей стрелна с поглед Каси, но в него нямаше нито съжаление, нито вина. Изражението ѝ беше заговорническо. „Знаем само ти и аз“ казваше то. — Аз нищо няма да кажа, ако и ти си мълчиш.

„Не съм толкова глупава“, отвърна ѝ ядно Каси наум и Фей се усмихна.

Беше неделя вечерта и отново се бяха събрали на плажа. Диана не беше успяла да намери в своята *Книга на сенките* какво трябва да се прави с лоши предмети като черепа и искаше помощ от останалите.

Беше първото събиране на кръга от три седмици — от деня, в който беше намерено тялото на господин Фогъл. Каси огледа лицата над дебелия якета и пуловери. Дори жителите на Нова Англия трябваше да се обличат топло в това време. Каси се зачуди какво ли си мислеше всеки един от тях.

Мелани беше сериозна и замислена както винаги; тя сякаш нито приемаше, нито отхвърляше теорията на Каси, но пък нямаше нищо против да я проучи. Лорън изглеждаше отвратена. Сюзан разглеждаше шева на ръкавиците си. Дебора се мръщеше, тя не искаше да се откаже от идеята си, че външни хора са убили Кори, Ник... е, кой можеше да каже какво мисли Ник? Шон гризеше ноктите си.

Братята Хендерсън бяха развълнувани. За един ужасен миг Каси си помисли, че ще се обърнат срещу Адам и ще обвинят него за смъртта на Кори. Тогава обаче Дъг се обади:

— Защо още стоим тук и говорим? Дайте ми черепа и аз ще се погрижа за него — каза той и оголи зъби.

— Да... Дайте го на Дъг — съгласи се Шон.

— Той не може да бъде унищожен, Дъг — обясни Мелани търпеливо.

— Така ли? — попита Крис. — С малко експлозив...

— Няма да стане. Кристалните черепи не могат да бъдат унищожени — повтори Мелани. — Така е записано във всички стари предания. Дори няма да го одраскаш.

— А няма безопасно място, където да го скрием — вмъкна Диана. — По-добре да ви кажа. Зарових го на едно място и вчера направих заклинание, за да разбере дали някой го е пипал. Важно е черепът да остане заровен.

Каси усети как стомахът ѝ се обърна. Диана огледа насъбралите се и спря поглед на Дебора, Фей и братята Хендерсън. „Никога няма да ѝ хрумне да погледне към мен“ помисли си Каси и от това ѝ стана още по-лошо.

— Не може ли да го върнем на острова? — попита изненадващо Сюзан и показва, че все пак слуша.

Отговори ѝ Адам. Досега той седеше мълчаливо, а красивото му, обикновено ведро лице, беше нетипично мрачно.

Не, защото островът не може повече да го пази — обясни той. — Не и след като го изрових.

— Същото е като онези прокълнати египетски гробници — каза Лоръл. — Влезеш ли веднъж, не можеш да поправиш стореното.

Устната на Адам потрепна.

— Да. А ние не сме достатъчно силни да направим ново заклинание за защита. Този череп е лош — обърна се той към всички. — Толкова лош, че и да го държим заровен в пясъка, това само ще отложи активирането му. Няма начин да го пречистим... — той погледна Лоръл. — И не можем да го унищожим — премести погледа си към Дъг и Крис. — Няма как да го скрием на безопасно място — извърна се към Сюзан.

— Тогава какво ще правим? — попита Дебора.

— Какво ще правим? — повтори Шон като ехо.

— Ами просто да забравим за него — предложи Фей с ленива усмивка. Адам я стрелна мрачно с очи. Диана се намеси.

— На Адам му хрумна пак да потърсим с махало тъмната енергия и да видим дали няма нови следи — рече тя и се обърна към Каси. — Ти какво мислиш?

Каси заби нокти в дланите си. Ако проследяха тъмната енергия, тя щеше да ги отведе право в къщата на Фей — там, откъдето беше избягала последния път... Фей я гледаше с остър поглед, очаквайки тя да наложи вето над тази идея. На Каси обаче ѝ хрумна нещо.

— Според мен трябва да го направим — отвърна тя равно.

Погледът на Фей стана заплашителен, гневен. Но не можеше да каже нищо.

Диана кимна.

— Добре. Да опитаме още сега. Гробището е далеч, затова предлагам да започнем оттук. Ще излезем на „Кроухейвън Роуд“ и ще видим какво ще стане.

Когато тръгнаха от плажа, Каси усети как гърдите ѝ потреперваха с всеки удар на сърцето ѝ. Пъхна ръка в джоба си и пръстите ѝ обвиха студеното, гладко парче хематит. Желязна сила — точно от това имаше нужда в момента.

— Луда ли си? — изсъска Фей, докато изкачваха стръмния склон към пътя. Тя стисна силно Каси за ръката и я спря. — Знаеш ли къде ще ни отведе следата?

Каси се дръпна.

— Довери ми се — каза тя тихо.

— *Какво?*

Каси се извърна към нея.

— Казах, довери ми се! Аз знам какво правя, а ти не — и с тези думи се обърна и продължи да се изкачва. „*Желязна сила*“, помисли си замаяно, удивена от самата себе си.

Въпреки това ѝ беше трудно да си поеме дъх, когато Диана застана по средата на „Кроухейвън Роуд“, близо до номер две — къщата на Дебора, и протегна оливина.

Каси впери поглед в камъка, усещайки концентрацията на всички около нея. После зачака кристалът да се завърти в кръг.

И той наистина се завъртя... поне в началото. Верижката се усука първо в едната посока, после в другата, подобно на детска въртележка. После обаче, за ужас на Каси, започна да се люлее напред-назад като махало, сочейки нагоре и надолу по „Кроухейвън Роуд“. Надолу — към пътя, по който бяха дошли първия път и който накрая ги беше отвел на гробището; и нагоре — към вътрешността на острова.

Към дома на Фей.

Каси тръгна след другите. Имаше чувството, че стъпва върху памук. Фей отново я хвана за ръката.

— Казах ти — прошепна разпалено тя с половин уста. — Сега какво Каси? Ако следата ни заведе до моята къща, няма да падна сама в капана.

Каси стисна зъби и отвърна:

— Мислех, че няма да уловим следата от пътя. Енергията излезе през тавана на стаята ти на втория етаж и тръгна право нагоре. Реших, че няма да успеем да я проследим.

— Очевидно си сгрешила — изсъска Фей.

Минаха покрай изоставената къща на номер три.

Минаха покрай къщата на Мелани. Къщата на Лоръл вече беше пред тях и те я подминаха. Къщата на Фей беше следващата.

Каси си помисли, че ще припадне. Почти не забелязваше, че стиска ръката на Фей толкова силно, колкото тя стискаше нейната. Очакваше оливинът всеки момент да смени посоката си и да ги отведе до вратата на Фей.

Диана обаче продължи да крачи напред.

Каси изпита силно облекчение... и смут. Къде отиваха? Минаха покрай номер седем — още една празна къща. После покрай дома на братята Хендерсън, покрай дома на Адам, покрай дома на Сюзан. Подминаха дома на Шон... „О, боже господи — помисли си Каси, — нима отиваме в моята къща?“

Те обаче подминаха и номер дванайсет. Диана следваше движението на махалото и то ги отведе на носа.

И там кристалът отново започна да се върти в кръг.

— Какво става? — попита Лоръл учудено. — Какво правим тук?

Адам и Диана се гледаха един друг. После и двамата впериха погледи в Каси, която бавно се задаваше от задната част на групата. Тя сви рамене.

— Тук някога е имало къща. Била е номер тринайсет — обясни Диана. — Нали така, Адам? Къщата е била унищожена.

— Чух, че е изгоряла — отвърна Адам. — Много преди да се родим.

— Не, не е било толкова отдавна — намеси се Мелани. — Било е преди шестнайсет-седемнайсет години... Така съм чувала. Преди това е била празна от векове. Буквално.

— Колко по-точно? — попита Каси, малко прекалено високо. Поради някаква причина пръстите ѝ стискаха силно парчето хематит в джоба ѝ.

Членовете на сбирещето обърнаха блесналите си от лунната светлина очи към нея.

— Преди около три века — отвърна Мелани. — Това е била къщата на Черния Джон. Никой не е живял в нея след смъртта му през 1696 година.

Хематитът в дланта на Каси пламна с леден огън.

Прекалено е шантаво — каза Лоръл и потръпна. — Но какво ни говори това? — подкани ги Дебора.

— Просто още една следа към Черния Джон — отвърна Адам. — Нищо друго.

— Пак попаднахме в задънена улица като на гробището — каза Фей. Тя изглеждаше доволна.

Каси имаше чувството, че грешат, но не можеше да обясни защо и продължи да мълчи. Нещо друго я тревожеше. Тревожеше я ужасно. Парчето хематит беше натежало, сякаш държеше неутронна звезда в джоба си... То беше от руините на къщата на Черния Джон. Може би дори е било негово. Което означаваше, че трябва да каже на Диана за него.

Компанията се беше разделила на малки групички. Макар да не бяха осъществили намеренията си и не бяха намерили решение на всички въпроси, срещата беше приключила. Каси си пое дълбоко въздух и отиде при Диана.

— Нямах възможност да поговоря с теб по-рано — започна тя. — Но исках да ти разкажа какво се случи вчера.

— Каси, не е нужно. Знам, че Фей не казва истината. Каси примигна объркано.

— Какво ти е казала Фей?

— Да не говорим за това. Сигурна съм, че не е вярно.

— Но какво ти е казала?

Диана изглеждаше смутено.

— Тя каза... че снощи си отишла у тях за... Ами, за някаква игра.

— Доставчикът на пици — каза Каси. Когато Диана ококори очи, тя повтори: — Доставчикът на пици.

— Знам как се казва — отвърна Диана. Тя впери поглед в Каси. — Но съм сигурна, че ти никога не би...

— Сигурна си? Как може да си сигурна? — извика Каси. Това беше прекалено. Каси не можеше да понесе Диана сляпо да вярва в невинността ѝ. Нима Диана не знаеше, че Каси беше лоша и зла?

— Каси, сигурна съм. Познавам те. Знам, че ти не би направила такова нещо.

Каси се разпали дори още повече. Нещо вътре в нея се пречупи на две.

— Е, бях там. И го направих. И... — тя почти стигна до истинската причина за страданията ѝ — не знаеш на какво съм способна. Правила съм неща...

— Каси, успокой се...

Каси отстъпи назад като ужилена.

— Аз съм спокойна. Не ми казвай да се успокоя!

— Каси, какво има?

— Нищо! Искам само да ме оставиш на мира!

В очите на Диана проблеснаха зелени искри. Каси знаеше, че е уморена и разтревожена. И може би също беше на ръба да избухне.

— Добре — отвърна Диана рязко. — Тогава ще те оставя на мира.

— Хубаво — рече Каси. Гърлото ѝ се стегна, а очите ѝ започнаха да парят. Не искаше да се кара с Диана... но гневът и болката вътре в нея трябваше да намерят някакъв отдушник. Досега нямаше представа колко е ужасно да те мислят за добър човек, когато не си.

Пръстите ѝ пуснаха парчето хематит в джоба ѝ, когато се обърна и тръгна. Отправи се към ръба на скалата и пенестите вълни.

Фей застана до нея, донасяйки аромат на сладък мускусен парфюм.

— Покажи ми го.

— А?

— Искам да видя онова, което е в джоба ти и което стискаш, сякаш се страхуваш да не избяга някъде.

Каси се поколеба, после бавно извади гладкия тежък камък.

Фей го разгледа все още обърната към океана.

— Хематит. Рядък кристал — тя го вдигна на лунната светлина и се разсмя. — Мелани разказвала ли ти е за необичайните свойства на хематита? Не? Ами, макар да изглежда черен, ако го нарежеш на

парчета, те ще са прозрачни и червени. А прахът, който пада от него, прави течността, която охлажда ъглошлайфа, червена като кръв.

Тя върна камъка на Каси, която го хвана и заби поглед в него. Нямаше значение откъде беше дошъл. Сега беше неин. Беше разбрала това в мига, в който го видя. Как да се откаже от него?

— Намерих го тук, до основите на къщата — рече тя глухо.

Фей вдигна вежди. После се съвзе.

— Хм. Ами... разбира се, всеки може да го е изпуснал през изминалите триста години.

Странно усещане на въодушевление и облекчение премина през Каси.

— Да — отвърна тя. — Разбира се. Всеки може да е бил — тя върна кристала в джоба си. Златистите очи на Фей просветнаха към нея и Каси се усети, че кима с глава. Все пак не беше нужно да се отказва от кристала.

Адам викаше всички да се съберат.

— Само още едно нещо, преди да си тръгнем — казваше той. Изглежда не беше забелязал малката драма между Каси и Диана преди няколко минути. — Имам една идея — обясни той, когато се събраха около него. — Вижте, осъзнах, че свързваме тъмната енергия само със смърт и с мъртъвци. Гробището, духът, който видяхме с Каси, Дебора и Ник на пътя, дори това място. Това са руини на къща, построена от мъртвец, И... ами, след две седмици е Сауин.

Сред насъбралите се чу мърморене. Адам погледна Каси и обясни:

— Това е Хелоуин. Денят на Все светни, краят на октомври, както искаш го наречи. Важното е, че тогава мъртвите бродят по земята. Знам, че може да е опасно, но според мен на Хелоуин или трябва да отидем на гробището, или да дойдем тук.

Настъпи тишина. Диана изглеждаше притеснена, Мелани — изпълнена със съмнение, Шон — открито уплашен. Дъг и Крис се усмихваха диво, както обикновено, а Дебора кимаше разпалено. Фей замислено бе наклонила глава настрани. Ник стоеше със скръстени на гърдите ръце и каменно лице. Лоръл и Сюзан обаче бяха онези, които проговориха.

— Ами танците? — попита Лоръл, а Сюзан добави:

— В събота вечер са танците за Хелоуин и вече си купих обувки.

— Винаги празнуваме Хелоуин — обясни Мелани на Каси. — Това е голям вещерски празник. Тази година обаче Хелоуин се пада в събота и училищният бал ще е същата вечер. Все пак — добави тя колебливо — не виждам защо да не направим и двете. Можем да си тръгнем от танците към единайсет и половина и пак ще ни остане достатъчно време за церемонията тук.

— И аз мисля, че трябва да я направим тук — намеси се Диана. — Не на гробището. Там може да е прекалено опасно и да предизвикаме нещо, с което няма да е по силите ни да се справим.

Каси си спомни сенчестата форма, която с Адам бяха видели на гробището. Тя попита малко прекалено рязко:

— И какво ще правим с онова, което призовем?

— Ще говорим с него — побърза да каже Адам. — Някога на Хелоуин хората са викали духовете на мъртвите и са им задавали въпроси. Духовете са били длъжни да им отговорят.

— Тогава границата между световите е най-тънка — обясни Лоръл. — Мъртвите се връщат и посещават живите си роднини — тя огледа насъбралите се. — Според мен трябва да сме на гробището.

Чуха се одобрителни възгласи — някои колебливи, други ентусиазирани. Всички обаче кимаха.

— Добре — каза Адам. — В нощта на Хелоуин.

На Каси и се стори необичайно, че той приема ролята на водач, но после погледна към Диана. Тя изглеждаше така сякаш се опитваше да овладее някакъв вътрешен смут. За миг Каси изпита съчувствие към нея, но после собственото ѝ нещастие и несигурност надделяха. Тя бързо си тръгна от срещата, без да разговаря с Диана.

През седмиците преди Хелоуин стана наистина студено, макар листата все още да бяха бронзови и тъмноревени. Стаята на Каси миришеше на камфор, защото баба ѝ беше извадила от шкафа стари юргани и ги беше натрупала на леглото ѝ. Последните билки вече бяха събрани и къщата беше украсена с есенни цветя — богородички и лилави хризантеми. Всеки ден след училище Каси гледаше как баба ѝ затваря тонове ябълково пюре в буркани в кухнята, докато накрая цялата къща замириса на горещо ябълково сладко, канела и подправки.

Мистериозно във всички задни градини се появиха тикви — само Каси и братята Хендерсън обаче знаеха откъде се бяха взели.

Отношенията ѝ с Диана не се оправиха.

Онази част от Каси, която се чувстваше виновна, знаеше каква бе причината. Тя не искаше да се кара с Диана... но ѝ беше много по-лесно да не се тревожи за нея постоянно. Ако не разговаряше с Диана, ако не я посещаваше всеки ден, не се налагаше да мисли колко наранена ще се почувства тя, ако разбере истината.

Позорните тайни, които Каси криеше в себе си, не я измъчваха така, когато не бяха заедно.

Затова, когато Диана се опита да оправи нещата между тях, Каси се държа учтиво, но малко хладно, И... дистанцирано. А когато Диана я попита защо още и се сърди, Каси отвърна, че това не е вярно и най-добре Диана да забрави случилото се. Диана повече не повдигна въпроса.

Каси имаше чувството, че тънка, твърда обвивка я обгръща отвсякъде.

Мислеше си и за онова, което Дебора ѝ беше казала за Ник. „Понякога изпада в лошо настроение. Но ти не се отказвай.“ Разбира се, беше невъзможно да отиде отново при него и да го покани на танците. Или поне беше невъзможно за старата Каси. Но сега сякаш имаше една нова Каси — по-силна, по-твърда... или поне така изглеждаше отстрани. А тя трябваше да направи нещо, защото всяка нощ мислеше за Адам и страдаше, страхуваше се от онова, което можеше да се случи, ако останеше на танците без кавалер.

В деня преди Хелюин отново отиде до гаража на Ник.

Колата изглеждаше по съвсем същия начин. Целият двигател беше изваден и лежеше на някаква странна маса без плот, направена от тръби. Ник беше под масата.

Този път Каси знаеше, че няма смисъл да го пита какво прави. Видя, че той забеляза краката ѝ и погледът му се плъзна нагоре. После излезе изпод масата и се изправи.

Тъмната му коса се беше сплъстила от пот и той избърса челото си с опакото на оцапаната си с масло ръка. Не каза нищо, само стоеше и я гледаше.

Каси не си даде време за колебание. Насочи вниманието си върху мазното петно върху тениската му и каза бързо:

— Ще ходиш ли на танците за Хелюин утре?

Настъпи дълга тишина. Каси гледаше втренчено петното, а Ник беше вперил поглед в лицето ѝ. Въздухът беше пропит с миризмата на

гума и нагорещен метал, на масло и съвсем лек нюанс на бензин. Каси изпита чувството, че виси в празното пространство.

После Ник каза:

— Не.

Всичко се разпадна с трясък. Каси го усети и поради някаква причина вече бе способна да погледне Ник в очите.

— О — каза тя равно, но наум си каза: „О, колко съм тъпа, тъпа“. Новата Каси беше точно толкова глупава, колкото и старата. Изобщо не трябваше да идва.

— Не разбирам защо питаш — продължи Ник и после добави: — Това има нещо общо с Конант, нали?

Каси се напрегна.

— С Адам? Какво искаш да кажеш? Каня те на танците, какво общо може да има това с Адам? — попита тя и усети как лицето и се наля с кръв.

Ник закива.

— Така си и помислих. Явно си много отчаяна. А не искаш той да разбере, така че му търсиш заместник, нали? Или искаш да го накараш да ревнува?

Лицето на Каси вече бе пламнало, но огънят на яростта и унижението, които изпитваше, беше много по-силен. Но тя нямаше да се разплаче пред Ник. *Нямаше*.

— Извинявай, че те притесних — каза напрегнато и изпълнена с болка се обърна да си върви.

— Чакай малко — спря я Ник. Каси продължи да върви и излезе навън под златното октомврийско слънце. Очите и бяха вперени във вехнещите листа на черния клен от другата страна на улицата.

— Чакай — дочу гласа на Ник зад себе си. Беше я последвал. — В колко часа искаш да те взема? — попита той.

Каси се обърна и впи поглед в него.

Господи, беше красив, но толкова студен... дори сега изглеждаше някак отчужден и безразличен. На слънчевата светлина тъмната му коса проблясваше в синьо, а лицето му беше като съвършено издялана ледена скулптура.

— Вече не искам да ходя с теб — каза Каси студено и отново тръгна.

Той застана пред нея и ѝ препречи пътя, но без да я докосва.

— Съжалявам. Не трябваше да казвам, че искам да накараш Конант да ревнува. Беше просто... — той спря и сви рамене. — Не го мислех. Не знам какво става и не е моя работа, така или иначе. Искam обаче да отида на танците с теб.

„Халюцинирам — помисли си Каси. — Няма друго обяснение. Май чух Ник да се извинява... И после каза, че иска да отиде на танците с мен. Сигурна имам температура.“

— Та, в колко часа да те взема? — попита отново Ник.

Каси едва си пое въздух и гласът и прозвуча тихо.

— Хм, около осем. Всички ще се обличаме в къщата на Сюзан.

— Добре. Ще се видим там.

Вечерта на Хелуин момичетата от „Кроухейвън Роуд“ се приготвяха в дома на Сюзан. Тази вечер беше по-различна от приготовленията за бала. Първо сега Каси знаеше какво прави. Сюзан я беше научила да се гримира сама, а Каси ѝ беше помогнала с костюма.

Всички си бяха взели вана с пресни листа от салвия по нареждане на Лоръл — направиха го, за да увеличат психическите си сили. Каси се беше изкъпала с мляко от рози (розова вода и масло от сладки бадеми) за омекотяване на кожата и приятен аромат. Бабата на Каси ѝ беше помогнала да планира и изработи костюма си, който се състоеше главно от ленти тънък газ.

Когато приключи с приготовленията Каси се изправи пред огледалото на Сюзан и видя момиче с неуловима и ефирна красота, слабо като пламък на свещ и сякаш обвито в мъгла. Косата ѝ падаше като опушен топаз около нежното ѝ лице и докато Каси гледаше отражението си, розови сенки разцъфтяха по бледата ѝ кожа.

Тя изглеждаше нежна и чувствена, но това не беше проблем, защото щеше да е с Ник. Каси сложи парфюм зад ушите си (но не от омайните благовония на Сюзан, а само розово масло) и отметна уханната си коса назад. Е, определено имаше тъга в сините ѝ очи, но по този въпрос не можеше да направи нищо. Нямахме как да промени това. Не носеше никакво украшение от кристали, само беше скрила хематита за желязна сила в малка торбичка под костюма си.

— Ти какво си? — попита Дебора, гледайки над рамото ѝ отражението в огледалото.

— Муза от древногръцката митология. Баба ми показва една книга, в която пишеше за тях. Не са били богини, а нещо като божествени наставници. Вдъхновявали са хората на изкуството — обясни Каси. Тя се огледа несигурно. — Да кажем, че съм Калиопа. Тя е била муза на поезията. Имало е и муза на историята и така нататък.

— Вещиците са вярвали, че някога е имало само една муза — намеси се Мелани, — която после се е разделила на девет. Била е покровителка и на деветте изкуства. Ти си по-скоро тази муза.

Каси се завъртя да огледа костюма си. Дебора се беше облякла като рокер и цялата беше в сребърни гривни, капси и черна кожа. Мелани беше София — библейският символ на мъдростта, върху лицето ѝ имаше тънък воал, а в косата ѝ бяха вплетени сребърни звезди.

Сюзан беше приела предложението на Каси и се беше облякла като Афродита — богинята на любовта. Каси беше взела идеята от картините на Диана и книгата с древногръцките митове на баба си.

— Има поверие, че Афродита се е родила в морето. Затова са всички тези мидички — каза Сюзан, чиято коса падаше свободно по раменете ѝ, а роклята и беше с цвят на морска пяна. Маската, която държеше в ръка, беше украсена с разноцветни пайети, перли и мидички.

Лоръл беше фея.

— Аз съм духът на природата — рече тя и се завъртя да покаже дългите си извити крила на водно конче. На главата си носеше венец от листа и копринени цветя.

— Всички изглеждате прекрасно — дочуха те нечий тих глас и Каси се обърна и задържа дъха си. Диана изобщо не се беше маскирала, просто беше облякла роклята, която носеше на церемониите на кръга. Но тя сякаш беше обвита от собственото си сияние и беше по-красива, отколкото би могло да се опише с думи.

Лоръл прошепна в ухото на Каси.

— Не си мисли, че не се отнася сериозно към Хелуин или нещо такова. Това е най-магическият празник и така тя го почита.

— О — измънка Каси. Очите ѝ се плъзнаха към Фей, Фей, предположи тя, беше вещица. От онези, които хвърляха мъжете в ужас.

Беше облечена с черна рокля без ръкави — нещо като пародия на бялата дреха на Диана. От двете страни имаше цепки, които достигаха до горната част на бедрата ѝ. Материята подчертаваше всички извивки на тялото ѝ и проблясваше като коприна, когато вървеше.

„Тази вечер на танците ще има много разбити сърца“ помисли си Каси.

На входната врата се позвъни и всички момичета слязоха да посрещнат момчетата, шумолейки с роклите си. Всички членове на клуба щяха да отидат заедно на танците и да си тръгнат заедно в единайсет и половина.

Кавалер на Каси беше Ник, но в първия миг тя не можа да откъсне очи от Адам. Той беше удивителен. Над короната от дъбови листа на главата му се издигаха разклонени еленови рога, а маската му беше украсена с желяди и шума.

— Той е Хърн, рогатият бог — обясни Мелани. — Нещо като Пан, богът на природата. Освен това Хърн е и бог на животните... Затова е взел Радж със себе си.

Радж наистина беше там. Той се опитваше да провери носа си и да поздрави Каси по обичайния си буен и сърдечен начин. Адам (или Хърн) — Каси беше потресена колко естествено изглежда с рогата и дъбовите листа — дърпаше кучето назад.

Останалите момичета се смееха на костюмите на момчетата.

— Шон — каза Лоръл, — ти си достатъчно кльощав. Не беше нужно да си показваш и кокалите. — Шон беше с костюм на скелет.

По лицата на Крис и Дъг бяха изрисувани странни символи — черни и червени триъгълници, жълти светкавици. Дългите им коси бяха по-рошави от обикновено.

— Ние сме Закс — заявиха те и всички попитаха:

— Кой?

Крис отговори:

— Закс, магьосникът. Той вади цигари от въздуха.

— Това е герой от фантастичен филм, който са гледали някога — обясни накрая Сюзан.

Чу се бавният ленив глас на Фей:

— А ти какво трябва да си, Ник? Мъжът в черно?

Каси за пръв път погледна към Ник. Той не беше с маскараден костюм, а с черни джинси и черен пуловер. Беше много красив,

изглеждаше страхотно.

— Аз съм нейният кавалер — отвърна спокойно той и без да поглежда Фей, протегна ръка към Каси.

„Фей едва ли има нещо против“ каза си Каси, докато вървяха към колите. „Фей вече не го иска, сигурно и е все едно с кого е.“ Но стомахът ѝ се сви, когато Ник я отведе до един автомобил „Арметронг Сидли“, Дебора и Лоръл се настаниха отзад.

По верандите наоколо имаше тиквени фенери със зловещи усмивки и пламтящи очи. Нощта беше ясна и озарена от лунна светлина.

— Нощта на духовете — каза Лоръл от задната седалка. — Тази вечер духовете се събират край прозорците и вратите и надничат в домовете. Винаги слагаме бяла свещ на прозорците, за да не се загубят.

— Или поднос с храна, за да не се опитват да влизат вътре — добави Дебора глухо.

Каси се засмя, но смехът ѝ прозвуча малко фалшиво. Не и харесваше идеята духове да надничат през прозорците ѝ. Не ѝ се искаше да са истина думите на Лоръл от преди две седмици — че мъртвите навестяват живите си роднини. От починалите си роднини тя познаваше само баща си, а той може би изобщо не беше починал. Не, като цяло предпочиташе да няма вземане-даване с мъртъвци.

Тази вечер обаче кръгът точно това смяташе да направи.

Салонът на гимназията беше украсен с бухали, прилепи и вещици, които летяха на фона на огромни жълти луни. Подпорните греди бяха увити с черна и оранжева хартия, а ленти от същата хартия висяха от баскетболните кошове. По стените имаше танцуващи скелети, съскащи котки с извити гърбове и ококорени духове.

Беше много забавно и някак безобидно. Обикновените ученици, които бяха дошли на маскения бал и пиеха червен пунш, нямаха и представа за тъмната сила, която дебнеше отвън. Дори онези, които мразеха клуба, не подозираха цялата истина.

Диана и Адам пристигнаха заедно и направиха най-впечатляващото появяване, което гимназия Ню Салем беше виждала някога. С изчистената си бяла рокля с дълбоко деколте, нежните ѝ като на бебе ръце и падащата като ореол по гърба ѝ блестяща коса Диана приличаше на лунен лъч, някак случайно попаднал в салона.

А Адам... Адам имаше силно излъчване и винаги вдъхваше инстинктивно уважение у всеки, достатъчно умен да го забележи. Тази вечер като Хърн той беше по-пленителен от всякога. Приличаше на истински горски бог — опасен и немирнен, вдъхващ страхопочитание, но не и злонамерен. Изглеждаше преди всичко див. У него нямаше нищо питомно — принадлежеше на откритите пространства, беше роден да бяга под звездите. Радж стоеше до него. Кучето приличаше по-скоро на вълк, но никой от учителите не каза и дума срещу присъствието му.

— Знаеш какво предстои тази вечер — изгука един глас и нечий дъх затопли тила на Каси.

— Какво, Фей? — отвърна тя, без изобщо да се обръща.

— Ами водачите на сборището, които представляват богинята Диана и рогатия бог, трябва да сключат съюз. Трябва да... — Фей деликатно направи пауза. — Да кажем, че трябва да се съединят. Това ще е сливането между мъжа и жената.

— Искаш да кажеш, че те...?

— Може да се направи и символично — каза меко Фей. — Но някак все си мисля, че Адам и Диана няма да се задоволят само с това, нали?

Каси стоеше вцепенена. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите като механичен чук, но изглежда само то беше способно да се движи.

Адам и Диана... не можеха... Само че те, разбира се, можеха. В момента Диана се смееше и гледаше Адам. Беше отметнала правата си блестяща коса и макар че Каси не виждаше очите на Адам зад маската, устните му се усмихваха.

Каси се обърна рязко, едва не се блъсна в Ник, който ѝ носеше пунш, и се спусна в полумрака.

После се скри в един тъмен ъгъл под някакъв изгаснал китайски фенер, сви се зад завеса от черни и оранжеви ленти и се опита да се съвземе. Помъчи се да спре картините, които въображението ѝ създаваше.

В следващия миг усети аромата на димящо дърво и океански бриз и слаба миризма на животно и дъбови листа. Адам.

— Каси — каза той. Само това. Сякаш Хърн я викаше в съня ѝ, подканваше я да отметне завивките по средата на нощта и да затанцува сред есенните листа.

После добави тихо с по-небрежен тон:

— Каси, добре ли си? Диана каза...

— Какво? — попита Каси. Въпросът щеше да прозвучи грубо, ако гласът ѝ не трепереше.

— Тя се притесни да не ти е лошо.

— Добре съм! — Каси се бореше със сълзите. — Освен това... ми писна да говорите за мен зад гърба ми Фей каза... Диана каза... Писна ми!

Той пое двете ѝ студени ръце в своите.

— Според мен — каза той меко — просто си уморена.

„Така е“ — помисли си Каси. — *Уморих се от толкова тайни. Уморих се да се боря. Вече съм лоша, какъв е смисълът да се съпротивлявам?*

И в този миг тя направи нещо, без да се замисля.

Преди да се усети, освободи ръцете си и сега нейните пръсти стискаха дланите на Адам. *„Нито с дума, поглед или дело...“* помисли си тя през смях. Вече бяха нарушавали обета хиляди пъти. Защо пък не? Така поне щеше да има истинска причина да се чувства зле. Така Диана нямаше да му бъде първата.

Това беше най-големият проблем. Диана можеше да има всичко друго, но нямаше да има Адам първа.

„Мога да го направя“, помисли си Каси. Изведнъж съзнанието ѝ заработи хладнокръвно и рационално, сякаш без да усеща болката в гърдите ѝ, Адам беше уязвим, защото бе човек на честта и защото никога не би му хрумнало, че тя плете планове да го притежава.

„Ами ако се разплаче... Ако го накара да я прегърне и се отпусне в ръцете му... Ако отпусне глава на рамото му и той вдъхне мириса на косата ѝ... Ако въздъхне и отпусне назад глава... Дали той ще устои да не я целуне?“

„Не“, каза си Каси.

Имаше и по-тъмни кътчета от това. По-безопасни места. Училищните стаи по домашен бит и техника, които се заключваха, складовите помещения, където пазеха гимнастическите уреди. Ако Адам я целунеше и тя му отвърнеше, какво щеше да ги спре да се скрият някъде?

Според Каси нищо.

А Диана, сладката, глупава, невинна Диана, никога нямаше да разбере. Ако Адам ѝ кажеше, че е трябвало да изведе Каси, за да се успокои, Диана щеше да му повярва.

Не, нищо не можеше да спре Каси и Адам... освен клетвата. Какви бяха думите? *„Огън да ме изгори; въздухът да ме задуши; земята да ме погълне и водата да залее гроба ми“*. Каси не се боеше от това. В тялото ѝ вече гореше огън, въздухът я задушаваше — тя едва дишаше. Нищо не можеше да я спре. Тя се приближи към Адам, главата ѝ се люлееше като цвете върху тънко стъбло и тя усети първите сълзи. Чу как изхлипа и усети пръстите му да стискат нейните тревожно.

— Каси... Господи... — прошепна той.

Всепоглъщащо чувство на триумф заля Каси. Той не можеше да се въздържи. Щеше да се изкуши. *„Дъб и зеленика, листо и изтравниче, докоснете го с тайния огън...“*

Но какво правеше тя?

Използваше магия върху Адам? Обвързваше го с думи, които извираха от заровеното вътре в нея знание? Това беше лошо, позорно и то не само защото членовете на *клуба* не правеха заклинания един върху друг, ако не бъдеха помолени.

Беше погрешно. Заради Диана.

Диана, която беше приятелка на Каси, когато никой друг не искаше дори да говори с нея. Която я беше защитила пред Фей и пред цялото училище. Дори да не можеше да бъде с Диана и споменът за нея да блестеше като звезда в съзнанието ѝ, ако я предадеше по този начин, щеше да предаде всичко, което някога беше означавало нещо за Каси.

Лоша или не, Каси не можеше да го направи.

Тя издърпа ръцете си от силните пръсти на Адам.

— Добре съм — каза тя с тих, слаб глас. Беше се примирила.

Той се опита отново да хване ръцете ѝ. Това беше проблемът с магията, човек не можеше да спре онова, което вече беше започнал.

— Адам, наистина — каза тя. И после добави отчаяно: — Диана те чака.

Името на Диана помогна. Той постоя малко и после я придружи обратно до другите — сякаш Хърн връщаше непокорна нимфа в *кръга*. За всеки случай Каси отиде при Лоръл. Ник никъде не се виждаше. Е, тя не можеше да го вини.

Диана разговаряше със Сали Уолтман, която също беше дошла на танците и гледаше с твърд поглед, въпреки загубата на Джефри. Така Адам и Каси останаха с Лоръл и Мелани и кавалерите им, и с Шон и Дебора. Весела компания от вещици и заклинатели. До тях стояха неколцина от външните.

Започна бавен танц. Външните се разпиляха и отидоха на дансинга. Всички, с изключение на едно момиче. То стоеше само, точно до тяхната компания. Беше от долните класове. Каси я познаваше от часовете по френски — беше срамежлива, не особено красива, но не и абсолютна грозница. В момента се преструваше, че няма нищо против да си стои сама, че и е все едно.

Сърцето на Каси запрепуска. Горкото момиче. Някога Каси беше точно като нея.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Адам топло и приятелски... но не говореше на Каси, а на самотното момиче. Лицето и светна и тя щастливо тръгна с него към дансинга. Беше с костюм на русалка и люспите му просветваха. Внезапна болка прониза Каси в гърдите.

Но не от ревност. А от любов... и уважение.

— Съвършен галантен рицар — рече Мелани.

— Какво? — попита Каси.

— Това е от Чосър. Изучавахме го по английска литература. Адам е такъв. Съвършен галантен рицар — обясни Мелани.

Каси се замисли над думите ѝ. После се обърна към Шон.

— Хей, кльощавия, да раздрусаме кокали — предложи му тя.

Лицето на Шон светна.

„Е — помисли си Каси, когато с Шон започнаха да се поклащат на музиката — *едно беше сигурно — този танц нямаше нищо общо с танца от предишния бал.*“ Когато бе танцувала с Адам, салонът ѝ се беше сторил красиво и вълшебно място. Сега виждаше хартиените ленти и голите тръби над главата си. Поне Шон Скелета не се опита да я притисне към себе си.

После към нея се насочиха и други момчета, но Каси бързо отиде при Ник, който се беше материализирал отнякъде, и се скри зад него. Явно тази част от плана ѝ проработи — другите се оттеглиха. Чувстваше се странно. Тя беше нещо, което всички желаеха, но не можеха да имат. Ник не я попита къде беше изчезнала и тя не го попита къде беше ходил той.

Танцуваха няколко пъти, но Ник не се опита да я целуне.

После стана време да тръгват. Дамите се сбогуваха с обърканите си и леко засегнати кавалери и се събраха на изхода. Дори русата богиня Афродита не закъсня. И двамата еднакви Закс чакаха навън пред вратата с блеснали синьо-зелени очи. Всички тръгнаха заедно в тъмнината. Луната беше изгряла, а звездите сякаш горяха.

Горе на носа беше студено. Те се настаняха върху останките от основите на съборената къща, а Дебора и Фей запалиха огън в средата. Някои донесоха храни и напитки от колите. Каси очакваше всички да са много сериозни, но членовете на *кръга* бяха развълнувани и настроени за купон, смееха се и се шегуваха, забравили за опасността,

срещу която щяха да се изправят след малко повече от час. Каси осъзна, че празникът ѝ харесва и изобщо не се тревожи за бъдещето.

Имаше много храна. Сушени тиквени семки („Без сол“, беше казала Лоръл), хляб от тиква и джинджифил, опечен от Диана, кутии с понички с шоколад и портокалова глазура от Адам и купа различни бонбони за Хелоуин, осигурени от Сюзан. А Крис извади сокове, сайдер и голяма хартиена торба с неясно съдържание.

— Ядки! Да! За мъжественост! — извика Дъг на другите момчета и направи красноречив жест.

— Лешниците са символ на мъдростта — обясни търпеливо Мелани, но братята Хендерсън само се подсмихнаха.

Имаше и ябълки — червени, зелени, жълти.

— Ябълки за любов и смърт — каза Диана. — Идеално подходат на Хелоуин. Знаете ли, че са били свещени за богинята Хера?

— А знаете ли, че семките им съдържат цианид? Добави Фей, усмихвайки се странно. Откакто Каси се беше появила с Адам иззад завесата от ленти в салона, тя не спираше да ѝ се усмихва. Сега се наведе да вземе парче джинджифилов хляб и прошепна в ухото на Каси:

— Какво се случи, когато той дойде при теб? Да не изпусна шанса си?

— Добрите момичета не си играят със заети момчета — отвърна ѝ Каси уморено, сякаш говореше на петгодишно дете.

Фей се засмя.

— Добрите момичета? Това ли искаш да пише на гроба ти? „Тук лежи Каси. Тя беше... добра“?

Каси извърна глава.

— Знам едно заклинание с ябълка — казваше Лоръл на другите. — Обелваш една ябълка на дълга спирала и хвърляш обелката зад рамото си. Ако не се скъса, ще изпише инициалите на истинската ти любов.

Опитаха да го направят, но без успех. Обелките постоянно се късаха, Сюзан се поряза на ножа на Дебора, а когато Диана успя да хвърли обелката зад рамото си, тя падна под формата на спирала.

— Е, какво пък, тази ябълка е предназначена за богинята — каза Лоръл намръщено. — Или за Рогатото божество — добави тя палаво,

поглеждайки към Адам.

Каси нарочно късаше обелките си, чувстваше се смутена от тези опити да погледнат в бъдещето. При това не само заради безгрижната забележка на Мелани:

— Някога са екзекутирали вещици за такова гадаене на Хелюин.

— Знам още един начин за предсказване — добави Лоръл. — Хвърляш ядка в огъня и казваш две имена. Например Сюзан и Дейвид Доуни — каза тя дяволито. — Ако ядката пукне, значи са родени един за друг. Ако ли пък не, връзката им е обречена.

— Ако ме обича, пукни и полети, ако пък ме мрази, умри и изгори! — изрецитира Сюзан театрално, когато Лоръл хвърли лешник в огъня. Кръглата ядка само изцвърча.

— Лоръл и Дъг — подсмихна се Крис и хвърли друга ядка.

— Крис и Сали Уолтман — не остана Дъг по-назад.

— Каси и Ник! — рече насмешливо Дебора, хвърляйки следващия лешник.

Фей стоеше с каменно изражение.

— Адам... — започна тя, вдигна ядката високо между дългите си червени нокти и изчака да привлече вниманието на всички. Каси впери поглед в нея, балансирайки на тухлата, на която бе стъпила — ... и Диана — довърши накрая Фей и хвърли лешника в пламъците.

Като омагьосана Каси се взираше в ядката, паднала върху горящите въглени. Не искаше да я гледа, но нещо я заставяше.

— Има много други традиции, свързани с Хелюин — продължи Лоръл. — На този ден се споменават старите хора, които се приближават към зимата на живота си. Или поне така казва баба Куинси.

Каси все още гледаше онзи лешник. Беше започнал да цвърчи, но щеше ли да се пръсне?

— Става късно — каза Адам. — Искате ли да започваме?

Диана изтръска трохите от тиквения хляб от ръцете си и се изправи.

— Да.

Само за миг Каси откъсна поглед от огъня и точно тогава се чу звук като от стрелба. Две или три ядки се бяха пръснали и когато потърси с очи ядката на Фей, не можа да я намери. Беше се пръснала... или се беше изтърколила. Не знаеше какво бе станало с нея.

Секунда по-късно през съзнанието и премина мисълта за ядката на Дебора — тя я беше нарекла на Каси и Ник. Нямаше представа какво беше станало и с нея.

— Добре — каза Диана. — Тази среща на *кръга* ще бъде различна. Ще ни трябва много повече сила от друг път. Досега не ни е била нужна толкова мощна защита и всички трябва да помогнат — тя отправи сериозен поглед към Фей, която и отвърна с невинно изражение.

Каси наблюдаваше как Диана нарисова кръг от вътрешната част на порутените основи с ножа си с черната дръжка. Огънят беше в центъра. Всички вече бяха сериозни, очите им не се откъсваха от ножа, който чертаеше почти идеална окръжност в почвата. Диана остави само едно празно място в най-североизточния край.

— Влезте всички и ще го затворя — рече Диана. Те пристъпиха напред и седнаха от вътрешната страна.

Само Радж остана отвън. Той гледаше притеснено и скимтеше тихо.

— Сега — продължи Диана и затвори *кръга* с едно движение на ножа — никой не трябва да напуска защитата на *кръга*. Онова, което ще призовем вътре, ще бъде опасно, но още по-опасни ще бъдат нещата, които ще се появят отвън.

— Колко опасно ще бъде? — попита нервно Шон. — Имам предвид вътре.

— Ще сме в безопасност, ако стоим далеч от огъня и не го докосваме — отвърна Диана. — Колкото и силен да бъде духът, той няма да се откъсне от огъня, който ще използваме за призоваването. Така — продължи тя рязко, — сега ще потърся помощ от Стражевата кула на изток. Сили на въздуха, защитете ни!

Диана застана с лице към тъмното източно небе и океана, вдигна горяща ароматна пръчка и духна на изток през *кръга*.

— Мислете си за въздух! — каза тя на останалите в *кръга* и изведнъж Каси не само си помисли за въздуха, но го усети и дори го чу. Започна като лек бриз от изток, но постепенно се засили. Накрая силен, бучащ вятър биеше лицата им и развяваше дългата коса на Диана като знаме. После вятърът промени посоката си и започна да обикаля *кръга* около тях.

Диана взе една горяща пръчка от огъня и пристъпи пред Каси, която беше седнала в най-южната част на *кръга*. Диана размаха пръчката над главата на Каси.

— Сега се обръщам към Стражевата кула на юг. Сили на огъня, защитете ни!

Нямаше нужда да им казва да си мислят за огън. Каси вече усещаше топлина зад гърба си и си представи как към нея лети огнен стълб. Той се спусна около *кръга* и образува втори кръг зад вятъра.

„*Не може да е истина* — мислеше си Каси. — *Това са само символи, които виждаме в съзнанието си.*“ Но символите изглеждаха твърде реални.

Диана отново се завъртя. Тя потопи пръсти в една картонена чаша и пръсна вода на запад между Шон и Дебора.

— Отправлям зов към Стражевата кула на запад. Сили на водата, защитете ни!

Призрачна прозрачно зелена вълна започна да се надига все по-високо и по-високо, докато обгърна *кръга* с водна стена.

Накрая Диана се обърна на север към Адам и пръсна сол пред себе си.

— А сега Стражевата кула на север — промълви тя с леко разтреперан глас и всички разбраха какво й струва това. — Сили на земята, защитете ни!

Земята под тях се разтресе.

Това малко изненада Каси, но останалите бяха по право потресени. В Нова Англия рядко ставаха земетресения, но Каси беше отраснала в Калифорния. Забеляза, че Шон е готов да скочи.

— Дебора, дръж Шон! — извика Каси.

В същия миг рокерката сграбчи Шон и го задържа да не побегне. Трусовете ставаха все по-силни... После се чу гръм и земята се разцепи. Около *кръга* се отвори цепнатина и силно замириса на сяр.

„*Това не е истина. Не е истина*“ каза си отново Каси. Но отвъд очертанието на *кръга* тя виждаше проявленията на четирите елемента, които Диана беше призовала, подредени едно зад друго. Свистящ вятър, огнен обръч, водна стена и бездна в земята. Нищо отвън не можеше да премине тези бариери... Каси беше сигурна, че и нищо отвътре не можеше да ги пресече.

Разтреперана, Диана седна между Ник и Фей.

— Добре — каза тя много тихо. — Сега се съсредоточете върху огъня. Гледайте в него, а нощта ще довърши започнатото. Да видим дали нещо ще дойде да говори с нас.

Каси стрелна с очи Мелани, която седеше до нея.

— Ако сме защитени от всички неща навън, как някой ще дойде да говори с нас? — прошепна тя.

— То вече е тук — отвърна и Мелани, гледайки голата пръст от вътрешната част на кръга и основите на къщата.

— О!

Каси впери поглед в пламъците и се опита да изчисти съзнанието си, да го отвори за всичко, което можеше да пресече границите между невидимия и реалния свят. Тази нощ беше единствената, в която то можеше да се случи и моментът беше настъпил.

Огънят започна да пуши.

Отначало слабо, сякаш горяха мокри дърва.

После пушекът стана по-тъмен, по-черен, макар и все така прозрачен. Той се издигна нагоре и увисна като облак над огнището.

После започна да се променя.

Извиваше се и се издуваше като буреносен облак. Пред погледа на Каси, която едва си поемаше въздух, той започна да добива форма.

Човешка форма.

Оформяше се от горе надолу. Фигурата имаше старомодни дрехи и беше като извадена от историческа книга. Висока шапка с периферия. Пелерина или плащ, който покриваше широки рамене и голяма твърда яка. Бричове, вързани под колената. На Каси ѝ се стори, че вижда старомодни обувки, но долната част на краката остана обвита в пушека. Тя забеляза, че димът така и не се отдели от пламъците, сякаш беше свързан с тях с тънка лента.

Фигурата увисна неподвижно и само димът вътре в нея се движеше.

После тя се понесе към Каси, която седеше точно срещу нея.

През съзнанието ѝ прелетя една мисъл. Когато Адам беше извадил кристалния череп от раницата на плажа, тя си беше помислила, че той гледа право в нея. На церемонията с черепа също. Когато Диана го беше отвила, празните очни кухини сякаш се бяха втренчили право в очите на Каси.

Сега това нещо отново я гледаше по същия начин.

— Трябва да го питаме нещо — каза Мелани, но дори и нейният спокоен глас леко потрепери. От фигурата се излъчваше заплаха. Подобна на тъмната енергия на черепа, но по-силна. По-непосредствена.

„Кой си ти?“, помисли си Каси. Езикът ѝ се беше сковал, но не беше нужно да изрича думите на глас, защото нямаше съмнение чия беше фигурата пред нея.

Черния Джон.

После се чу гласът на Диана, ясен и преднамерено спокоен.

— Поканихме те тук, защото намерихме нещо твое — каза тя. — Искаме да знаем как да го контролираме. Ще говориш ли с нас?

Никакъв отговор. Каси имаше чувството, че нещото се приближи към нея... но може би само ѝ се беше сторило.

— Случват се ужасни неща — добави Адам. — Това трябва да спре.

Не беше илюзия. То се приближаваше.

— Ти ли контролираш тъмната енергия? — попита Мелани рязко, а гласът на Лоръл се сля с нейния:

— Ти си мъртъв! Нямах право да се бъркаш в делата на живите.

— Какъв ти е проблемът всъщност? — попита Дебора.

„Говорят прекалено бързо — помисли си Каси. — Много хора задават различни въпроси.“ Фигурата бавно приближаваше.

Каси замръзна, сякаш съзряла опасност, която другите не долавяха.

— Кой уби Кори? — изръмжа Дъг Хендерсън.

— Защо тъмната енергия ни отведе на гробището? — намеси се Дебора.

— И какво се случи с Джефри? — добави Сюзан.

Нишката пушек, която свързваше фигурата с огъня, се опъна и силуетът се спря точно пред Каси. Тя се боеше да гледа мътното, неясно лице, но чувстваше, че не трябва да откъсва поглед от него. Чертите му ѝ напомняха на лицето, което беше видяла в кристалния череп.

Стани, Каси.

Думите не бяха изречени на глас, тя ги долови в съзнанието си. И те имаха власт над нея. Усети се, че помръдна и започна да се надига.

Ела с мен, Каси.

Другите все още задаваха въпроси и някъде далеч Каси дочу неясен лай. Много по-силен беше гласът в главата ѝ.

Ела, Каси.

Тя се изправи на крака. Виещият се мрак вече не беше толкова прозрачен. Беше по-плътен. И протягаше безформена ръка.

Каси посегна да я поеме.

Каси, не!

По-късно Каси щеше да осъзнае, че викът беше на Диана. В онзи момент обаче думи не долетяха до нея като през мъгла и прозвучаха някак провлечено. Те нямаха никакво значение, както и постоянният див лай в далечината. Пръстите на Каси минаха през прозрачната черна ръка пред нея.

В същия миг нещо я разтърси, както когато намери парчето хематит. Тя вдигна изненадано поглед от собствената си ръка към реещото се над нея лице и го позна...

После всичко се разпадна.

Чу се плясък и студена вода окъпа Каси от главата до петите.

В същия миг нажежените въглени изсъскаха от внезапния контакт с водата. Неясната фигура се промени, затрепери и се разпадна, сякаш засмукана в огъня. Сега огнището беше мокър черен хаос от овъглени съчки.

Адам стоеше от другата страна на *кръга* и държеше шише, с чието съдържание беше изгасил огъня. Радж беше зад него с настръхнала козина и оголени зъби.

Каси премести поглед от протегнатата си ръка към широко отворените очи на Адам. Залюля се. После всичко около нея сякаш потъна, разми се и тя припадна.

— Вече си в безопасност. Само не ставай. — Гласът сякаш идваше от голямо разстояние, но в него се долавяше някаква нежна увереност. „Диана“, помисли си разсеяно Каси и изпита силен копнеж. Искаше да хване ръката на Диана, но беше прекалено трудно да помръдне или да отвори очи.

— Ето лавандулова вода — долетя друг глас, по-слаб и по-напрегнат. Лоръл. — Натопи я ето така...

Каси усети нещо хладно на челото и китките си. Сладкият аромат прочисти малко главата ѝ.

Сега вече чуваше и други гласове:

— ... може би, но още не знам как Адам го направи. Не можех да помръдна, сякаш бях замръзнала. — Говореше Дебора.

— Аз също! Сякаш се бях сраснал със земята. — Това беше Шон.

— Адам, сега би ли седнал, ако обичаш. Лоръл трябва да те погледне. Моля те! Ранен си — каза Мелани и Каси изведнъж успя да отвори очи. Седна и студеният, влажен парцал падна от челото в скута ѝ.

— Не, Каси, легни — обърна се към нея Диана и се опита да я бутне. Каси беше вперила очи в Адам.

Разкошната му буйна коса стърчеше на всички страни. Кожата му беше зачервена (приличаше на изгорял на вятъра скиор), а дрехите му бяха раздърпани и мокри.

— Добре съм — каза той на Мелани, която го буташе да седне на един стол.

— Какво се случи? Къде сме? — попита Каси. Тя лежеше на някакъв диван в занемарена дневна, която би трябвало да ѝ е позната, но тя все още се чувстваше твърде объркана.

— Доведохме те в къщата на Лоръл — каза Диана. — Не искахме да плашим майка ти и баба ти. Ти припадна. Но Адам ти спаси живота.

— Той премина четирите защитни *кръга* — обясни Сюзан с ясно доловимо страхопочитание в гласа.

— Беше глупаво — заяви Дебора, — но впечатляващо.

А Фей добави провлечено:

— Според мен беше проява на изключителна преданост.

Настъпи тревожна тишина. После Лоръл каза:

— О, знаете какво чувство за отговорност има Адам, Мисля, че е следвал дълга си.

— И аз щях да го направя... Дъг също... Ако можехме изобщо да станем — подчерта Крис.

— И ако можехте да мислите... Нещо, което не ви се удава — намеси се Ник сухо и някак злоецо. Лицето му беше мрачно и навъсено.

Каси гледаше как Лоръл почиства леко лицето и ръцете на Адам с мокра кърпа.

— Това е алое и кора на върба — обясни момичето. — Помагат при изгаряния.

— Каси — обърна се тихо към нея Диана, — помниш ли какво се случи, преди да припаднеш?

— Хм... Вие му задавахте въпроси... прекалено много въпроси. И после... Не знам, чух един глас в главата си. Онова нещо ме гледаше... — изведнъж Каси се сети какво искаше да попита. — Диана, преди церемонията с черепа в гаража, той беше увит с плат — Диана кимна. — Беше ли го поставила в определена посока, преди да махнеш плата?

Диана изглеждаше изненадана.

— Всъщност точно това ме разтревожи. Черепът трябваше да гледа към мястото, където аз седях в *кръга*. Когато обаче свалих плата, той беше обърнат в друга посока.

— С лице към мен — потвърди Каси. — Което означава, че или някой го е обърнал, или той се е обърнал. Двете бяха вперили очи една в друга. Бяха объркани и притеснени, но помежду им имаше връзка. Каси усети Диана много по-близка, отколкото я беше чувствала седмици наред. „Това е шансът ми да поправа стореното“, помисли си тя.

— Диана — започна Каси, но после нещо привлече вниманието ѝ. Маската на Адам с рогата и дъбовите листа беше на стола до Диана и тя я галеше със слабата си ръка. Беше несъзнателен жест... но и много красноречив. Гняв прониза сърцето на Каси. „*Хърн и богинята Диана си принадлежат, нали?*“ И Диана го знаеше. По-късно тази вечер може би щяха да проведат церемонийката, за която Фей ѝ беше споменала.

Каси вдигна поглед и видя, че Фей я гледа иронично с присвити очи, после леко ѝ се усмихна.

— Какво има? — попита Диана. — Каси?

— Нищо — Каси впи поглед в протрития лилав килим на дървения под. — Нищо. Вече съм добре — допълни тя. Това беше вярно, объркването почти беше преминало. Споменът за неясното лице обаче още беше в ума ѝ.

— Какъв край на Хелюин — вмъкна Лоръл.

— Трябваше да останем на танците — каза Сюзан. Тя се облегна назад и кръстоса крака. — Не научихме нищо, само Каси пострада — добави тя след кратко мълчание.

— Все пак вече знаем, че духът на Черния Джон все още е тук. И че е злонамерен — намеси се Адам. — Той никога няма да отговори на въпросите ни.

— А е и силен — допълни Диана. — Достатъчно силен да попречи на всички ни да направим каквото и да било. — Тя погледна Каси. — Не влияе само на Каси. Интересно защо.

Каси се почувства неловко и сви рамене.

— Няма значение колко е силен — обади се Мелани. — Нощта на Все светии свършва след няколко часа и после няма да можем да направим нищо.

— Така и не научихме нищо ново за черепа. Или за Кори — каза Дъг, непривично сериозен.

— А и не сме абсолютно сигурни, че Черния Джон е... Как се изрази Адам... Злонамерен — прозвуча дрезгавия глас на Фей. — Може просто да не му е било до приказки.

— О, не ставай смешна — започна Лоръл.

Преди да избухне спор, се намеси Диана:

— Вижте, късно е и сме уморени. Тази вечер няма да решим нищо. Ако Каси наистина е вече добре, според мен трябва да се приберем и да поспим.

Настъпи тишина и после всички закимаха в знак на съгласие.

— Ще говорим в училище. Или на рождения ден на Ник — каза Лоръл.

— Ще изпратя Каси — подхвърли Ник на вратата.

Каси го стрелна с поглед. Докато тя лежеше на дивана, той не беше казал почти нищо, но все пак беше там. Беше дошъл с другите, за да се увери, че е добре.

— Тогава Дебора може да дойде с мен — каза Мелани, после се обърна към Ник. — Ти я докара дотук, нали?

— Ще вземеш ли и мен? Много съм уморена — добави Диана и Мелани кимна.

Каси почти не обърна внимание на останалите. Забеляза обаче, че Адам тръгна с джипа си чероки на север, а Диана се отправи с Мелани и Дебора на юг.

„Изглежда тази вечер Хърн и Диана няма да проведат церемонията си“ помисли си Каси и я заля вълна на облекчение.

Облекчение и злорадство. Това беше погрешно, беше лошо... но точно това изпита.

Чак когато стигна до колата на Ник, видя Фей да ѝ се усмихва с вдигнати вежди и преди да се усети, Каси и се усмихна в отговор.

На другата сутрин, когато излезе от къщата си, тя се закова на място. Захарните кленове от другата страна на улицата бяха различни. Ярките есенни цветове, които ѝ напомняха за огън, ги нямаше. Листата ги нямаше. Всички клони бяха голи.

Дърветата приличаха на скелети от празника на Хелоуин.

— Ник няма да ни позволи да направим кой знае какво за рождения му ден утре — каза Лоръл. — А ми се иска да го изненадаме с истинско парти.

Дебора изсумтя.

— И той просто ще си излезе.

— Знам. Но все ще измислим нещо, което да не сметне за прекалено инфантилно. А после — лицето на Лоръл светна — ще можем да се развихрим на другите рождени дни.

— На другите рождени дни? — попита Каси.

Всички момичета от клуба впиха очи в нея. Бяха се събрали в задната стаичка на столовата, за да обсъдят тържеството, а момчетата отвличаха вниманието на Ник.

— Искаш да кажеш, че не знаеш за сезона на рождения дни? — попита Сюзан невярващо. — Диана не ти ли е казала?

Диана отвори уста и после я затвори. Каси предположи, че не знае как да обясни, че с Каси вече не са толкова близки. Не и пред всички.

— Да видим дали няма да изпусна някой — подсмихна се Фей и впери очи в тавана. Тя започна да изпъва един по един пръстите си и дългите ѝ алени нокти проблеснаха. — Рожденият ден на Ник е на трети ноември. На Адам е на пети ноември. На Мелани — на седми ноември. Моят... а, да... и на Диана е на десети ноември...

— Шегувате ли се? — прекъсна я Каси.

Лоръл поклати глава, а Фей продължи, без да спира:

— Крис и Дъг са родени на седемнайсети. Сюзан на дваисет и четвърти, а Дебора на дваисет и осми. Лоръл е... ами...

— На първи декември — помогна ѝ Лоръл. — А Шон на трети декември. Това е.

— Но... — Каси замълча. Не можеше да повярва. Ник беше само с един месец по-голям от Шон? И всички вещици бяха само осем-девет месеца по-големи от нея? — Но вие с Шон сте в по-долен клас като мен — каза тя на Лоръл. — А моят рожден ден е на двајсет и трети юли.

— Защото според закона — обясни Лоръл — всички, родени след трийсети ноември започват училище една година по-късно. Трябваше да си останем вкъщи и да гледаме как другите тръгват на училище. — И тя избърса въображаеми сълзи.

— Но все пак... — Каси не знаеше как да се изрази. — Не ви ли се струва твърде странно? Всички сте родени в един месец.

Сюзан се усмихна палаво.

— В онази година имало един много дъждовен месец април. Родителите ни си стояли само вкъщи.

— Странно е, признавам — рече Мелани. — Факт е обаче, че родителите на повечето от нас са се оженили предната пролет. Така че не е чак толкова шантаво.

— Но... — На Каси всичко това продължаваше да ѝ се струва странно, макар че очевидно останалите членове на *кръга* го смятаха за съвсем нормално. „И защо само аз не се вписвам в схемата? — помисли си тя. — Може би защото баща ми е външен човек.“ Тя сви рамене. Сигурно Мелани беше права и нямаше повод за притеснение. Не повдигна повече въпроса и всички се върнаха към планирането на тържеството.

Накрая решиха да празнуват едновременно в събота, на седми ноември, рождените дни на родените през първата седмица — Ник, Адам и Мелани.

— И — добави Лоръл, когато обясниха плана на момчетата — този път наистина ще бъде различно. Нищо няма да ви кажем, но ще е уникално.

— Хм... нали няма да има само здравословна храна? — попита Дъг подозрително.

Момичетата се спогледаха, потискайки смеха си.

— Ще бъде здравословно... или поне някои хора мислят така — обясни Мелани. — Елате и ще видите.

— Ще замръзнем до смърт — подметна Шон ужасен.

— Не и с това — засмя се Лоръл и вдигна един термос.

— Лоръл — самият Адам едва се сдържаше да не прихне, — каквато и гореща течност да има вътре, няма начин да ни стоплиш там.

И той посочи към обсидиановото море, огряно от сребърната почти пълна луна.

— Това не е мляко с какао — нетърпеливо му отвърна Дебора. — Забъркали сме нещо специално.

Петте момчета гледаха момичетата, които се бяха наредили зад Лоръл. На плажа гореше голям огън, но встрани от него нищо не можеше да спре ледения вятър.

— Очевидно няма да ни повярват — каза Фей и Диана добави:

— Май ще трябва да им покажем.

Лоръл подаде термоса. Каси си пое дълбоко въздух и отпи. Течността беше гореща и имаше вкус на лекарство, подобно на отвратителните билкови чайове на Лоръл, но в мига, в който преглътна я заля гъделичкаща топлина. Изведнъж почувства, че дебелият пуловер вече не ѝ беше нужен. Определено на плажа беше топло.

— Към морето, вещици — извика Мелани. Каси не беше сигурна какво има предвид, но и тя като другите започна да съблича ненужните си дрехи. Момчетата се опулиха.

— И аз искам такъв рожден ден — побърза да каже Шон, когато Фей разкопча червеното си яке. — Супер? Супер? Искам...

Момчетата останаха малко разочаровани, когато видяха, че отдолу момичетата бяха с бански костюми.

— А ние какво ще правим? — попита Адам. Той подуши термоса и се усмихна на разсъблечените момичета.

— Ами — Фей също се усмихна, — импровизирайте.

— Или пък — добави Диана — проверете какво има зад голямата скала. Може да намерите купчина бански гащета.

— Ето това вече наистина е различно — обърна се Лоръл щастливо към Каси, докато плуваха във водата. — Среднощно къпане през ноември. Много е вещерско.

— Щеше да е още по-вещерско, ако бяхме голи — изтъкна Крис и тръсна рошавата си руса глава като мокро куче.

Каси и Лоръл се спогледаха и после отправиха поглед към Дебора, която подскачаше наблизно.

— Добра идея — каза Дебора и кимна на момичетата. — Ти си пръв. Крис.

— Чакай малко... Не исках да кажа... Дъг, помощ!

— Хайде, момичета — извика Лоръл. — Крис иска да се къпе гол, но малко го е срам.

— Помощ! Момчета, помощ!

Започна нещо като дърпане и борба във водата. Всички се включиха. Накрая Ник подгони Каси и тя му се изплъзна, ритайки силно. Ник се гмурна под повърхността, приближи се зад гърба ѝ и я хвана.

— Помощ! — извика Каси през смях и без да иска нагълта малко солена вода. Наблизно обаче нямаше кой да ѝ помогне. Лоръл и Дебора бяха предприели атака срещу братята Хендерсън, а главите на Адам и Диана се виждаха една до друга в далечината.

Ник отметна мократа си, по-черна от оникс коса от очите. Те блестяха на лунната светлина. После ѝ се усмихна. За пръв път Каси го виждаше да се усмихва.

— Предай се — предложи и той.

— Никога — отвърна Каси с толкова достойнство, колкото можеше да събере, докато вълните я блъскаха насам-натам. Той я дръпна още веднъж и Каси отново извика. Изведнъж помежду им се надигна вълна.

— Хайде! Изчезвай! — извика Фей. Очите ѝ проблеснаха злокобно под дългите, мокри мигли. — Или искаш да те изгоним? Каси, хвани го за врата, аз ще му дръпна краката.

Каси нямаше представа как да хване силно момче като Ник за врата, особено докато се смееше толкова силно, но все пак се опита. Фей се гмурна като делфин, а Ник се завъртя и бързо се дръпна, отплувайки колкото може по-надалеч.

Каси погледна Фей и видя, че тя се усмихва. Отвърна на усмивката ѝ.

— Благодаря — каза тя.

— Няма нищо — отвърна Фей. — Знаеш, че съм готова на всичко за приятелите си. А ние сме приятелки. Нали, Каси?

Каси се замисли и се отпусна в сребристата вода на океана.

— Май да — заключи накрая тя.

— Това е добре. Защото, Каси, наближава моментът, когато ще имам нужда от всичките си приятели. Този вторник ще има пълнолуние и ще се събираме.

Каси кимна, но отначало не разбра за какво ставаше въпрос. Знаеше, че ще се събират. И че ще има още един празник — рожденият ден на Фей и Диана. И двете ставаха на седемнайсет...

— Гласуването! — възкликна Каси и неволно глътна още солена вода. Тя се втрени във Фей, когато осъзна какво искаше да й каже. — Фей...

— Точно така — каза Фей. Тя плуваше без усилие и на лунната светлина приличаше на русалка. Мократа ѝ, разкошна коса беше залепнала за гърба ѝ като водорасли. Тя не откъсна очи от Каси. — Искам да стана водач на събора, Каси. Ще стана водач. И ти ще ми помогнеш.

— Не.

— Да. Защото този път говоря сериозно. Държах се добре с теб, позволих ти някои волности и не те принудих да играеш по правилата. Сега обаче ще бъде различно, Каси. Това е нещо, което искам повече от всичко друго на света и ти ще ми помогнеш. Иначе... — Фей погледна през рамо към мястото, където Адам и Диана още плуваха. После се обърна отново към Каси. — Иначе ще го направя — продължи тя. — Ще кажа на Диана и то не само за гушкането на скалата. Ще и кажа как се целувахте с Адам на танците... Нима мислеше, че никой няма да забележи? Ще ѝ кажа за истинската причина, която накара Адам да премине четирите кръга на защита, за да те спаси на Хелоуин. И... — тя доплува по-близо до Каси; присвитите и златисти очи не мигаха, като очите на сокол — ще ѝ кажа за черепа. Че го открадна и че ми го донесе, за да убием Джефри.

— Не беше точно така! Никога нямаше да ти го дам, ако знаех...

— Сигурна ли си. Каси? — По лицето на Фей се разля заговорническа усмивка. — Мисля, че всъщност с теб много си приличаме. Ние сме... сестри по душа. Ако не гласуваш за мен във вторник, ще кажа на всички истината за теб. Ще им кажа каква си всъщност.

„Лоша“ помисли си Каси и впери поглед в океана. Той отразяваше лунната светлина като огледало, като парче хематит, и я

обграждаше от всички страни. Не успя да каже нищо.

— Помисли си. Каси — каза Фей закачливо. — Имат време до вторник вечерта. — И после тя отплува.

Дойде вторник вечерта.

Пълната луна светеше точно над тях и окръжността, която бяха начертали. Членовете на *кръга* седяха около нея. Диана носеше всички символи на кралицата на вещиците и вече беше призовала четирите елемента, за да ги защитят. Но сега седеше мълчаливо. Мелани прикани другите да започнат гласуването от най-големия към най-малкия.

— Никълъс? — попита го тя.

— Вече ви казах — отвърна Ник. — Няма да гласувам. Тук съм, защото вие двете настояхте — той погледна Фей и Диана, — но ще се въздържа.

Докато гледаше красивото му студено лице Каси беше завладяна от странно усещане за нереалност. Ник се беше въздържал, защо и тя да не го направи? Тя обаче знаеше, че това нямаше да е достатъчно за Фей, ако спечелеше. Както и преди три дни Каси все още се колебаеше за кого да гласува. Само ако имаше още малко време...

Но време нямаше. Мелани, пред която бяха струпани купчина бели и червени камъни, проговори отново.

— Адам?

Гласът на Адам прозвуча категорично и ясно:

— Диана.

Мелани бутна напред един бял камък.

— Аз също гласувам за Диана — рече тя и добави още един камък. — Фей?

Фей се усмихна.

— Гласувам за себе си.

Мелани добави един червен камък.

— Диана?

— Гласувам за себе си — отвърна тихо Диана.

Трети бял камък. После Мелани попита:

— Дъглас?

Дъг й отправи една от най-дивите си усмивки.

— Разбира се, че гласувам за Фей.

— Кристофър?

— Ъъм... — Крис изглеждаше объркан. Въпреки гримасата на Фей и настоящето побутване на Дъг, той сякаш се беше втренчил в нищото и се опитваше да си спомни какво бе решил. Накрая се сети и погледна Мелани. — Добре. Диана.

Всички в *кръга* се втренчиха в него. Той гледаше предизвикателно. Пръстите на Каси стиснаха парчето хематит в джоба ѝ.

— Крис! Ти, долен... — започна Дъг, но Мелани го спря.

— Никакви приказки — рече тя и постави четвърти бял камък до двата червени. — Сюзан?

— Фей.

Три червени, четири бели.

— Дебора?

— Ти как мислиш? — озъби ѝ се Дебора. — Фей.

Четири червени, четири бели.

— Лоръл? — обърна се към нея Мелани.

— Диана винаги е била наш водач и винаги ще бъде — отговори Лоръл. — Гласувам за нея.

Мелани избута пети бял камък и на устните ѝ заигра лека усмивка.

— Шон?

Шон нервно вдигна черните си очи.

— Аз... — Фей го гледаше изпитателно. — Аз... аз... Фей — каза накрая той и се сви.

Мелани сви рамене и добави още един червен камък. Пет червени, пет бели. Въпреки че сивите ѝ очи останаха сериозни, устните ѝ категорично бяха извити в усмивка. Всички поддръжници на Диана си поеха облекчено въздух и се усмихваха един на друг през *кръга*.

Мелани се обърна уверено към последния член на съборището и попита:

— Касандра?

Под сребърния диск на луната настъпи тишина.

— Каси? — повтори Мелани.

Сега всички гледаха нея. Каси чувстваше изгарящия поглед на златистите очи на Фей и разбираше защо Шон се беше свил така. Очите ѝ бяха по-горещи от огнения кръг, който Диана беше призовала да ги защити на Хелоуин.

Сякаш по принуда Каси погледна в другата посока. Диана също я гледаше. Очите ѝ бяха като две покрити със зелени листа езера. Каси не можеше да откъсне поглед от тях.

— Каси? — попита Мелани за трети път. В гласа ѝ се промъкна лека нотка на съмнение.

Все още неспособна да откъсне поглед от Диана, Каси прошепна:

— Фей.

— Какво? — извика Лоръл.

— Фей — повтори Каси малко прекалено високо. Тя стискаше парчето хематит в джоба си. Сякаш студенината му се просмука в цялото ѝ тяло. — Казах Фей, нали така? — попита тя Мелани, но все още гледаше Диана.

Ясните зелени очи изразяваха объркване. После изведнъж в тях проблесна разбиране — сякаш някой беше хвърлил камък в спокойните езера. Каси видя, че Диана наистина е осъзнала какво се беше случило и нещо в нея умря завинаги.

Каси вече не помнеше защо беше гласувала за Фей. Не можеше да си спомни как беше започнало всичко и как се беше забъркала в тази каша. Знаеше само, че студенината от ръката и се разпростря по цялото ѝ тяло и че отгук връщане назад нямаше.

Мелани беше зашеметена, тя седеше неподвижно, без да докосва камъните, сякаш беше забравила за тях. Дебора се наведе напред и добави шестия червен камък към купчината на Фей.

Това движение и гледката на шестте червени камъка до петте бели направи всичко реално. Въздухът сякаш се наелектризира.

Мелани каза бавно:

— Фей е новият водач на сборището.

Фей се изправи.

Досега не беше изглеждала толкова висока и толкова красива.

Мълчешком тя протегна ръка към Диана.

Това обаче не беше приятелски жест. Отворената ѝ длан с дълги алени нокти изискваше. Диана също се изправи бавно на крака. Откопча сребърната гривна, която носеше над лакътя си.

През цялото време Адам гледаше като поразен. Сега внезапно скочи на крака.

— Чакайте малко...

— Няма смисъл, Адам — прошепна глухо Мелани. — Гласуването беше честно. Вече нищо не може да се промени.

Фей пое сребърната гривна с тайнствените рунически символи и я сложи на закръглената си гола ръка. Среброто проблесна върху кожата и с цвят на мед.

Пръстите на Диана трепереха, когато започна да сваля жартиера. Лоръл промърмори нещо и гневно избърса сълзите от очите си. После отиде да помогне на Диана, коленичи пред нея и дръпна жартиера от зелен велур и синя коприна. Той падна и Лоръл се изправи, сякаш искаше да го хвърли в лицето на Фей.

Диана обаче го взе и го постави в ръката ѝ.

Фей беше облечена с блестящата черна рокля от танците на Хелоуин с двете дълбоки цепки. Тя постави жартиера на лявото си бедро.

После Диана вдигна ръце към главата си, за да свали диадемата. Тънки кичури като слънчеви и лунни лъчи се заплетоха в нея, докато я махаше.

Фей протегна ръка и едва не я сграбчи.

Вдигна високо диадемата, сякаш за да я покаже на сборището, на четирите елемента и на целия свят. После я постави на главата си. Полумесецът в центъра заблестя на фона на буйната ѝ черна коса.

Всички членове на *кръга* издишаха едновременно.

Каси не разбра кога беше станала на крака, но изведнъж осъзна, че тича. Напусна очертания кръг и се втурна край океана, а краката ѝ

потъваха в мокрия пясък. Не спря да бяга, докато някой зад нея не я хвана и спря.

— Каси! — рече Адам. Очите му се взираха в нейните, сякаш се опитваше да надникне в душата ѝ.

Каси посегна да го удари.

— Каси, знам, че не искаше да го правиш. Тя те е накарала, нали? Каси, кажи ми!

Каси се опита да се отскубне от него. Защо я тормозеше? Изведнъж изпита ярост към Адам и Диана и безкрайното им доверие в нея.

— Знам, че те е накарала — повтори убедено Адам.

— Никой нищо не ме е карал — почти изкрещя Каси. После спря да се дърпа, двамата застинаха и впериха поглед един в друг, дишайки тежко. — По-добре се връщай — промълви Каси. — Не трябва да оставаме насаме, забрави ли? Помниш ли клетвата? Не че ти се налага да се сещаш за нея. Напоследък никак не ни е трудно да я спазваме, нали?

— Каси, какво става?

— Нищо не става! Върви, Адам... — преди да успее да се спре, тя протегна ръка и го дръпна към себе си.

После го целуна, страстно и гневно и когато в следващия момент го пусна, беше толкова слисана, колкото и той.

Те се гледаха безмълвно.

— Върви — прошепна Каси, едва долавяйки собствения си глас през бученето в ушите си. Край. Всичко свърши. Беше ѝ толкова студено... Не само отвън, но и отвътре. Беше замръзнала като черен лед. Всичко около нея беше черно.

Тя бутна Адам и тръгна към отблясъците на огъня в далечината.

— Каси!

— Аз се връщам. Да поздравя новия водач.

Край *кръга* цареше хаос. Лоръл плачеше, Дебора крещеше. Крис и Дъг бяха настръхнали като два котарака и бяха на крачка да се сбият и да започнат да се ругаят един друг. Шон кръжеше около Фей, за да бъде по-далеч от презрението на Мелани. Сюзан говореше на Крис и Дъг да пораснат, а Фей се смееше. Само Ник и Диана стояха напълно неподвижно. Ник беше застанал настрана от другите, пушеше мълчаливо и гледаше с присвити очи.

Диана стоеше на същото място и сякаш беше сляпа и глуха за суматохата около нея.

— Млъкнете всички! — изкрещя Дебора, когато Каси стигна до тях. — Сега Фей е водач.

— Точно така — каза Сюзан. Крис и Дъг вече се блъскаха. Сюзан видя Каси и попита умолително: — Нали, Каси?

Беше странно колко бързо настъпи тишина. Всички отново впериха очи в Каси.

— Точно така — каза Каси с твърд като кремък глас.

Крис и Дъг спряха да се бутат. Лоръл спря да плаче. Никой не помръдна, когато Каси тръгна към Фей. Тя можеше да подкрепи Фей, но можеше и да я намушка в гърба.

Дори и да се страхуваше, Фей не го показва.

— Добре — каза тя. — Вече е ясно. Аз съм водачът. И сега ще издам първата си заповед — тя леко завъртя глава към Каси. — Искam да донесеш черепа. А всички останали отиваме на гробището.

— Какво? — изпищя Лоръл.

— Аз съм водач и смятам да използвам властта си, не само да се перча с нея. В черепа има енергия. Енергия, която ние можем да използваме. Каси, донеси го.

Сега всички говореха, спореха, викаха си един на друг. Когато Диана беше водач, нещата бяха съвсем различни. Адам крещеше на Фей, настояваше да знае дали не е полудяла. Само Ник и Диана не помръдваха — Ник наблюдаваше, а Диана гледаше нещо, което само тя виждаше.

Мелани безуспешно се опитваше да въведе ред. Някъде дълбоко в съзнанието си Каси знаеше, че ако Диана се намесеше, ако излезеше напред и проговореше, сборището щеше да я послуша. Но тя не направи нищо. И крясъците ставаха все по-силни.

— Донеси го Каси — изръмжа Фей през стиснати зъби. — Или сама ще отида да го взема.

Каси усети как около нея се надигна сила. Небето сякаш беше опънато като кожата на барабан, като струна, която всеки момент щеше да се скъса. Океанът бушуваше. Тя почувства силата в пясъка под стъпалата си и го видя в подскачащите пламъци на огъня.

Спомни си какво беше направила с добермана в градината с тиквите. Тогава от нея беше бликнала сила, фокусирана като лазерен

лъч. Каси имаше чувството, че и сега се случваше нещо подобно. Усещаше силата, която сякаш чакаше да бъде освободена.

— Черния Джон ще ни позволи да използваме енергията. Той ще ни я даде, ако го помолим както трябва — крещеше Фей. — Знам, говорих с него. Но трябва да отидем и да я поискаме.

„Говорила е с него? Кога? — помисли си Каси. — Когато тя й беше позволила да вземе черепа? Или в някакъв момент по-късно?“

— Но защо на гробището? — викаше Мелани. — Защо там?

— Защото той така иска — озъби й се Фей, изгубила търпение. — Каси, за последен път ти казвам, донеси черепа!

Елементите се бяха подредили зад Каси... Тя впи поглед във врата на Фей. После обаче си спомни нещо. Погледа на Диана, когато бе гласувала срещу нея... Вече нямаше смисъл да спира Фей. Всичко беше свършило.

Каси се обърна и тръгна към мястото, където беше заровен черепът.

— Откъде знае тя...? — започна Мелани, но смехът на Фей я прекъсна. Значи и тази тайна беше разкрита, вече всички бяха наясно, че Каси е взимала черепа. Диана на никого не беше казала къде точно го бе заровила, дори на Адам. Каси побягна, за да не чува нищо повече.

Започна да копае в центъра на *кръга* от почернели камъни, докато пръстите й напипаха плата, с който беше увит черепа. После изрови пясъка около него и го извади. Отново се изненада колко тежеше. Залитна, когато го вдигна, и тръгна обратно към Фей.

Дебора изтича да я посрещне.

— Насам — каза тя и дръпна Каси, преди да стигне до останалите. — Бързо! — Те изкачиха хълма и Каси видя мотора на Дебора.

— Фей е планирала всичко — рече Каси. Тя погледна Дебора и повиши глас. — Фей е планирала всичко!

— Да. И какво от това? — попита объркано Дебора. Добрият лейтенант винаги следваше заповедите на висшестоящите. Какво я беше грижа Каси, дори Фей да бе планирала всичко? — Допускаше, че може би няма да убеди цялото сборище да я последва, затова искаше да е сигурна, че ние ще отидем — обясни Дебора.

— Не знам дали изобщо ще успее да склони някого — каза Каси, гледайки към другите долу. Всички изглеждаха като обзети от някаква

лудост. Каквото и да им говореше Фей, те се държаха като обезумели. После Сюзан тръгна първа, последвана от Дъг, който наполовина влачеше Крис. А Фей буташе Шон.

— Вече сме седем. Фей каза, че това е достатъчно — обясни Дебора и се обърна. — Хайде.

Мотоциклетът се носеше като предишния път — с великолепно скорост, а луната светеше дори още по-ярко. Този път обаче Каси не се страхуваше, макар да се държеше за Дебора само с една ръка. С другата притискаше черепа към скута си. Стигнаха до гробището и минута по-късно чуха шум от коли. Крис, Дъг и Сюзан бяха в сузукито, а зад тях идваше корветът на Фей. Тя слезе от шофьорското място, а Шон се измъкна със залитане от седалката до нея.

— След мен — каза Фей. Дългата ѝ коса се развя зад гърба ѝ, когато тръгна към североизточния край на гробището. При всяка стъпка изваяните ѝ голи крака проблясваха. На бедрото ѝ се виждаше жартиерът и кинжалът с черната дръжка, който беше затыкнула в него. Тя стигна до възвишението и спря.

Стиснала черепа в ръцете си. Каси също спря, осъзнавайки с ужас къде се намира. Тук бяха наредени гробовете на бащата на Фей, майката на Шон и всички други мъртви родители от „Кроухейвън Роуд“. Шон вече хленчеше и само Дебора го задържаше да не побегне.

Фей се обърна с лице към тях. Дори и в най-лошите моменти, високото, изумително красиво момиче излъчваше авторитет. Пред нея сякаш всички останали изглеждаха нищожни. Сега това впечатление се засилваше от регалиите на кралицата на вещиците — диадемата, гривната и жартiera. Обграждаше я аура от сила и очарование.

— Време е — каза Фей — да си върнем енергията, която някога е принадлежала на сборището и която Черния Джон е съхранил в черепа. Той иска да вземем тази сила и да я използваме срещу враговете си. И ние можем да я получим... Още сега.

Тя измъкна кинжала от жартiera и бързо нарисова неправилен кръг в изсъхналата трева.

— Влезте в кръга — нареди тя и всички заеха местата си.

„Тя ги кара да действат толкова бързо, че нямат време да се замислят какво правят“, помисли си Каси. Никой не задаваше въпроси на Фей, всички бяха завладени от енергичната ѝ настойчивост. Дори Шон беше спрял да хленчи и я зяпаше захласнат.

А тя изглеждаше поразително, когато вдигна камата и призова бързо елементите да им осигурят защита. „Твърде припряно“, помисли си Каси. Защитата им беше много слаба в сравнение с ритуала на Хелюин, а дори и тогава не беше достатъчна. Но Каси не можа да каже нищо, сякаш всички бяха на въртележка, която никой не знаеше как да спре. А и Каси се чувстваше толкова изтощена и премръзнала...

— Постави черепа в центъра Каси — обърна се към нея Фей. Тя беше останала без дъх и гърдите ѝ се надигаха и спускаха бързо. Изглеждаше по-възбудена, отколкото когато беше с Джефри или с Ник. Или с разносвача на пици, когото завлече на горния етаж.

Каси коленичи и постави увития с плат череп в центъра на неравния кръг.

— А сега — започна Фей със странен ликуващ тон, вперила поглед в прашния вързоп в краката им — настояваме да получим отново силата, която ни принадлежи. Призовавам всички елементи за свидетели...

— Фей, спри! — извика Адам, появявайки се измежду надгробните плочи.

Останалите членове на сборището бяха зад него, включително и Диана, която все още се движеше като в сън. Отзад ги следваше Ник, мълчалив и бдителен както винаги.

Фей сграбчи обвития с плат череп и го прегърна с две ръце.

— Ти получи своя шанс — каза тя. — Сега е мой ред.

— Фей, спри за малко и помисли — обърна се към нея Адам. — Черния Джон не е твой приятел. Дори да е говорил с теб, каквото и да ти е казал, е лъжа...

— Ти говориш лъжи! — отвърна му Фей.

— Крис, Дъг, черепът уби Кори. Ако пуснете отново тъмната енергия...

— Не го слушайте — изкрещя Фей. Изправена така, тя приличаше на варварска кралица — дългите ѝ крака бяха леко разкрасени, а среброто проблясваше на фона на черната ѝ рокля и още по-черната ѝ коса. Каси осъзна, че докато Адам говореше с Фей, Лоръл и Мелани бяха застанали от двете ѝ страни.

Фей също го забеляза.

— Няма да ви позволя да ме спрете! Това е началото на един нов кръг.

— Моля те, Фей... — изплака Диана отчаяно, сякаш събуждайки се най-накрая от сън.

— Със силата на земята, въздуха, огъня и водата! — изкрещя Фей, дръпна плата от черепа и го вдигна с две ръце над главата си.

Сребро. Пълната луна осветяваше кристала и той сякаш пламна. Над лицето на Фей като че ли увисна друго лице — сивкаво, неестествено лице на скелет. А после... от него започна да се излива тъмнина. Нещо по-черно от мрака между звездите изтичаше от очните кухини на черепа, от носната му кухина, измежду зъбите му. „Змии“, помисли си Каси, вперила хипнотизиран поглед в случващото се. Змии, червеи и старовремски дракони — от онези, чиито тежки люспи са се влачили по земята и които са бълвали отрова с всеки дъх. Сякаш всичко лошо, всичко черно, всичко отблъскващо, пълзящо и зло излизаше от черепа, макар и да не беше реално. Виждаше само мрак, само черна светлина.

Чу се звук като жужене на пчели, но по-силен, по-смъртоносен. После той се засили. Фей стоеше под страховит водопад от тъмнина и Каси имаше чувството, че две ледени висулки се забиват в ушите ѝ. Някъде се чу кучешки лай...

„Някой трябва да спре това — осъзна Каси. — Не... аз трябва да спра това. Сега.“

И тя започна да се изправя, когато черепът избухна.

Стана тихо и тъмно.

На Каси и се прииска да си остане така.

Някой до нея изстена.

Тя се надигна бавно и седна, огледа се и се опита да разбере какво се беше случило. Гробището приличаше на бойно поле. Навсякъде бяха разпръснати тела. Адам лежеше проснат с протегнатата към нарисувания кръг ръка. Радж беше до него. Диана и блестящата и коса лежаха в листата и пръстта. Ник се изправяше на ръце и колене и разтърсваше глава.

Фей лежеше в езеро от черна коприна. Черната и коса покриваше лицето ѝ. Ръцете ѝ с дълги червени нокти все още бяха свити... но празни. Нямаше и следа от черепа.

Някой изстена отново. Каси се огледа и видя Дебора да сяда и да разтърква лице с ръка.

— Мъртви ли са? — попита дрезгаво тя, оглеждайки се наоколо.

— Не знам — прошепна Каси. И нея я болеше гърлото. Имаше толкова тела, а единственото нещо, което се движеше, беше развятата от вятъра коса на Диана. И Ник, който се препъваше към нарисувания кръг.

Но после обаче всички се размърдаха и започнаха да се изправят. Шон стенеше. Сюзан също. Дебора изпълзя до Фей и отметна косата от лицето ѝ.

— Диша.

Каси кимна — не знаеше какво да каже. Адам се беше навел над Диана и Каси бързо отмести поглед. Мелани и Лоръл вече бяха прави. Крис и Дъг също. Двамата приличаха на пияни хулигани. Май всички бяха живи.

Сетне Каси видя как Лоръл рязко си пое въздух и посочи нещо.

— О, боже! Могилата! Вижте могилата!

Могилата, в която бабата на Каси ѝ беше казала, че съхраняват муниции, беше отворена. Ръждясалият катинар беше изчезнал и желязната врата лежеше върху бетонния блок. Това обаче не беше всичко. Горната част на височината, където беше поникнала рядка трева, се беше разпукала като презрял плод. Приличаше на пашкул на излязло на свобода насекомо.

А надгробните плочи на редиците гробове край оградата бяха наклонени на различни страни. Най-близките до могилата, надгробните плочи на родителите от „Кроухейвън Роуд“, бяха разцепени и строшени. „Разбити“ — помисли си Каси. — Думата, която ненадейно се появи в съзнанието ѝ, най-точно описваше всичко.

От недрата на могилата се носеше смрад.

— Ще ида да погледна — промърмори Дебора. Досега Каси не беше изпитвала към никого такова възхищение, както към Дебора, която тръгна залитайки към върха на могилата. Тя имаше повече кураж от всеки, когото познаваше. Каси замаяно се изправи и се заклатушка след нея. Двете заедно се свлякоха на колене до вонящата пукнатина.

На лунната светлина се виждаше, че гробницата е празна. По разровената почва долу обаче се виждаха следи от слуг.

После някаква светлина и движение в небето на североизток привлякоха погледа на Каси. Приличаше на северно сияние, но проблясваше на пресекулки и беше изцяло червено.

— Над „Кроухейвън Роуд“ е — каза Ник.

— О, господи! Какво става? — изплака Лоръл.

— Прилича на пожар — промълви Дебора с все още пресипнал глас.

— Каквото и да е, трябва да отидем — продължи Ник.

Адам прегръщаше Диана и се опитваше да я събуди. Сюзан и Шон лежаха свити на кълбо, а Крис и Дъг изглеждаха все така замаяни. Мелани и Лоръл обаче бяха на крака, макар да се олюляваха.

— Ник е прав — рече Мелани. — Адам ще се погрижи за нещата тук. Нещо става.

Каси погледна към Фей — техния повален водач. После се обърна и тръгна след Мелани, без да каже нищо.

Нямаше значение, че петимата, които се заклатушкаха към пътя, до скоро бяха противници. Не разполагаха с време да мислят за такива незначителни неща. Каси се качи на мотора зад Дебора, а Мелани и Лоръл влязоха в колата на Ник. Другите щяха да дойдат по-късно, ако можеха... Или ако искаха.

Вятърът засвистя в ушите на Каси и ѝ напомни за шума на морето. Усещането за сила, което беше изпитала по-рано, връзката и със стихииите беше прекъсната. Не можеше да мисли. Чувстваше се замаяна, сякаш имаше силна настинка. Знаеше само, че трябва да стигне до „Кроухейвън Роуд“.

— Не е пожар — извика Дебора, когато приближиха. — Няма пушек.

Край тях прелитаха тъмните къщи — на Диана, на Дебора. Запустялата грегорианска сграда на номер три. Домът на Мелани, на Лоръл, на Фей. Празната викторианска къща. Къщата на братята Хендерсън, на Адам, на Сюзан, на Шон...

— В твоята къща е Каси — извика Дебора.

Да. Каси вече знаеше това. Нещо вътре в нея го усети още преди да тръгнат.

Един клон изникна пред тях като черен скелет на фона на червената светлина, която обгръщаше къщата на номер дванайсет. Не беше огън. Беше някакво магическо зарево, кървавочервена аура на злото.

Каси си спомни каква ненавист беше изпитала, когато беше видяла къщата за пръв път. Не я беше харесала, защото беше огромна и грозна. Защото имаше сиви олющени дъски, увиснали корнизи и

мръсни прозорци. Сега обаче я обичаше. Беше нейна. Това беше домът на семейството ѝ. Но най-важно бе, че майка ѝ и баба ѝ бяха вътре.

Каси скочи от мотора и се втурна по алеята. Но когато навлезе в червената светлина, забави ход. Нещо затрудняваше движенията ѝ и ѝ беше трудно да диша, сякаш въздухът вътре бе сгъстен.

Каси с усилие се добра до вратата. Тя беше отворена. Вътре лампите в коридора изглеждаха слаби и нелепи на фона на червеното зарево, което изпълваше всичко като светлината от светкавица през деня.

После Каси видя нещо, от което дъхът ѝ секна. Следи от стъпки.

Някой бе оставил кал по дървения под на баба ѝ. Само че не беше кал. Беше черно като катран и пушеше леко като някаква примитивна гадост от ада. Следите вървяха нагоре по стълбите и после се връщаха обратно.

Каси се боеше да влезе по-навътре.

— Какво има? — извика Ник зад гърба ѝ. Думите му се изгубиха в сгъстения въздух и прозвучаха глухо. Каси се обърна към него с усещането, че сънува — толкова забавени бяха движенията ѝ. — Ела — каза Ник и я дръпна. Тя погледна зад гърба му и видя на прага Дебора, Мелани и Лоръл, които също се движеха на забавен каданс.

Каси позволи на Ник да я поведе нагоре, по стълбите. Тук червената светлина беше по-наситена и едва виждаха стъпките. Но Каси ги следваше по-скоро по интуиция — надолу по коридора и до стаята на майка ѝ. Пред вратата тя се спря и посочи с ръка. Беше прекалено ужасена да влезе.

Ръката на Ник стисна бравата и я натисна. Вратата бавно се отвори. Каси се втренчи в празното легло на майка си.

— Не! — изкрещя тя и сякаш заревото подхвана думата и я разтегли безкрайно. Каси забрави страха си и се втурна в стаята. Леглото беше намачкано, в него скоро някой беше спал, но завивките бяха разхвърляни и от майка ѝ нямаше и следа.

Каси отчаяно огледа празната стая. Прозорецът беше затворен. Имаше лошо предчувствие и изпита ужасяващо чувство за загуба.

Черните димящи стъпки стигаха до леглото на майка ѝ. Нещо беше дошло и беше стояло тук, надвесено над майка ѝ. После...

— Хайде! Да слезем долу! — извика Ник от прага на стаята. Каси се завъртя към него... и изпищя.

Вратата бавно се затваряше. А в сенките зад нея се виждаше бледа, призрачна фигура.

Вторият писък на Каси секна, когато фигурата пристъпи напред и Каси видя бяло лице и тъмна коса, спускаща се по слаби рамене. Фигурата беше облечена с дълга, бяла нощница. Майка ѝ.

— Мамо — извика Каси и се хвърли напред, обвивайки ръце около кръста на майка си. „О, слава богу, слава богу“, мислеше си тя. Всичко щеше да се оправи. Майка ѝ беше добре, майка ѝ щеше да оправи нещата. — О, мамо! Толкова се уплаших! — рече тя задъхана.

Нещо обаче не беше наред. Майка ѝ не я прегърна. Изпънатата безжизнена фигура в нощницата не реагира по никакъв начин. Майката на Каси просто стоеше там и когато Каси се отдръпна, видя, че я гледа с празен поглед.

— Мамо? Мамо? — извика отново Каси и разтърси слабата бяла фигура. — Мамо, какво има?

Красивите очи на майка и гледаха невиждащо като очите на кукла. Бяха празни. Черните кръгове под тях сякаш ги поглъщаха. Ръцете на майка и останаха отпуснати отстрани.

— Мамо! — изплака Каси.

Ник отново беше отворил вратата.

— Трябва да се махнем от тук — каза той.

„Да“ помисли си Каси. Опита се да убеди себе си, че за всичко е виновно заревото, че може би отвън майка ѝ щеше да се оправи. С Ник хванаха отпуснатите ръце на майка ѝ и я поведоха по коридора. Мелани, Лоръл и Дебора дойдоха от различни посоки.

— Проверихме всички стаи на този етаж — каза Мелани. — Горе няма никого.

— Баба ми... — започна Каси.

— Помогнете ни да изведем госпожа Блейк — прекъсна я Ник.

В подножието черните стъпки завиваха наляво и пресичаха няколко пъти първите следи. Една мисъл изникна в съзнанието на Каси.

— Мелани, Лоръл, ще изведете ли мама навън? Извън светлината? Нали ще се погрижите за нея? — Мелани кимна и Каси добави. — Ще дойда възможно най-бързо.

— Внимавай — каза Лоръл настойчиво.

Каси видя как изведоха майка и през вратата и се застави да извърне поглед.

— Елате — обърна се тя към Ник и Дебора. — Мисля, че баба е в кухнята.

Натам също водеше върволица от стъпки, но Каси се ръководеше по-скоро по някакво вътрешно чувство. Ужасяващо чувство, че баба ѝ е в кухнята и че не е сама.

Дебора тръгна по черните следи с дебнешката походка на ловец. Те завиваха по коридора към старото крило на къщата, построено от първите вещици през 1693 година.

Ник беше зад Каси и на нея ѝ хрумна, че двамата я охраняват, оставяйки я по средата. Но в къщата нямаше безопасно място. Когато навлязоха в старото крило, червената светлина стана дори още по-наситена, а въздухът още повече се сгъсти. Каси усети как дробовете ѝ се борят за въздух.

„О, господи, тук сякаш гори огън“, помисли си Каси. Заревото беше навсякъде и въздухът изгаряше кожата ѝ. Дебора спря и Каси едва не се блъсна в нея. Опита се да надникне над рамото ѝ, но очите ѝ бяха възпалени и замъглени.

Усети как Ник я стисна силно за рамото. Каси се опита да фокусира погледа си и впери присвити очи в плътната червена светлина.

Виждаше баба си! Старата жена лежеше пред огнището до дългата дървена маса, която толкова често беше използвала. Масата беше преобърната и по пода бяха пръснати изсушени билки. Каси тръгна към баба си, но в стаята имаше и още нещо. Нещо, което съзнанието ѝ отказваше да възприеме. Ник я дръпна назад и Каси стрелна поглед в нещото. То се беше навело над старата жена.

Беше обгоряло, черно и отвратително. Сякаш цялата му кожа бе твърда и напукана. Имаше формата на мъж, но Каси не виждаше очи, дрехи, или коса. Когато то погледна към тях Каси изпита ужасяващото усещане, че през черното лице прозираше сребристо искрящият череп.

Нещото ги забеляза. На Каси ѝ се струваше, че тримата с Ник и Дебора са като залепени. Ник все още я държеше, а тя стискаше Дебора. Искаше да избяга, но не можеше, защото на пода лежеше нейната баба. Не можеше да я остави сама с това обгорено нещо.

Но не можеше и да се бори с него. Не знаеше как да се бори. А и Каси вече не усещаше връзка със стихииите — в страховитата пещ, която представляваше помещението, тя сякаш беше напълно откъсната от външния свят.

Какви оръжия имаха? Хематитът в джоба на Каси вече не беше студен. Когато пхна ръка да го докосне, той я изгори. Лошо. Въздухът, огънят и земята бяха против тях. Трябваше им нещо, което създаването не контролираше.

— Мислете за вода — извика тя на Ник и Дебора. Гласът и заглъхна в сгъстения нажежен въздух. — Мислете за океана... За студена вода... За лед!

Докато изричаше думите, самата тя се опита да си спомни какъв беше океанът. Студен... син... безкраен. Изведнъж се спомни как беше застанала на носа и се беше загледала в него първия ден, когато пристигна в къщата на баба си — водата беше толкова наситено синя, че беше спряла дъха ѝ. Пред нея се простираше необятният океан. Сега вече го виждаше — сиво-син като очите на Адам. Слънчевата светлина се отразяваше във вълните, а очите на Адам светеха, смееха се...

Вятър разтърси прозорците на пантите им. Кранчето на мивката затрепери. То се пропука в основата си и оттам бликна тънка струйка бяла вода. Нещо в съдомиялната машина също се пропука и на пода се изля вода. Вода запръска и от тръбата под мивката.

— Сега! — извика Дебора. — Хайде! Да го пипнем!

Каси осъзна, че няма да успеят още докато Дебора изричаше думите. Не бяха достатъчно силни, не и да се изправят директно срещу това нещо. Но Дебора, винаги нехаеща за опасностите, се хвърли напред и Каси нямаше време да я предупреди или да я спре. Тя я последва, но още преди да стигне до черното нещо, сърцето ѝ изневери и краката и омекнаха.

То щеше да ги убие. Само едно докосване на обгорените, черни ръце и те щяха да са мъртви. Но нещо отстъпи пред тях. Каси не

можеше да повярва, че са все още живи и се движат. Създанието се обърна превито назад, затича се, гмурна се в тъмнината и изчезна.

Вратата рязко се отвори от вятъра. Червената светлина угасна. Отвън Каси виждаше студената сребристосиня лунна светлина.

Тя си пое дълбоко въздух, благодарна, че отново може да диша, без да изпитва болка.

— Успяхме! — смееше се Дебора. Тя тупна Ник по ръката и гърба. — Успяхме! Да! Копелето избяга!

„То си тръгна — помисли си Каси. — То си тръгна, защото така беше решило. Не защото ние го победихме.“

После се обърна рязко към Ник:

— Майка ми! И Лоръл и Мелани... Те са навън...

— Ще проверя. Но мисля, че засега всичко свърши — каза той.

Засега. Ник също знаеше, че нещото не беше победено, че си беше тръгнало.

С треперещи крака Каси отиде и коленичи до баба си на пода.

— Бабо? — повика я тя. Страхуваше се, че старата жена може да е мъртва. Но не, баба ѝ дишаше тежко. Сега Каси се боеше, че ако сбръчканите клепащи се отворят, очите под тях ще гледат неவிждащо като очите на кукла. Но баба ѝ отвори очи, видя я и я позна. Очите ѝ бяха потъмнели от болка, но в тях блестеше разум.

— Каси — прошепна баба ѝ. — Малка Каси.

— Бабо, ще се оправяш. Не мърдай. — Каси се опита да си спомни какво се правеше, когато някой пострада. Какво? Трябва да го завиеш? Да вдигнеш краката му на високо? — Дръж се — обърна се тя пак към баба си, а на Дебора каза; — Извикай линейка. Бързо!

— Не — прекъсна я баба ѝ. Опита се да седне и лицето ѝ се изкриви от болка. Кокалестата ѝ ръка сграбчи халата, който носеше върху нощницата си. Над сърцето.

— Бабо, не мърдай — каза Каси. — Ще се оправяш. Всичко ще се оправи...

— Не, Каси — отговори баба ѝ. Дишането ѝ беше все така тежко и накъсано, но гласът ѝ беше изненадващо силен. — Никакви линейки. Няма време. Изслушай ме. Трябва да ти кажа нещо.

— По-късно ще ми кажеш. — Каси вече плачеше, но се опита да звучи спокойно.

— По-късно няма да мога — рече баба й задъхано и се отпусна. Сега дишаше внимателно и бавно. После заговори с ясен глас, стискайки ръката на Каси в своята. Очите й бяха толкова тъмни, толкова изтерзани... и толкова нежни. — Каси, нямам много време, а ти трябва да знаеш. Важно е. Иди до камината и на нивото на полицата отдясно потърси разхлабена тухла. Извади я и ми донеси онова, което намериш в кухнята.

Каси се запрепъва към камината. Хлабава тухла... Не виждаше нищо — толкова силно плачеше. Започна да опипва камината с пръсти и ги израни на грапавата мазилка. Нещо под тях помръдна.

Тухлата. Тя заби нокти в ронещата се мазилка около нея и я размърда, за да излезе. После я пусна на пода и бръкна в тъмната кухня.

Пръстите й докоснаха нещо гладко. Тя го придърпа с нокти, хвана го и го извади.

Беше Книга на сенките.

Същата от съня й, онази, с червената кожена подвързия. Каси я занесе на баба си и коленичи отново.

— Не можа да ме принуди да му кажа къде е. Не можа да ме принуди да му кажа нищо — рече баба й с усмивка. — Моята баба ми показва това скривалище — тя прокара пръсти по книгата и после заключи старческата си ръка около китката на Каси. — Твоя е Каси. Баба ми я даде на мен, а аз я давам на теб. Ти имаш зрението и силата, като мен и като майка ти. Но за разлика от нея, не можеш да избягаш. Трябва да останеш и да се изправиш срещу него.

Тя замълча и се закашля. Каси погледна Дебора, която слушаше внимателно, после отново сведе очи към баба си.

— Бабо, моля те! Моля те, позволи ни да извикаме линейка! Не се предавай...

— Аз не се предавам. Предавам всичко на теб. На теб Каси, за да продължиш борбата. Позволи ми да го направя, преди да умра. Иначе всичко ще бъде безсмислено. Всичко — тя се закашля отново. — Не трябваше да става така. Онова момиче... Фей... тя ме заблуди. Не вярвах, че ще действа толкова бързо. Мислех, че имаме още време... но нямаме. Така че слушай.

Тя си пое тежко въздух и пръстите й така силно стиснаха ръката на Каси, че я заболя. Тъмните, старчески очи на баба й се впиха в

нейните.

— Ти произлизах от стар род на вещици Каси. Знаеш това. Не знаеш обаче, че нашето семейство винаги е притежавало най-ясното зрение и най-голямата сила. Ние сме най-силната линия и можем да виждаме в бъдещето... Но другите невинаги ни вярват. Дори и онези, които са от нашия вид.

Баба ѝ вдигна глава и погледна Дебора.

— Вие, младите, си мислите, че сами измисляте всичко, нали? — лицето ѝ се сбръчка още повече от беззвучен смях. — Не уважавате много старите хора. Дори и родителите си. Мислите си, че не правим нищо, нали?

„Не е на себе си — помисли си Каси. — Не знае какво приказва.“ Но баба ѝ продължи.

— Идеята ви да извадите старите книги и да съживите старите традиции... Мислите, че вие първи сте се сетили, нали?

Каси поклати безпомощно глава, но Дебора сви вежди и попита:

— А не е ли така?

— Не. О, мили мои, не. По мое време, когато бях малка, ние си играехме със силата. Понякога се събирахме. Онези, които имахме зрението, записвахме нещата, които виждахме. Онези, които имаха лечебни сили, ни говореха за билки и треви. Поколениято на родителите ви обаче направи истинско сборище.

— Нашите родители? — попита Дебора невярващо. — Моите толкова се страхуват от магията, че буквално повръщат, ако отворят дума за това. Моите родители никога не биха...

— Сега е така — отвърна спокойно бабата на Каси, а Каси направи на Дебора знак да мълчи. — Сега е така. Забравили са. Направиха така, че да забравят. Трябваше, за да оцелеят. Когато бяха млади обаче, всичко беше различно. Бяха малко по-възрастни от вас, децата на „Кроухейвън Роуд“. Майка ти беше на деветнайсет, Дебора, а майката на Каси беше на седемнайсет. Тогава *Мъжът в черно* дойде в Ню Салем.

— Бабо... — прошепна Каси. Ледени иглички плъзнаха по гръбнака ѝ. До преди малко в стаята беше ужасно горещо, а сега Каси трепереше. — О, бабо, моля те...

— Не искаш да знаеш. Добре, разбирам. Но трябва да ме изслушате. И двете. Трябва да разберете срещу какво сте изправени.

Бабата на Каси се закашля отново и леко се намести. Очите ѝ сякаш гледаха в миналото.

— Беше през есента на 1974 година. Най-студеният ноември, който сме имали от десетилетия. Никога няма да забравя как стоеше на прага и изтръскваше снега от ботушите си. Щял да се нанася на номер тринайсет, каза той, и му трябвал кибрит да запали дървата, които донесъл със себе си. Онази стара къща нямаше друго отопление. Стоеше празна, откакто я беше напуснал първия път.

— Какво? — попита Каси.

— От 1696 година. Откакто я беше напуснал и беше тръгнал да плава. Той обаче се бе удавил, когато корабът му потънал — баба ѝ кимна, без да поглежда към Каси. — О, да, беше Черния Джон. Тогава обаче не знаехме това. А можехме да избегнем толкова страдания, ако знаехме... Но няма смисъл да мислим за това сега. — Тя потупа Каси по ръката. — Дадохме му кибрит и момичетата и младежите от улицата му помогнаха да стегне къщата си. Беше с няколко години по-възрастен от тях и те му се възхищаваха. Завиждаха му за пътешествията... Той разказваше прекрасни истории. И беше красив... Красотата скриваше черното му сърце. Заблуди всички ни. Всички бяхме омагьосани от него, дори аз.

Не знам кога започна да говори на младите за старите традиции. Скоро, предполагам. Той действаше бързо. А те бяха готови да слушат. Казваха, че ние, родителите им, сме стари и скучни, ако се случеше да изразим несъгласие. А и честно казано, малцина от нас се опитваха да ги спрат. Харесвахме старите традиции и не подозирахме какво цели.

Тръпки преминаваха през тялото на Каси, но тя не помръдваше. Можеше само да слуша гласа на баба си — единственият звук, освен шуртенето на вода в тихата кухня.

— Той разпредели младежите по двойки. Да, точно това се случи, макар ние възрастните да не подозирахме. Сватоса ги, даде това момиче на онова момче и това момче на онова момиче и някак ги убеди, че всичко е в реда на нещата. Дори развали вече уговорени годежи... Майка ти, Дебора, щеше да се омъжи за бащата на Ник, но *той* замени единия брат с другия. И те му позволиха да го направи. Беше ги омагьосал. Биха му позволили всичко.

— Ожениха се по старите обичаи. Десет сватби през март. Всички празнувахме, бяхме като идиоти. Младите бяха толкова

щастливи, никога не се караха. Мислехме си, че сме извадили голям късмет. Бяха като едно голямо семейство. Като братя и сестри. Е, бяха прекалено много за едно сборище, но тогава не мислехме за това.

— Харесваше ни, че уважаваха традициите. Празнуваха Белтейн през май, а в средата на лятото събраха жълт кантарион и имел. Спомням си как се смееха и викаха през септември, носейки сноп ечемик като символ на богатата реколта. Не подозираха какво беше намислил Джон.

Разбрахме, че скоро ще се родят и бебетата и това беше още един повод за веселие. През октомври някои от по-старите жени започнаха да се тревожат. Всички момичета бяха много бледи, сякаш бременността ги изцеждаше. Горката Кармен Хендерсън беше кожа и кости, но коремът ѝ беше огромен. Сякаш носеше две малки слончета. Почти не празнувахме Хелоуин, момичетата не се чувстваха добре.

И на трети ноември всичко започна. Чичо ти Никълъс, Дебора, ти не го познаваш, ме извика, когато жена му започна да ражда. Помогнах на Шарън да роди Ник, братовчед ти. Той беше боец от първата си минута. Няма да забравя как пицеше. Но имаше и нещо друго — нещо, което не бях забелязвала друг път в очите на бебе и аз се прибрах вкъщи, мислейки си за това. У него имаше сила, каквато не бях виждала.

След два дни се случи отново. Елизабет Конант роди момче с коса като виното на Бакхус и очи с цвета на океана. Момчето ме погледна и аз усетих силата му.

— Адам — прошепна Каси.

— Точно така. Три дни по-късно и Софи Бърк започна да ражда. Тя беше запазила името си и след като се омъжи. Бебето ѝ Мелани беше като другите. Изглеждаше сякаш бе поне на две седмици, а току-що се беше родила, и ме виждаше така ясно, както аз виждах нея.

— Най-странно беше раждането на Диана и Фей. Майките им бяха сестри и двете родиха в един и същи момент, в две различни къщи. Едното бебе беше светло като слънчев лъч, другото беше тъмно като безлунна нощ, но помежду им имаше някаква връзка. Личеше си дори и тогава.

Каси си помисли за Диана и през нея премина спазъм. Но тя отхвърли тази мисъл и се заслуша отново. Гласът на баба ѝ все повече отслабваше.

— Горките бебета... Те не бяха виновни. Вие не сте виновни — повтори жената и изведнъж насочи вниманието си към Дебора и Каси. — Никой не може да ви обвини. До трети декември се родиха единайсет бебета и всички бяха странни. Майките им не искаха да го признаят, но до януари вече никой не можеше да го отрече. Бебетата призоваха стихии и наистина можеха да те уплашат, ако не получеха каквото поискат.

— Аз знаех — прошепна Каси. — Знаех, че е прекалено странно всички да са родени в един месец... Знаех.

— И родителите им мислеха така, но никой не подозираше истината. Мисля, че бащата на Адам пръв направи връзката. Единайсет бебета, каза той... Още един човек и става сборище. И кой беше този човек? Мъжът, който се погрижи бебетата да се родят. Мъжът, който щеше да ги поведе. Черния Джон се беше върнал, за да създаде най-силния кръг, съществувал някога в тази страна. Не от онова поколение, а от следващото. Така каза бащата на Адам. Сборище от бебета.

Отначало никой не му повярва. Някои родители се уплашиха, други бяха просто глупави. Трети не вярваха, че Черния Джон се е върнал от мъртвите след всички онези години. Тази загадка и до днес не е разбунена.

Постепенно обаче започнаха да се замислят. Бащата на Ник беше загубил годеницата си и бе видял как тя се омъжи за по-малкия му брат. Той повярва. И Мери Мийд, майката на Диана. Тя беше толкова умна, колкото и хубава. Дори бандата на Фей, Грант Чембърлейн... Той беше студен човек, но знаеше, че невръстната му дъщеря може да запали завесите, без да ги докосва и знаеше, че това е грешно. Те разговаряха с останалите и една студена нощ, на първи февруари, отидоха при Черния Джон.

Бабата на Каси поклати глава.

— Отидоха да говорят с него! Ако бяха дошли при нас, по-старите жени, можехме да ги предупредим. Аз и бабата на Лоръл, бабата на Адам — Констанс, и пралелята на Мелани... Можехме да им кажем нещо, които сигурно щяха да спасят живота им. Но те тръгнаха сами, без да кажат на никого. На Имболк^[1], на първи февруари, повече от половината отидоха да му отправят предизвикателство. И никой не се върна. По набраздените старчески бузи се стичаха сълзи. — Разбирате ли, най-смелите, най-силните отидоха и умряха. Останалите бяха или прекалено уплашени, или прекалено глупави, за да видят опасността... Съжалявам, Дебора, но това е истината. — Каси си спомни, че и двамата родители на Дебора бяха живи. — Най-добрите от „Кроухейвън Роуд“ отидоха да се бият с Черния Джон онази нощ — продължи баба й.

— Но как? — прошепна Каси. Тя мислеше за редицата надгробни плочи на гробището. — Как са умрели, бабо?

— Не знам. Съмнявам се, че някой жив знае, освен... — баба й замълча, поклати глава и после продължи. — Видяхме огън в небето и се изви буря. От морето дойде ураган. Ние, по-старите жени, взехме бебетата, които бяха останали при нас и младите родители, които не бяха отишли с другите, и успяхме да ги спасим. На другия ден къщата на номер тринайсет беше изгоряла до основи и всички, които бяха отишли да предизвикат Черния Джон, бяха мъртви.

— Така и не открихме повечето тела. Предполагам, че морето ги беше отнесло. На номер тринайсет обаче намерихме обгорял труп. Познахме го по пръстена, който носеше. Той беше с блестящ черен камък. Тогава го наричахме магнетит, забравих как му казват сега. Занесохме тялото му на старото гробище и го затворихме в бункера. Чарлс Мийд, бащата на Диана, избута бетонния къс пред вратата. Решихме, че щом се е върнал веднъж, може някой ден пак да опита и искахме да го спрем, ако бе възможно. Оцелелите скриха Книгите на

сенките и направиха каквото можаха, за да откъснат децата от магията. Звучи странно, но повечето забравиха на какво са способни. Може би нямаше как да си спомнят, без да загубят разсъдъка си. Но наистина е необяснимо колко много са забравили.

Накъсаният ѝ глас отслабваше все повече и повече, но тя стисна силно ръката на Каси.

— Чуй ме, дете. Важно е. Някои не забравихме, беше невъзможно да забравим, нямаше начин. Дадох на дъщеря си име на пророк и тя даде на нейната дъщеря име на пророк, защото винаги сме притежавали второто зрение. Майка ти не можа да свикне с виденията, които имаше, и избяга от Ню Салем. Бяга чак до другия бряг. Аз обаче останах и видях как всички мои предчувствия се сбъднаха едно по едно. Бебетата, които се родиха на „Кроухейвън Роуд“ само в рамките на един месец, пораснаха много различни, въпреки всичко, което се опитвах да сторят родителите им. Те бяха привлечени от стихии и от старите обичаи още от самото си раждане. Всички станаха силни... А някои станаха лоши. Аз ги наблюдавах и в съзнанието си чувах смеха на Черния Джон. Те заровиха тялото му, но не успяха да изгорят духа му. Той беше постоянно тук, чакаше, обикаляше старото гробище и празния парцел на номер тринайсет. Чакаше своето сборище, онова, което сам беше планирал, онова, чието раждане сам беше подготвил. Чакаше те да пораснат достатъчно. Чакаше да го върнат обратно. Знаех, че ще се случи... И знаех, че само едно нещо може да се изправи срещу него. Това си ти Каси. Ти притежаваш силата на нашето семейство и владееш зрението. Помолих майка ти да се прибере, защото знаех, че без теб децата от „Кроухейвън Роуд“ бяха загубени. Щяха да отидат при него, както направиха родителите им, и той щеше да стане техен водач и техен господар. Само ти можеш да му попречиш да го направи.

— Значи затова се карахте с мама — каза Каси учудено. — За мен.

— Спорехме за смелостта. Тя искаше да те защити, а аз знаех, че така щяхме да загубим всички останали. Съдбата ти беше предначертана още преди да се родиш. Най-лошото от всичко беше, че не можехме да ти кажем. Така казваха предсказанията. Трябваше да дойдеш тук, без да подозираш нищо и сама да намериш пътя. Това беше един вид малка саможертва. Така и стана. Ти направи всичко,

което можехме да поискаме от теб. Идваше моментът, когато щяхме да ти обясним... Тя обаче ни заблуди. Фей. Между другото как успя?

— Аз... — Каси не знаеше какво да каже. — Аз ѝ помогнах, бабо — пророни накрая тя. — Намерихме кристалния череп, който някога е бил на Черния Джон. Той беше пълен с тъмна енергия. Всеки път, когато го използвахме, някой умираше. А после... — Каси си пое дълбоко и накъсано въздух. — После, тази вечер, Фей ни нареди да занесем черепа на гробището. И когато махна плата... Не знам... От него излезе тъмнина...

Бабата на Каси закима.

— Той беше господар на тъмната енергия, господар на смъртта. Но, Каси, разбираш ли наистина? — с върховно усилие старата жена се опита да се надигне и да погледне Каси в очите. — Когато сте занесли черепа на гробището и сте освободили енергията, това е било достатъчно, за да го върнете. Сега той е тук. Завърна се. Но не като призрак или дух, а като човек. Движещ се, дишащ човек. Следващият път, когато го видиш, ще изглежда различно. Трябва му само време, за да се разкраси. И ще се опита да ви заблуди. — Тя се отпусна уморено.

— Но... О, бабо! Аз му помогнах да се върне! Съжалявам. Толкова съжалявам... — сълзи бликнаха от очите на Каси.

— Не си знаела. Прощавам ти, дете. Стореното — сторено. Трябва обаче да се подготвиш за него... — очите ѝ се затвориха и накъсаното ѝ дишане беше ужасяващо.

— Бабо! — извика Каси в паника.

Старите очи се отвориха бавно.

— Горката Каси. Чака те трудна задача. Ти имаш достатъчно сила, трябва само да я намериш. А сега имаш и това — тя бутна *Книгата на сенките* в ръцете ѝ. — Вътре е мъдростта на нашето семейство, пророчествата. Прочети я. Изучи я. Книгата ще отговори на някои от въпросите ти, на които нямам време да отговоря аз. Сама ще намериш пътя...

— Бабо! Бабо, моля те...

Очите на баба ѝ бяха все още отворени, но се променяха, замъгляваха се, сякаш вече не виждаше.

— Сега мога да си отида, разказах ти всичко... Има обаче още нещо. Нещо, което трябва да знаеш...

— Каси! — извика някой от вратата и стресна Каси толкова силно, че тя подскочи и вдигна глава. Беше Лоръл. На бялото ѝ елфическо лице беше изписана тревога. — Каси, какво става? Добре ли си? Имаш ли нужда от лекар? — тя се взираше в старата жена на пода.

— Лоръл, не сега! — изхлипа Каси. Тя плачеше, но стискаше още по-силно кокалестите ръце на баба си. — Бабо, моля те, не си отивай. Страх ме е, бабо. Имам нужда от теб!

Устните на баба ѝ се движеха, но от тях излезе съвсем тих шепот:

— ... никога не се страхувай Каси. В мрака няма нищо страшно, изправиш ли се веднъж срещу него...

— Моля те, бабо, моля те! О, не... — главата на Каси падна върху гърдите на баба ѝ. Кокалестите пръсти вече не стискаха нейните. — Нали трябваше да ми кажеш още нещо? — изплака тя. — Не си отивай...

Неясно дихание дойде от гърдите на баба ѝ. На Каси и се стори, че чу думата Джон и после:

— ... нищо не умира завинаги Каси...

Гърдите под челото на Каси се повдигнаха още веднъж и спряха да се движат.

Отвън, ниско в небето беше надвиснала голяма жълта луна.

— Жалееща луна — каза тихо Лоръл. — Така се нарича.

„Подходящо име“ помисли си Каси, макар и очите ѝ да бяха сухи. Вътре в нея напирала още сълзи, но те трябваше да почака. Трябваше да направи нещо, преди да си почине и да поплаче. След историята, която чу от баба си, тя имаше още много въпроси, много неща искаше да си изясни... Но първо трябваше да направи нещо.

Край улицата бяха паркирани много коли. Всички членове на сборището бяха тук... Не, не всички. Каси видя Сюзан, Шоб, братята Хендерсън, Адам и Диана. Но не забеляза човека, когото търсеше.

— Мелани и Ник заведоха майка ти у лелята на Мелани, Констанс — промълви плахо Лоръл. — Решиха, че е най-добре да остане там тази вечер. Още беше малко отнесена, но съм сигурна, че ще се оправи.

Каси преглътна и кимна. Тя обаче не беше сигурна. Не беше сигурна за нищо. Знаеше само какво трябва да направи сега.

„Никога не се страхувай Каси. В мрака няма нищо страшно, изправиш ли се веднъж срещу него.“

„Просто я погледни. Погледни я и я предизвикай.“

И тогава видя фигурата, която търсеше.

Фей стоеше в сенките извън фаровете на колите. Черната ѝ рокля и косата ѝ се сливаха със здрача, но бледото ѝ лице и сребърните украшения силно изпъкваха.

Каси тръгна уверено към нея. В този момент можеше да удари Фей, да я удуши, да я убие. Тя обаче каза само:

— Всичко свърши.

— Какво? — очите на Фей проблеснаха. Те бяха жълти като лунната светлина, а Фей изглеждаше болна и несигурна... И опасна. Като динамит, който всеки миг щеше да избухне.

— Всичко свърши, Фей — повтори Каси. — Изнудването, заплахите... Всичко свърши. Вече не съм твоя пленница.

Ноздрите на Фей се разшириха.

— Предупреждавам те Каси, моментът не е подходящ. Аз все още съм водач на сборището. Гласуването беше честно. Не можеш да промениш нищо...

— Аз и не искам да променям нищо... Засега. Казвам ти обаче, че вече нямаш власт над мен. Всичко свърши.

— Ще свърши, когато кажа аз! — изръмжа Фей. Тогава Каси осъзна колко близо беше Фей до избухването и колко опасно беше настроението ѝ. Това обаче нямаше значение. Може би дори така беше по-добре. Щяха да приключат веднъж и завинаги. — Не се шегувам, Каси — продължи Фей разпалено. — Ако ме предадеш, и аз ще кажа за теб...

Каси си пое дълбоко въздух и промълви:

— Добре.

„В мрака няма нищо страшно, изправиш ли се веднъж срещу него.“

— Хубаво — изсъска Фей през зъби. — Ще го направя.

Тя се обърна и тръгна към мястото, където Диана и Адам стояха прегърнати. Адам всъщност подкрепяше Диана, забеляза Каси, и за миг сърцето ѝ спря да бие. Трябваше обаче да го направи. Въпреки клетвата, въпреки болката на Диана, трябваше да го направи.

Фей се обърна да погледне Каси. Очите ѝ казваха; „Ще съжаляваш“. Във внезапен пристъп на паника Каси се запита дали

наистина щеше да съжалява. Дали не грешеше, предизвиквайки Фей в лош момент. Нямахе ли да е по-добре да изчака, да помисли...

Фей обаче погледна Диана със злобно тържество в погледа. Сборището се беше обърнало против Фей тази вечер, но тя беше водач и нищо не можеше да промени това. Сега Фей щеше да започне господството си като отмъстеше на онези, които мразеше най-много.

— Диана — каза тя, — имам една малка изненада за теб.

---

[1] Имболк — ден, в който се чества завръщането на Слънцето след зимата. — Бел.прев. [↑](#)

Издание

Л. Дж. Смит. Пленница

Американска. Първо издание

Редактор: Силвия Николаева

Коректор: Росица Симеонова

Технически редактор: Симеон Айтов

Издателство „Ибис“, София, 2012

ISBN: 978–619–157–025–6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.